BESTSELLER *New York Times*

NICOLE
KORNHER-STACE

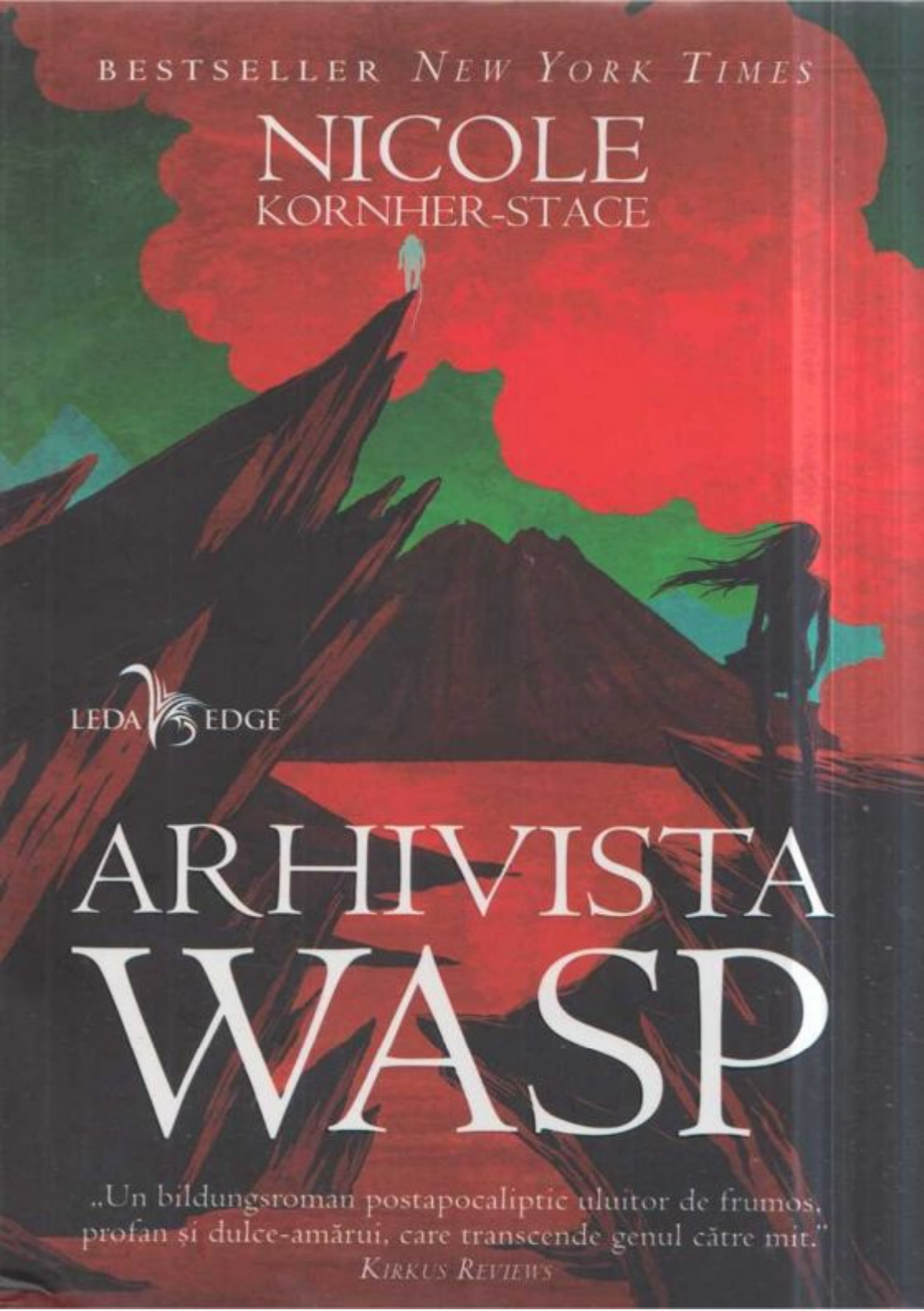

LEDA EDGE

ARHIVISTA WASP

„Un bildungsroman postapocaliptic uluitor de frumos, profan și dulce-amărui, care transcende genul către mit."
Kirkus Reviews

Nicole Kornher-Stace
Arhivista WASP

Prolog

Cuţitul. Pierduse cuţitul. Era ca şi moartă.

Cercetă înnebunită nisipul dimprejur. Niciun cuţit. Cât de departe putea să fi căzut? Miji ochii să vadă mai departe, dar torţele mulţimii erau la distanţă prea mare ca să cadă lumina pe lamă. Înjură în şoaptă. Trecură fracţiuni întregi de secundă în timp ce ea, Wasp, de trei ani Arhivistă şi groaza novicelor, încremeni de-a binelea. Probabil că erau ultimele fracţiuni de secundă care-i mai rămăseseră.

Urmă o pauză, în timp ce fata cealaltă, cea de-a treia şi ultima novice de anul ăsta, îşi dădu seama ce se întâmplase. În timp ce mulţimea începu să strige. O Arhivistă dezarmată! Din scaunul său înalt, preotul lui Catchkeep cuprinse cu privirea mulţimea şi strigătele scăzură într-un murmur, arătând respectul cuvenit pentru ziua alegerii Arhivistei.

Totuşi, Wasp îi putea vedea cu coada ochiului pe spectatori înghesuindu-se în faţa arenei, părinţii ridicându-şi copiii pe umeri ca să vadă mai bine. Ştia că în mulţime erau unii care făceau pariuri pe furiş: oare o să încerce să lupte neînarmată? Oare o să fugă? Oare o

să rămână nemişcată şi mândră şi o s-o lase pe novice să-i taie beregata?

Novicea se ridică în picioare clătinându-se, sângerând abundent din mai multe răni, şi se mişcă la adăpostul propriului cuţit, privind-o precaut pe Wasp.

Şi totuşi Wasp stătea acolo, cu pulsul zvâcnindu-i în răni, cu pielea scăldată de o sudoare rece. Într-un fel, era aproape o uşurare. Nu-şi imaginase niciodată că o să moară uşor. Ăsta era un lux pe care Arhivistele nu şi-l permiteau de fapt. N-ar fi fost tocmai rău să se retragă acum. În aceste ultime momente, sângerând în nisip, se gândea la ce ar fi pierdut. Nu era o listă prea lungă.

În ultima clipă, reflexele preluară controlul şi o târâră înapoi. Lama novicei sfâşie aerul la un deget de maxilarul ei. Şuieratul uşor al tăişului sunase înspăimântător. Fusese ţintit să-i sfâşie beregata.

Noroc chior. N-avea cum să dureze. Novicea devenea încrezută acum, lovea la întâmplare, în toate direcţiile, bucurându-se din cale-afară de viziunea morţii lui Wasp şi a propriei sale ascensiuni la titlul de Arhivistă în locul lui Wasp – iar Wasp trebui să se arunce mult în spate după următoarea rotire a lamei.

Nu suficient. Vârful cuţitului îi atinse buza. Simţi gustul sângelui. Impulsul şi ameţeala îi prinseră picioarele în nisip, se împletici câţiva paşi şi căzu.

Tăcerea bruscă a mulţimii o lovi ca nişte aripi. Respect pentru zeiţa Catchkeep, al cărei ritual era acesta, dar şi respect pentru Arhivista lui Catchkeep, care avea să moară curând. În scurt timp, aveau s-o târască din nisip, citind cuvintele sacre deasupra trupului ei, în timp ce cadavrul îi era despicat ca o portocală. Carne pentru câinii de altar ai lui Catchkeep, oase măcinate pentru câmpurile cultivate, un craniu pe peretele altarului, cu o piatră verde în gură. Nisipul însângerat prin care fusese târâtă, râcâit şi păstrat, ca să poarte noroc.

Iar Wasp avea să devină tot mai mică în ochii lor, până când nu va mai fi monstrul propriu şi sacru al lui Catchkeep, însemnat de la naştere. Doar o fată cu un cuţit, nespus de fragilă, şi se vor desfăta zile în şir unii pe alţii cu poveştile despre această înfrângere.

Dar ştia deja toate astea. Era o decizie pe care o tot lua de trei ani şi de fiecare dată ajunsese la aceeaşi concluzie. Detesta să fie Arhivistă. Detesta să fie obligată să aleagă între a ucide novicele pentru a-şi păstra rolul sacru de care se săturase aşa de tare, sau a se lăsa ucisă pentru ca novicea care o ucisese să-i preia rolul după ce murea ea.

Dar nu se pricepea deloc să renunţe.

Foloseşte-ţi mintea, mortăciune ce eşti, îşi ordonă ea. *Relicvă ce eşti. Gândeşte.*

Se năpustise. Lama ei pătrunsese adânc, apoi se mişcase rapid peste coaste, se oprise şi se răsucise. Zburase. N-o auzise căzând. Dacă s-ar uita după ea acum, novicea i-ar pune piedică şi i-ar scoate maţele ca unei căprioare. Trebuia să improvizeze.

Novicea ezita, nesigură. Nu degeaba fusese Wasp Arhivistă atâta vreme. Chiar şi cu Wasp dezarmată, plină de sânge şi doborâtă, novicea nu trebuia decât să facă o mişcare greşită şi aveau să-i taie părul de pe cadavru, pentru a-l împleti în cozile multicolore ale lui Wasp, un trofeu printre multe altele.

Undeva sus, cele şaisprezece stele ale constelaţiei Catchkeep scânteiau peste Wasp, cu deplină nevinovăţie. Nu le băga în seamă. Aşa o ţintuia aici ritualul lui Catchkeep, care-i arunca priviri ucigătoare, precise, ca şi cum ar fi ochit-o prin ţeava unei arme. Nu era nevoie să-i *şi placă.*

Între timp, novicea părea să fi luat o decizie. Pe jumătate împleticindu-se, pe jumătate atacând, se îndreptă către Wasp, mişcându-se ca şi cum ar fi avut lanţuri la picioare şi un câine turbat pe urmeleei. Ţinea cuţitul strâns, cu braţul întins, co coatele înţepenite. Nicio urmă de măiestrie. Nicio urmă de graţie.

Nici n-avea nevoie. Nu trebuia decât să cadă.

Ca o stafie pe un bulgăre de sare, se gândi Wasp. *Stupidă ca mucii.*

Wasp îşi aşteptă momentul, apoi lovi cu putere şi auzi cedând ceva în piciorul novicei. Novicea ţipă şi se aruncă în jos, întâi cuţitul, cu ţinta periculos de mult deviată.

Wasp o prinse în cădere, cu un genunchi în coastele ei şi un pumn în păr, şi o ridică în genunchi. Unul dintre picioare era răsucit în afară într-un unghi periculos, dar novicea nu scoase niciun sunet. Mâna înarmată a novicei se mişcă rapid, prea repede ca mulţimea să apuce măcar să deschidă gura, iar Wasp o înşfacă de încheietură şi i-o rupse. Prinse cuţitul în timp ce cădea.

Apucă un pumn din părul novicei, iar fata se feri, aşteptându-se să-şi simtă propriul cuţit în beregată – dar Wasp nu făcu decât să şteargă lama de coada novicei, apoi luă în palmă mânerul, încă lunecos din cauza transpiraţiei de spaimă, şi o privi gânditoare pe fată.

În momentul ăsta ar fi trebuit s-o ucidă pe novice, păstrându-şi rolul de Arhivistă necontestat încă un an. Exact asta făcuse în ultimii trei ani. Încă mai avea în faţa ochilor chipul fiecărei novice pe care o ucisese. Încă se mai trezea din cauza viselor în care mureau toate din nou, se trezea venindu-i să verse şi transpirată, frecându-şi sângele invizibil de pe mâini.

Se săturase. Era mai mult decât sătulă. Trebuia să mai

existe şi o altă cale.

Erau aşa de mulţi ochi aţintiţi asupra ei. Ai mulţimii. Ai preotului lui Catchkeep. Ai novicei. Ai lui Catchkeep însăşi. Wasp îi ţinea pe ai ei aţintiţi înainte. Se întoarse şi merse până la marginea nisipului şi azvârli cuţitul novicei cât de departe putu în lac. Zbură în întuneric şi căzu împroşcând apă.

Glasuri în spatele ei, acum înfuriate la culme. Cerând vărsare de sânge, aşa cum era trebuinţa lui Catchkeep şi dreptul poporului. Wasp nu ştia dacă ritualul se mai încheiase vreodată cu ambele fete în viaţă, şi se părea că nici mulţimea nu ştia. Ei bine, n-au decât să protesteze. Ea încetase să-i mai asculte.

Novicea rămăsese unde căzuse, ţinându-se de încheietura mâinii şi ţipând printre dinţi. Se ghemui ca un iepure încolţit când se apropie Wasp, dar nu încercă să fugă. *Are ceva mândrie,* se gândi Wasp, obişnuită să vâneze novicele prin nisip în timp ce fugeau de cuţitul ei.

Wasp stătea privind în jos către novice. Se întreba dacă intrase în această luptă cu dragă inimă, vrând să devină Arhivistă, sau dacă şi ea, ca şi Wasp, lupta doar ca să supravieţuiască, pentru că moartea n-avea cum să nu fie cel mai mic dintre toate relele. Se întrebă ce credea novicea că avea să piardă dacă era ucisă. Dacă avea o listă mai lungă decât a ei. Wasp nu era sigură

dacă să spere sau nu.

Rănile novicei nu-i puneau pe loc viaţa în pericol. Dacă ajungea la moaşă să o sutureze repede şi să-i îndrepte piciorul şi încheietura mâinii, şi nu se infecta nimic prea tare, avea să scape cu viaţă. Wasp va fi cu siguranţă pedepsită pentru nesupunere, dar cu asta se obişnuise demult.

O prinse pe novice de guler şi o ridică în picioare.

— Dacă vii după mine, şopti ea, o să mă ocup personal de stafia ta.

Îi dădu drumul şi novicea căzu ca bolovanul în nisip. *Rămâi jos,* îi zise Wasp în gând. *Te rog, rămâi jos.*

Novicea rămase jos.

Când mulţimea încercă să-i închidă calea lui Wasp, ea îşi făcu loc cu coatele. Unul dintre pariori o apucă de braţ, dar îi dădu repede drumul când îi văzu ochii.

— Omorâţi-o voi, atunci, se răsti la ei, ştiind la fel de bine ca şi ei că un astfel de amestec în luptă era interzis, chiar şi pentru preotul lui Catchkeep însuşi, şi că mai degrabă ar îngrămădi gunoaie pe altarul lui Catchkeep decât să-i facă rău unei novice.

Apoi se îndepărtă pe malul lacului, fără să se uite înapoi pe plajă spre locul de unde o priveau oamenii, fără să se uite în sus la stele către locul de unde o privea Catchkeep, şi merse mai departe, lăsând în urmă o dâră roşie, până când lumea din jurul ei se întunecă, iar ea se

prăbuşi cu faţa în nisip.

Capitolul unu

Ca în fiecare an în zilele de după alegerea Arhivistei, rutina de refacere a lui Wasp începea în fiecare dimineaţă, chiar înainte să se trezească de tot. În definitiv, era al treilea an ca Arhivistă, al treilea an în care rămăsese în pat cel puţin o săptămână, pentru ca rănile să facă întâi crustă, apoi cicatrice. Acum deja etapele i se păreau simple ca bună ziua.

Unu. Verifică bandajele.

Cele mai mititele de la gât, picioare şi umeri, apoi cel mare din lateral, unde intrase şi rămăsese al doilea cuţit al celei de-a treia novice – până când Wasp îl trăsese afară şi i-l aruncase spre cap, făcându-i praf o ureche. Şi cusăturile curate care coborau de pe buza de jos până pe bărbie, şi cealaltă care tăia cicatricele vechi de pe pomeţi, ajungând până la tâmplă.

În primele câteva zile, asta era tot ce reuşise să facă înainte s-o doboare durerea şi extenuarea, şi îşi petrecuse aceste zile lăsându-se în voia somnului tămăduitor, intrând şi ieşind din coşmaruri mai puţin productive.

Astăzi, toate păreau în regulă.

Doi. Ridică-te în şezut.

Asta îi luă mai mult decât şi-ar fi dorit, şi se aştepta în orice clipă să simtă lovitura şi şuvoiul în josul şoldului, unde se redeschisese rana adâncă. Se temea de asta, desigur, dar şi mai tare se temea de o nouă supuraţie şi de febră suficient de mare să poată fierbe apă pe frunte când încerca să-şi trateze singură rana proaspăt deschisă. Cu fix un an în urmă, aproape că se omorâse singură făcând exact asta, dar era destul de sigură că ar fi făcut din nou la fel. O alegere între o clipă cu cuţitul încins, o sticlă de alcool şi o cârpă în care să urle, şi venirea moaşei nu i se prea părea o alegere.

Simţi o întindere, dar nu urmă niciun şuvoi.

Trei. Ridică-te în picioare.

Fractura de la gleznă o făcu să tresară, dar rezistă, iar o privire aruncată la lumină spre partea laterală bandajată nu scoase la iveală nici pete de sânge, nici semne verzui de puroi. Răsuflă adânc, încleştă dinţii pentru ceea ce avea să vină şi se lăsă un pic pe vârful picioarelor ca să vadă dacă o ţin.

Dacă reuşea să înăbuşe mesajele disperate pe care le trimitea glezna către creier, o putea scoate la capăt sau se putea încăpăţâna să răzbească.

— În sfârşit, şopti ea.

Patru. Întoarce-te la treabă.

Rănile erau diferite (şi, îngrijorător, mai multe) faţă de cele de anul trecut, aşa că, după cum făcea în fiecare

an, Wasp improvizã, revenind pas cu pas în lume.

Cele două săptămâni petrecute în pat îşi spuneau cuvântul. Îşi simţea braţele slăbite, cumva înţepenite şi ca de cauciuc în acelaşi timp, şi la fel îi erau şi picioarele. Când se aplecă să-şi atingă degetele de la picioare, muşchii din spatele coapselor începură să protesteze chiar înainte să apuce să aibă de zis ceva rana din lateral. Ghemuitul pe oala de noapte era un chin. Aşa că încercă să-şi îndrepte spatele şi îşi simţi pe loc partea laterală, ca şi cum cineva împlântase acolo un cui şi îl răsucea.

Făcu câţiva paşi, simţindu-se ca o pisică în cuşcă, încercând să-şi învingă durerea mergând. Îşi dorea să şchioapete înapoi în pat. Dormi, visează, lasă-l pe preotul lui Catchkeep să întărâte novicele una la beregata alteia până când ultima care rămâne în picioare devine Arhivistă în locul ei. Oricum, în ritmul ăsta, curând va fi înlocuită.

Dar într-un colţ se afla un rucsac, şi *acolo* se aflau recipientele şi cuţitul şi bulgărele de sare, iar ea oricum n-ar fi scăpat niciodată. Wasp ştia foarte bine că două săptămâni în pat erau deja o dovadă suficient de mare de slăbiciune, fără să mai adauge şi alte zile pierdute. Ştia ce trebuiau să spună acum cele douăsprezece novice supravieţuitoare despre cât îi luase să le învingă pe cele trei pe care căzuseră sorţii anul ăsta şi câte răni

îi făcuseră. Cum Wasp nu mai e ce era. Cum la anul ea va fi cea care va avea un cuţit îndreptat către ea. Trebuia să se întâmple în cele din urmă. Întotdeauna se întâmpla aşa.

Nu putea împiedica ziua aceea să vină. Dar o mai putea amâna încă un pic.

Aşa că şchiopătă până la peretele mai îndepărtat, unde se afla pictura.

Scheletul picturii era alcătuit din cuie, bătute direct în perete pentru a reproduce stelele constelaţiei Catchkeep. Şi, în jurul lor, Ea fusese conturată cu vopsea neagră, toată numai dinţi şi picioare, spatele Ei arcuit ca un curcubeu, surprins în plin salt peste un abis întunecat. Pe ţărmul stâncos al acestuia stătea o femeie, micuţă în comparaţie cu Catchkeep, Care acoperea peretele. Ţinea cu ambele mâini un recipient deschis. Din recipient se înălţa spre Catchkeep un fum cenuşiu, alcătuind siluete care se agăţau de spinarea Ei în vreme ce Ea le ducea spre malul îndepărtat. Ţărmul era neguros, greu de distins – dar verde, mai verde decât orice văzuse vreodată Wasp. Nici nu era sigură cu ce fusese zugrăvit.

Cu stropi mici de culoare, acelaşi verde radia din siluetele cenuşii, purtat înapoi către femeie. La picioarele ei se afla o carte, iar verdele intra acolo şi o umplea de strălucire. De acolo, plutea în urma ei în

firicele pentru a colora umbrele pe care le purta în spate. Pe partea ei de hău, oricum era singura culoare.

Catchkeep însăşi era în negru şi roşu. Dacă te apropiai de Ea, puteai distinge urmele de palme, mai închise acolo unde se suprapuneau. În prima zi ca Arhivistă, o aduseseră în grabă aici, înainte să i se zvânte pe mâini sângele Arhivistei căzute, şi adăugase pe pictură forma mâinii ei, care era forma morţii predecesoarei sale. Uneori se întreba unde era în pictură urma mâinii acelei Arhiviste, al cărei sânge lăsase urma asta. Uneori se întreba ce parte a lui Catchkeep va înroşi sângele ei, a cui mână va fi cea care-i va da forma.

Wasp n-avea nevoie să se apropie destul de aproape ca să citească vorbele zugrăvite deasupra capului lui Catchkeep, care era ca o capcană pentru urşi. Le ştia pe dinafară de ani de zile. În fiecare zi când ieşea să-şi vadă de treabă, se oprea aici şi spunea întâi cuvintele, ca fiecare Arhivistă dinaintea ei. Acum, mai mult ca niciodată, avea nevoie de ele s-o ţină în siguranţă.

Îşi înclină capul înaintea sângelui demult uscat.

„Eu sunt Arhivista. Trimisul, ambasadorul şi întruparea pe pământ a lui Catchkeep. Oasele şi stelele Ei sunt trupul meu; trupul şi oasele mele sunt stelele Ei. A mea e gura prin care vorbeşte lumea moartă. Ale mele sunt mâinile care înscriu ce a lăsat în urmă lumea

moartă. Ai mei sunt ochii ce stau de veghe, ca moartea lumii vechi să nu se întoarcă să ucidă lumea iar. Apără-mă, Catchkeep, până ce alta va sta în faţa Ta aici, cum stau eu aici, unde alta a stat. Apără-mă. să pot face munca Ta, până ce trupul meu va slăbi, până ce oasele mele vor slăbi, lăsând numai stelele Tale, ce lumea o vor lumina etern."

Se simţea ca o impostoare când rostea cuvintele. Eliberând-o pe ultima novice pe care ar fi trebuit s-o ucidă, scuipase pe toate ritualurile pe care le invoca acum ca să o ţină în viaţă.

Dar încă îşi mai putea face treaba şi avea să continue până când va găsi o cale să se elibereze. Părea să fie suficient pentru Catchkeep. În definitiv, Wasp pierduse şirul încercărilor ei de rebeliune împotriva preotului lui Catchkeep şi de evadare, iar Catchkeep nu se scoborâse încă din ceruri ca să o ucidă.

În plus, nu munca o deranja. Ci tot restul. Pe lângă asta, munca era de-a dreptul o uşurare. Ce i-ar fi putut face morţii şi încă nu-i făcuseră cei în viaţă?

Îşi puse rucsacul pe umăr şi înfipse cuţitul de secerat la brâu. Îşi trase ghetele. Dădu pe gât jumătate din conţinutul stătut al urciorului de apă şi îşi turnă şi în palmă, ca să se stropească pe faţă. Scoase bandajele, mai puţin cel mare din lateral, pe care îl putea acoperi cu bluza. Îndesă nişte lipie şi stafide într-un buzunar,

ca să mănânce pe drum. Se opri, cu o mână pe uşă, pentru a arunca încăperii o privire plină de ură peste umăr: pat de campanie, rafturi, carpetă împletită din cârpe, mai nimic altceva. Câteva funii atârnate de usturoi sălbatic, ardei, mere, puse la uscat sau deja uscate. Câteva schimburi de îmbrăcăminte ţesută. Cutia în care se aflau însemnările ei de teren. Totul, mai puţin mâncarea, era de la Arhivistele moarte, moştenit împreună cu căsuţa. Nu ştia câte Arhiviste peticiseră şi cârpiseră înaintea ei hainele astea. După cum arătau, fuseseră multe. Dar Arhivistele adăugaseră însemnări de teren în cutia aceea timp de patru secole. În ele stătea toată cunoaşterea pe care o adunaseră din studiile lor, mergând tot mai mult în urmă, până la momentul în care primei Arhiviste i se dăduse primul cuţit de secerat şi aflase la ce folosea.

Novicele nu se atingeau niciodată de însemnările de teren. Nici preotul lui Catchkeep. Erau singura linie de comunicare pentru lungul şir de Arhiviste şi doar citindu-le putea învăţa fiecare dintre ele cum să îndeplinească misiunea lui Catchkeep. Nu se punea problema ca vreuna dintre fostele Arhiviste să rămână în viaţă ca să le înveţe pe cele tinere.

Şi apoi mai erau şi recipientele. Trebuie să fi fost cel puţin o sută, înghesuite pe rafturile care îmbrăcau trei dintre cei patru pereţi. Majoritatea erau oale de lut şi

cutii de lemn, făcute de meşteşugarii din oraş sau obţinute la schimb. Mai rare erau borcanele de sticlă, găsite în Moloz. Unele care aveau doar crăpături subţiri sau gura ciobită, unele care încă mai aveau capacele cu filet, atât de valoroase încât copiii care scotoceau în dărâmături se băteau între ei să le aducă preotului lui Catchkeep, pentru că în general valorau la schimb cât o masă bună. Nu conta că preotul lui Catchkeep lua întotdeauna masa aceea din hrana novicelor, nu se atingea niciodată de mâncarea lui.

De parcă ar fi fost conştiente de privirea ei, de undeva dintre recipiente se auzi un zornăit. În timp ce privea, recipientele goale de pe un şir întreg începură să se ciocnească unele de altele, împinse uşor, ritmic, de ceva din spate. Ei bine, dacă ar fi căzut şi s-ar fi spart, preotul lui Catchkeep i-ar fi pus pielea pe băţ şi ar fi făcut şi nasturi din oasele ei, iar ea ştia asta. Le dădu imediat deoparte de pe raft, apoi identifică recipientul gălăgios în spatele lor şi se întinse, şuierând printre dinţi în timp ce se ridica pe vârfuri să-l dea jos. Era unul de lut roşcat, de mărimea a doi pumni strânşi laolaltă, cu o ştirbitură de forma unui dinte aproape de bază. Simţind că leşină, îşi aminti de el. Răbdarea de care dăduse dovadă lucrul dinăuntru o surprindea peste măsură.

— 'Neaţa, scandalagiule, îi spuse ea şi se îndepărtă

strângând în braţe cu grijă recipientul, ca pe muniţia veche sau un ciubăr cu apă de ploaie, şi o luă spre Dealul Execuţiei.

Deschise larg uşa către toamnă şi fumul de lemn de la focurile de gardă şi noroiul aproape îngheţat şi curentul de aer cu miros dulce şi putred din vale – iar primul lucru pe care îl văzu nu erau nici focurile de gardă, nici livada şi de fapt nici valea sau măcar noroiul, ci preotul lui Catchkeep, scormonind prin movilele de ofrande pe care le lăsaseră oamenii la uşa ei în timp ce dormea.

În afară de ceea ce reuşea ea să facă rost de una singură, aceste ofrande erau tot ce o ţinea în viaţă peste iarnă, pentru că niciun negustor nu făcea troc cu o Arhivistă şi nu exista niciun acoperiş de orăşean sub care să fie bine-venită o Arhivistă. Asta era legătura *ei* de ceapă sălbatică. Mănuşile *ei* din piele de cal. Eşarfa *ei* din fibră de urzică. Piatra *ei* de ascuţit. Şi iată-l pe *el*, căutând prin lucrurile ei cu mâinile alea lungi şi moi şi delicate care, în toată vremea lor pe pământ, n-avuseseră niciodată parte de vreo bătătură şi probabil că nici măcar de o băşică.

Avea cu el doi câini de altar, masivi şi tăcuţi. De data asta, nu mârâiră la ea. Erau mult prea ocupaţi să mănânce o bucată de pâine pe care preotul lui Catchkeep le-o culesese dintre lucrurile ei. Terminând

de mâncat, unul dintre ei îşi săltă capul, iar preotul lui Catchkeep gânguri la el şi îi aruncă nişte ouă şi păstramă pe care le dezgropase. Câinele de altar se apucă să mănânce, cu bale la gură, iar preotul lui Catchkeep se întoarse s-o privească pe Wasp, care îşi forţă chipul să nu arate decât nepăsare.

El ciugulea din ceva ce găsise. O pară, şi încă una coaptă, după mirosul sucului pe care Wasp îl vedea curgându-i pe încheietura mâinii. Îi lăsă gura apă. Scuipă.

N-avea să-l lase s-o scoată din sărite. Nu era decât mâncare. Putea găsi în altă parte, dacă scotocea destul de bine. Până la urmă o să mai vină o căruţă cu ofrande. N-o să dea dovadă de slăbiciune. O să treacă peste.

Nu se lămurise ce avea să i se întâmple pentru că nu-i dădea ascultare, pentru că nu-i dădea ascultare lui Catchkeep însăşi, pentru că o lăsase în viaţă pe novice. Îi era interzis să o ucidă el însuşi, dar Wasp era convinsă că se gândise el la vreo cale s-o calce în picioare ca s-o pună la locul ei. Întotdeauna făcea aşa. Nu-i venea în minte nici un alt motiv pentru care se afla aici.

Chiar în timp ce se apropia de el, palmele îi deveniră reci şi umede şi avu senzaţia că i-a aruncat cineva o găleată de viermi pe sub gulerul bluzei. El zâmbi, iar senzaţia deveni şi mai intensă.

— O dimineaţă minunată să ai, leneşo, spuse el, aplecându-se până la înălţimea ei. Dacă stau să mă gândesc, începusem să uit faţa asta drăguţă.

Găsise în grămadă un fel de colier: cioburi de sticlă veche, resturi de cartuşe, inele care-şi pierduseră strălucirea şi falange îngălbenite, toate înşirate pe tendoanele uscate la soare ale unei pisici pe care o pierduse cineva. Parcă era făcut din ce căzuse din buzunarele întoarse pe dos ale unui copil care scotocea prin Moloz. Era şi un medalion micuţ cu o moară de vânt alb-albastră smălţuită pe partea din faţă. El îl deschise cu o unghie lipicioasă ca să i-l ţină în faţă, strălucitor.

Un ciob de oglindă reflectă un crâmpei din chipul ei şi i-l înfăţişă. O parte dintr-un ochi întunecat. O parte dintr-o sprânceană neagră. O parte dintr-o şuviţă de păr în cinci culori, nu al ei, întunecat după două săptămâni în care se tot îngrăşase, căzându-i nu chiar peste ochi, nici chiar peste cele patru cicatrice lungi, mai palide şi mai rozalii decât pielea ei, întinse pe toată lungimea obrazului drept, de la tâmplă până la maxilar, cu care Catchkeep însemna fiecare novice încă din uter pentru a-l împlini munca sacră...

Se strâmbă la strâmbătura ei.

— Bine că eşti tu drăguţ, mormăi ea şi dădu să treacă de el.

El puse o mână pe braţul ei, iar ea se opri fără să vrea. Era o mână care voia să aducă la ascultare, aşa cum îl văzuse folosind-o cu câinii de altar când o luau razna de prea mult Moloz sau prea multă sfinţenie, o mână care să aducă la ascultare pusă pe creştetul capului, în timp ce cuţitul ascuns luneca sub maxilar şi...

— Aşa e mai bine. Acum lasă-mă să mă uit la tine. Apărătoarea lui Catchkeep. Distrugătoarea novicelor. Slăvită groază.

Tonul i se schimbă, din miere în untdelemn.

— O luptă lungă anul ăsta. Vindecare îndelungată. Ce-o zice oare lumea?

— Nimic la care să nu pot răspunde, zise Wasp, privind ţintă drept în faţă, unde câinii începuseră să mârâie.

Se părea că tonul ei nu le plăcea.

— Astăzi, poate. Astăzi ai un chip neîndurător să le arăţi. Fără sânge. Fără bandaje. Fără locuri unde să-şi înfigă picioarele ca să se caţăre pe tine. Fără locuri unde să-şi înfigă mâinile cu care să te tragă în jos. Dar peste un an?

Examinarea se încheie. Mâna lui era foarte aproape de rana adâncă din lateral. Îşi amintise de ea? Pulsul îi zvâcnea puternic în gât. Sigur că îşi amintea.

— Dar peste o *săptămână,* când asta va supura şi o să bolboroseşti pe patul moaşei?

Degetele lui apăsară, foarte uşor, iar ea rămase fără aer. Putea să jure că ambii câini râneau.

— Sau peste o *zi,* când glezna asta, pe care eşti prea mândră ca să ţi-o îndrepţi, cedează în cele din urmă şi te vede toată piaţa şontâcăind în sus pe deal ca o bunicuţă ştirbă?

Îşi trase piciorul înapoi, ca să o lovească foarte blând în gleznă, iar Wasp văzu stele verzi. Strânse din dinţi ca să înăbuşe ţipătul.

Preotul râse. O mângâie uşor pe cap, cum mângâie vânătorii un câine sfâşiat de urs, care făcuse tot ce putuse. Începu să se îndepărteze.

— N-ar fi păcat?

— Atunci e păcat că nu ai voie să lupţi chiar tu cu mine, spuse Wasp repezit, iar când el se opri, ea regretă pe loc.

Îl lăsase s-o scoată din sărite. Chiar o lua razna.

— N-are rost să-mi mânjesc mâinile cu tine, spuse el. Nu trebuie decât să aştept. Şi la asta mă pricep foarte bine.

Pe jumătate etalare de risipă, pe jumătate dispreţ, se întoarse şi aruncă spre ea cotorul perei.

Ar fi trebuit să stea şi să-l lase s-o lovească. Îl pocni în aer.

Preotul lui Catchkeep o privi pentru o clipă, zâmbind ca un rechin, lingându-şi gânditor sucul de pe degete,

în timp ce se întorcea încet câţiva paşi pentru a ajunge în faţa ei. Wasp se aştepta să-i pocnească de-a binelea glezna, rupând-o de-a lungul fracturii, sau să-i deschidă rana prevestitoare de rele din lateral. Sau să-i învineţească ochiul, sau să-i spargă buza de-a lungul cusăturii. Să le ofere novicelor nişte sânge proaspăt despre care să bombăne.

Oare îl putea învinge într-o luptă dreaptă? Nu era sigură. Totuşi, el n-ar fi luptat corect. Pe de altă parte, nici ea. Se încordă, cântărind situaţia. Dacă era rapidă, ar fi putut să-l orbească poate. Nu să-l depăşească, nu aşa cum era acum. Nu că ea *ar fi* fugit. Nu se alesese niciodată cu vreo rană în spate şi n-avea să înceapă acum.

Nu era decât o fereastră de cel mult câteva secunde, care se scurta, înainte ca el să obţină avantajul.

Atinse cuţitul de secerat de la brâu şi, dintr-odată, cuţitul lui era cu vârful la gâtul ei. O examina de sus, cu un interes academic.

— Ei, ia te uită, ce te-ai aprins. Câtă încredere înspăimântătoare la cineva care nici măcar nu şi-a putut termina ultima luptă.

Ultima novice, a treia de anul ăsta. Pe care Wasp o dezarmase. Al cărei cuţit Wasp îl aruncase în lac. Pe care Wasp o lăsase să trăiască.

Pentru o novice, sau o Arhivistă, să fie ucisă însemna

să fie îndepărtată. Înghiţită de istorie. Devenită stafie. Deja celelalte novice le uitau pe cele care muriseră. Numele lor erau primul lucru care se pierdea.

Aneko, se gândi Wasp. *O cheamă Aneko.*

— Lupta aia s-a încheiat, spuse Wasp, cu vocea îngroşată, pe care trebui să şi-o smulgă din gâtlej. Dacă vrei să fie căsăpite ca nişte găini, du-le la măcelar.

Vindecă-te bine, îi ură Wasp, oriunde şi-ar fi petrecut convalescenţa. Şi *apoi fugi.* Lasă-l pe preotul lui Catchkeep să spună tot ce vrea. De data asta, ea câştigase.

— Ei bine, tocmai asta e, Wasp. Vezi tu, eu le-am *dus* la măcelar. Dar măcelarul şi-a pierdut sângele-rece. Scutură cu tristeţe din cap. Ştii că bietei fete i-au trebuit patru zile până să moară din cauza rănilor, delirând de febră şi sete în drum?

Vestea o lovi ca un pumn în stomac. Nu ştiuse. Habar n-avusese.

— Ce fel de milă e asta? continuă preotul lui Catchkeep, dar Wasp abia îl putea auzi peste iureşul sângelui în urechi.

Tot ce putea face era să nu sară la el cu cuţitul de secerat.

— Ce dovedeşti? Ea tot e moartă, iar oamenii spun că stafia ei va rătăci veşnic pentru că e prinsă între lumi şi Catchkeep n-o poate trece dincolo. Nu se bucură

nimeni, Wasp. Apoi chicoti. Mă rog. Nimeni în afară de novice. La anul, or să se lupte să cadă sorţii pe ele. Ce dar le-ai oferit! Să faci totul aşa de *uşor*!

Vârful cuţitului lui pătrunse, suficient cât să dea sângele, şi îl roti uşor un sfert de cerc, făcând-o pe Wasp să se ridice puţin pe vârfuri. El zâmbi.

— Urăşte-le, dacă asta te ajută. Urăşte-mă pe mine. Urăşte pe toată lumea din oraş şi fiecare stafie din afara oraşului. Dar ţi s-au încredinţat uneltele cu care să-ţi faci treaba, şi o s-o faci. Nu ţi se cere prea mult. Prinde stafii. Fă însemnări despre ele. Trimite-i-le lui Catchkeep. În schimb, ai un acoperiş sigur deasupra capului. Nu-ţi rupi spinarea în ture la fiert apa sau la săpat în grădini. Eşti de neatins pentru toţi cei din oraşul ăsta, care n-ar vrea decât să înfigă un cuţit în tine şi să te lase pradă urşilor. E chiar aşa de îngrozitor?

Nu vor să facă asta decât pentru că sunt înspăimântaţi de ceea ce sunt, se gândi Wasp. *Din cauza a ceea ce m-aţi făcut să fiu. Din cauză că nu se pot descurca singuri cu stafiile. Din cauză că trebuie să-mi aducă ofrande, când n-au nimic de dat. Se urăsc pe ei înşişi pentru că au nevoie de mine.*

Dar spusese toate astea şi înainte. Nu rezolvase nimic atunci, nu rezolva nimic nici acum. Şi la fel era cu toate lucrurile pe care voia să i le spună. *N-am cerut niciodată asta. N-am vrut niciodată asta. Ei bine, poate mi-am dorit odată, dar asta era cu mult timp în urmă. Nu-mi aduc aminte*

să fi vrut altceva decât să scap.

Preotul lui Catchkeep văzu pe chipul ei toate aceste lucruri pe care nu le rostea.

— Dacă nu-ţi place, spuse el, atunci, la lupta de anul viitor, nu te *apăra.* Până atunci, îi aparţii lui Catchkeep, şi asta înseamnă că-mi aparţii mie şi o să sari când îţi spun eu să sari. Recipientul din mâna ei începu să se împingă în strânsoarea ei. Privirea lui se mută de la chipul ei la recipient şi înapoi. Wasp aproape reuşi să nu tresară.

— Faptul că încă nu I l-ai trimis este stânjenitor şi pentru Ea, şi pentru noi toţi, spuse el. Stafiilor nu le place să fie ţinute să aştepte, fata mea, şi nici Ei nu-i place.

Zâmbetul lui era blând, iertător. Ea n-avea încredere în el sub nicio formă.

— Când termini, fii bună şi coboară de pe dealul tău, să mănânci cu noi. Surorile tale sunt toate foarte *dornice* să vadă care e rezultatul convalescenţei tale.

Încet, în mod deliberat, coborî cuţitul până îl aduse în câmpul vizual al lui Wasp. Nu era cuţitul lui.

Avea sânge închegat pe el. Peste sânge, se uscase nisipul.

Îl găsise până la urmă cineva.

— Ia-l, zise el, întinzând cuţitul spre ea.

Ea înghiţi cu greu.

— Nu-l vreau.

El îi răspunse punându-i latul lamei pe obraz, trăgându-l uşor în jos de-a lungul cicatricei, până la capătul acesteia, la gât. Lăsându-i solzi de sânge uscat pe piele.

— Nu te-am întrebat.

Wasp îl înşfacă, prea repede. Orice, numai să scape de el de pe faţă. Se tăie la un deget. Nu-i păsa.

— Nu trebuia decât să-i tai beregata, reflectă preotul lui Catchkeep. Cu atâta sânge, ai fi zis că o să se termine mai repede. Dar ai lăsat-o să rătăcească jumătate de *săptămână,* urlând ca o pisică în călduri. Se ţineau copiii după ea, cu buzunarele pline de pietre pe care nu-i puteam lăsa să le arunce. Oricât de mult s-au rugat mamele lor. Scutură din cap către ea, cu părere de rău: Tot ce aveai de făcut era să te duci la ea şi să termini ce începuseşi. Dar nu. Sper că puiul tău de somn a fost odihnitor, Wasp. Chiar sper. Sper că ai avut vise plăcute.

O bătu pe obraz şi plecă, urmat de câini. Imediat ce dispăru din vedere după stânci, Wasp lăsă cuţitul să cadă, apoi îşi bagă două degete pe gât şi vomită. Nu ieşea decât fiere. O vărsă totuşi pe toată şi scuipă pe pământul bătătorit unde stătuse preotul. Degeaba. Totul mirosea încă a pară.

Căsuţa lui Wasp se afla pe un deal înalt, cocoţată pe un morman de bolovani ca o găină pe ouă. De acolo, poteca şerpuia tot mai jos, ieşind în vale, unde se afla o livadă străveche, care se sălbăticise demult şi se transformase într-o pădure împietrită, cu merele viermănoase ca un colac de salvare în unii ani, materie primă în fiecare an, până la orăşelul de scotocitori, încropit din resturi, Sweetwater, care se agăţa de muchea dinspre vest. Toţi copacii erau mult înclinaţi într-o parte, către o stâncă lovită de trăsnet. Era crestată şi înnegrită, iar vârful era de două ori mai înalt decât casa lui Wasp de pe versantul opus.

Era singura creastă din întreaga vale unde oamenii nu făceau focuri de gardă. Singura a cărei piatră nu era niciodată folosită pentru construcţii, deşi era compactă şi avea tendinţa să se desfacă în plăci subţiri, iar bolovani căzuţi din ea umpleau poalele Dealului, unde se rostogoliseră sau fuseseră aruncaţi în aer cu vreun scop de cei demult dispăruţi. Acum nu îndrăznea nimeni s-o atingă, pentru că îi era consacrată lui Catchkeep, aşa că era proprietatea Arhivistei.

În primul ei an, Wasp dăduse peste un cuplu tânăr care trăia împreună cu un copil de o săptămână într-un fel de şopron lângă piaţă. Copilul era o chestie cenuşie urlătoare, înfometată, mai mult craniu decât faţă, iar laptele mamei secase. N-aveau altă mâncare în afară de

ce furau, n-aveau nici măcar foc. Wasp le adusese tot ce era mai bun din ultimul rând de ofrande, o oală cu miere şi nişte pâine şi brânză şi le dăduse voie să folosească piatra aceea dură şi neagră ca să-şi construiască un adăpost.

Când aflase, preotul lui Catchkeep o biciuise aproape de moarte, şi trecuse multă vreme până să mai încerce să mai ajute şi pe altcineva în afară de morţi. Nu mai văzuse niciodată decât în vis cuplul acela şi pe copilul-craniu. Nu dăduse încă nici peste stafiile lor, dar bănuia că era doar o chestiune de timp. Se întreba dacă or să vină la ea înfometaţi sau înjunghiaţi.

Numele vârfului negru – Dealul Execuţiei – era vechi. Numele se găsea în însemnările de teren, iar însemnările de teren nu minţeau.

Într-o zi bună, drumul de la casa ei, prin livadă, până la poalele Dealului nu dura decât două ore. Azi nu era o zi bună. Îşi croi drum pe cărare, cu picioarele trudind din greu, cu tălpile alunecând pe grohotiş. Nu-şi permitea să se gândească la gleznă.

Totuşi, ziua era senină şi nu simţise mirosul dulce şi pătrunzător al focurilor de gardă. Se făcea frig. Curând, avea să trosnească pojghiţa de gheaţă formată peste bălţi când se goleau colectoarele de apă. Şi, curând, un foc de paie într-o vatră plină de fum şi milostenia înspăimântată a oamenilor vor fi tot ce va mai sta între

ea şi iarnă. Şi dacă murea de foame, oamenii tot ar fi primit în casă mai degrabă un câine turbat decât pe ea.

Cu dealurile rămase acum în urma ei şi cu preotul lui Catchkeep pe undeva printre ele, pesemne îndreptându-se către oraş, îşi permise să încetinească. Încă măsurându-şi răsuflarea. Încă nelăsându-se să şchiopăteze. Încă fără să trădeze faptul că muşchii gambelor tremurau deja din cauza efortului. Că mâncase lipia şi stafidele, dar încă mai era ameţită de foame. Că ar fi vrut să se aşeze şi să respire o vreme aerul curat şi rece şi să-l păstreze în ea până începea s-o purifice, dinăuntru înspre afară.

Livada se deschidea înaintea ei şi se îndreptă către ea. La primul rând de copaci, se opri să umple cu mere ce loc îi mai rămăsese în rucsac. Păstră unul să-l mănânce, scuipând viermii în timp ce mergea.

Ar fi preferat să stea o vreme sub copaci. Ar fi putut fi ultima ei ocazie să facă asta înainte să vină zăpada. Dar ştia că preotul lui Catchkeep avea dreptate. Niciunei stafii nu-i plăcea să fie lăsată să aştepte.

Capitolul doi

Wasp nu ştiuse niciodată cu siguranţă dacă era din cauză că le atrăgea prezenţa Arhivistei sau pentru că prezenţa lor le atrăgea pe Arhiviste, dar pe Dealul

Execuţiei stafiile se ridicau întotdeauna dense ca florile de soare-şi-lună. Însemnările de teren speculau că, din moment ce acolo avuseseră loc decesele, acolo rămâneau şi stafiile, fiecare umblând în cercul ei, ca un câine legat de un lanţ prea scurt ca să-i fie bine. Fiecare cu visul său (scrisese o Arhivistă de dinainte), o cădere lungă la capătul unei funii scurte, sau o secure pe grumaz, sau cel puţin şase gloanţe intrând, fierbinţi ca nişte sărutări, în carne. Oricum uciseseră aici oamenii în trecut, în lumea de Dinainte.

Dar mai existau şi stafiile care nu se încadrau în această teorie. Stafii de copii, cu feţele vineţii ale morţii subite a sugarului. Stafii care muriseră în mod evident de boală sau de bătrâneţe. Stafii care călătoreau împreună cu cei cu care muriseră: singure, sau în perechi, sau în buchete întregi. Cete de copii înfometaţi. Familii. Călătorind ca orice drumeţi pe orice drum, ţinându-se de mâini şi aprinzând focuri în întuneric. Şi nimeni nu ştia de ce.

Diferitele Arhiviste îşi adăugaseră la însemnările de teren propriile bănuieli, dar până nu prindea cineva o stafie care să poată *vorbi,* rămâneau doar bănuieli. Exista chiar şi o listă, tocită şi pătată de mâinile nenumăratelor Arhiviste, cu întrebări care trebuie puse unei stafii, în cazul în care va fi găsită vreodată o stafie care să poată răspunde. Numele exemplarului. Vârsta

exemplarului. Descrierea mediului înconjurător în timpul vieţii exemplarului. Descrierea vieţii, activităţii, familiei, prietenilor, duşmanilor exemplarului. Recunoaşte exemplarul alte stafii? Cum hotărăşte exemplarul unde să apară în lumea vie? De unde vine când apare? Unde se duce? Câte obiecte găsite în Moloz poate identifica exemplarul? Lumea a dispărut în timpul vieţii exemplarului? Locul şi felul în care a murit exemplarul. Felul în care a dispărut lumea, dacă este cunoscut, cât mai detaliat.

Wasp nu era mai aproape decât predecesoarele sale să completeze vreunul dintre răspunsuri. Din câte îşi dădea ea seama, morţii care vorbeau cu cei vii erau ceva de domeniul poveştilor. Băiatul Hoitar furişându-se jos din stele ca să-i înspăimânte pe visători şi să le dea un an de insomnie, sau Rostuitoarea dându-le oamenilor sfaturi care ar fi putut, sau nu, să le aducă moartea.

Dar ea era Arhivista şi era treaba ei să obţină acele răspunsuri sau să moară încercând să le obţină.

Netrebnică ce eşti, ar fi spus preotul lui Catchkeep. *Nenorocită ce eşti. De ce te mai ţinem? N-aduci mângâiere nimănui. Nu eşti în stare nici să-ţi descurci încâlceala din păr.*

— Mă ţineţi, bombăni Wasp, lovind crengile căzute, pentru că niciunul dintre voi nu mă poate ucide.

Trecuseră mulţi ani din vremea când o înspăimânta Dealul Execuţiei, deşi azi perspectiva de a-l urca aproape că era de-ajuns s-o facă să se întoarcă în loc şi s-o trimită acasă. Încă mai putea vedea urmele vechiului drum care urca, sau urcase cândva, în serpentine până la o lespede de stâncă lată şi înaltă, ca o scenă, la vreo 60–70 de metri mai sus de locul unde stătea ea. Drumul era în mare parte năruit, în cel mai bun caz o cărare, transformat în pulbere de vreo furtună sau de povara anilor, sau poate de acelaşi fulger care sfâşiase cicatricea pe chipul Dealului.

Nu mai era înspăimântată. Acum nu simţea decât o înrudire cu Dealul.

— Aşa e, ticăloaso, spuse ea, ducându-şi mâna, fără să-şi dea seama, la propria cicatrice, identică, semnul lui Catchkeep. Sunt tot aici.

Wasp îşi rupse o fâşie din mânecă şi legă capacul recipientului, apoi recipientul de raniţă, şi o luă în sus.

Nu venea prea des aici. La început, preotul lui Catchkeep nici nu ştiuse că putea urca până pe lespede, credea că era descurajată de poteca năruită, ca atâtea alte Arhiviste înaintea ei, şi că prefera să-şi prindă stafiile în altă parte. Informaţia asta se dovedise utilă pentru ea în primul an: aici se ascunsese de câinii de altar ai lui Catchkeep, prima dată când încercase să evadeze – avusese de ales: fie aici, fie în lac, cu pietroaie

în buzunare, iar lacul aproape câştigase.

Iar apoi câinii o încolţiseră pe lespedea de stâncă, foamea o obligase să coboare până la urmă şi nu se alesese din asta decât cu o durere în călcâie când ploua, de când preotul lui Catchkeep o târâse victorios prin oraş, scuipând, zbătându-se, aproape moartă de foame, şi îi zdrobise picioarele între doi bolovani.

Noroc chior sau încăpăţânare, se vindecase. Dar locul tindea să-i lase un gust amar în gură după asta. Totuşi, era singura care, din câte ştia, putea urca pe chestia asta, aşa că rămânea locul ei preferat pentru încălcarea ordinelor directe.

Cu toate acestea, oricât de mult i-ar fi plăcut, astăzi n-avea de gând să nu se supună. După ce făcuse în ziua alegerii Arhiviste!, experienţa îi zicea că nu s-ar fi ales cu nimic bun dacă ar fi continuat să-l mai irite acum pe preotul lui Catchkeep. Dar avusese suficient de-a face cu oamenii pe ziua de azi, iar lespedea încă mai era singurul loc unde se putea duce şi să fie sigură că o să fie lăsată în pace.

Până la urmă, reuşi să se împleticească până sus. Aproape sparse recipientul de câteva ori şi aproape că alunecă de cel puţin două ori, ceea ce probabil că i-ar fi adus moartea. Dar merită efortul, când îşi târî pe lespedea înaltă şi neagră muşchii care urlau de durere, cu mâinile lăsând urme transpirate pe piatră, şi privi în

jos, ştiind că, dacă ar fi stat la poalele Dealului, preotul lui Catchkeep ar fi avut în ochii ei dimensiunile unui gândac şi că un pietroi căzut la momentul potrivit l-ar fi putut omorî.

Îşi puse rucsacul jos. Lângă ea, recipientul încerca să se smucească din legături. Capacul se clătină şi clămpăni puţin, dar rămase închis.

— Uşor, uşor, îi spuse ea. De-acum nu mai durează mult.

În timp ce vorbea, dezlega nodurile care ţineau recipientul prins de rucsac. Cu coada ochiului, vedea o masă albicioasă care se ţinea cât de departe de ea îi permitea suprafaţa lespedei. N-avea să se uite la ea. Nu se uită la ea. Nu încă.

În schimb, continuă să vorbească, pe cât de încet şi de prietenos putea, ştiind că stafia din recipient nu-i putea înţelege cuvintele, nesigură dacă sunetul lor blând şi calm o poate măcar linişti. Eliminând răguşeala celor două săptămâni în care nu-şi folosise glasul.

— Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi. Închisă acolo atâta vreme, fără să poţi spera nimic altceva decât să te distrug eu când o să te las afară în cele din urmă.

Nodul slăbi, iar ea se lăsă pe călcâie o clipă, imaginându-şi pereţii aceia netezi de lut în jurul ei, prea strâmţi ca să-şi întindă braţele sau să se aşeze comod.

— Ei bine, dacă ajută la ceva, să ştii că nu suntem chiar aşa de diferite. Doar că eu trăiesc într-un recipient mai mare şi când mă lasă să ies îmi oferă şansa să lupt. Dar când câştig, intru la loc. E mai bine de tine. Tu o să fii eliberată. Într-un fel sau altul. Ridică uşor capacul recipientului: Oricum, hai afară. Promit că o să fie rapid.

O lăsă un moment. Nu se întâmplă nimic. Cercetă recipientul. Doar o umbră argintie, scufundată pe fund ca o ceaţă.

Nu mai văzuse niciodată o stafie atât de slăbită. După părerea ei, n-o să fie în stare s-o scoată din recipient. Oare i-o mai putea trimite lui Catchkeep dacă era înţepenită acolo? În însemnările de teren ale predecesoarelor ei, nu scria nimic despre aşa ceva, iar azi nu era momentul s-o dea în bară. Scoase carnetul din rucsac şi se aşează să aştepte, răsfoind printre cele câteva însemnări de teren despre stafie pe care le scrisese în ziua când o prinsese.

găsită acasă la brutar.

În casa brutarului se găsise sare, îşi aminti ea. Sare, în ciuda interdicţiei. Cretin. Se săturase să repare greşelile tuturor tâmpiţilor.

stafie-care-aruncă-lucruri. Păcătoasă, enervantă, pare să fi murit violent, a atacat-o pe nevasta brutarului, urlă aşa de tare, că i-a spart timpanele brutarului.

Picura argint, împroşcând stropi argintii când se aruncase cu faţa de pereţi. Dormitorul brutarului n-avea să mai fie niciodată la fel.

a încercat să mă atace, a trebuit s-o dobor.

Ochii îi fugiră de pe foaie spre recipient, creierul ei refuzând să identifice stafia care îi strivise faţa nevestei brutarului ca pe o coajă de ou cu stafia terminată, la capătul puterilor, ca o insectă strivită, pe care o avea aici.

inutilă pentru studiu, o s-o las o zi să se liniştească, apoi văd dacă pot scoate ceva de la ea.

Nu i se putea distinge sexul. N-avea îmbrăcăminte. Abia dacă avea formă de persoană. Multe exemplare bune aveau tendinţa să repete momentul morţii, iar şi iar, permiţându-le Arhivistelor să bănuiască măcar din ce li se trăsese moartea. Nu şi asta. În afară de o gură, n-avea nici măcar trăsături pe chip. Doar o pată de lumină şi furie.

Wasp o găsise distrugând casa brutarului, cu două zile înainte de lupta din ziua alegerii Arhivistei. Uitată în recipientul ei pe raft două săptămâni, în timp ce ea se vindeca, se calmase, sigur, dar părea cam la fel. Doar că mai mică. Mai puţin furioasă. Ca un foc aproape stins.

Îşi vârî degetul în recipient. Înghionti stafia şi degetul i se cufundă în ea până la prima încheietură. Nicio reacţie.

Mai avea un pic de loc pe pagină. Îşi şterse degetul pe picior şi scoase un cărbune.

prea slăbită acum ca să mai ia măcar formă, lăsată în recipient prea mult? nu mai poate să lupte, aproape moartă, dacă aşa ceva se poate întâmpla.

concluzie: stafiile slăbesc în captivitate.

Reciti totul. Nu era nimic revoluţionar, dar era o observaţie pe care n-o mai văzuse niciodată până acum, iar asta trebuia să însemne ceva. Măcar avea s-o scape de o bătaie când avea să-i raporteze activitatea zilei preotului lui Catchkeep. Poate.

Oricât de slăbită şi imaterială devenise stafia, faptul că se afla aici, într-un loc al fantomelor, părea să-i dea un pic de putere. În timp ce stafia se învârtea şi se întindea pe fundul recipientului, scoţând apendice butucănoase din propria substanţă, Wasp puse jos carnetul şi începu să pregătească obiectele pentru ritualul de distrugere a unei stafii care îi dăduse deja Arhivistei toate informaţiile pe care i le putea da. În cazul ăsta, aproape nimic. Pierdere de vreme, pur şi simplu.

Se mişca mai repede acum. N-avea rost să fie nemiloasă, să lase stafia să-şi recapete puterile doar ca s-o distrugă după aia. Nu atunci când tot ce avea de făcut era să iasă din recipient.

Scoase din rucsac cremenea şi o mână de frunze

uscate. Urmară un flacon mic de plastic cu apă şi încă unul cu lapte. Laptele se acrise demult, dar n-avea importanţă. Le puse pe toate pe lespede într-un cerc aproximativ în faţa ei, apoi puse recipientul, cu stafie cu tot, în mijloc.

Nu mai avea nevoie decât de sânge.

Se lăsă pe vine, cât de încet îi permiteau muşchii ei slăbiţi. Ceva o săgetă în susul piciorului, de la gleznă spre coapsă, dar se controlă şi aşteptă să treacă. Cuţitul de secerat era la brâu, iar la picioare avea o adâncitură erodată de piatră neagră, pătată cu maroniu roşcat.

O mişcare rapidă a lamei pe vârful degetului mare şi sângele începu să curgă. Îl ţinu deasupra gropii şi aşteptă până se strânse o baltă micuţă, suficientă să înece un gândac.

Linia pe care o tăiase pe degetul mare întretăiase cicatrice vechi, din zilele, lunile şi anii de sângerări. Nu mai avea demult locuri libere unde să taie. *O hartă,* se gândi Wasp, care văzuse odată aşa ceva. *O hartă către nicăieri.*

Stafia din recipient se dezmorţise puţin, adulmecând. Ceva mai departe, răsăriseră alte stafii şi se aşezaseră într-o grămadă. Le privea cu coada ochiului cum urmăreau sângele curgând, le privea cum o urmăreau când ridică mâna însângerată şi linse sângele.

Tăcerea deveni mai densă acum. O furnica pielea, iar

tăcerea se agăţa de ea ca ploile smolite ale primăverii şi nu se ridica. N-avea nevoie să se uite ca să ştie că stafiile se întindeau spre baltă şi rucsacul ei cât de mult le permiteau rădăcinile, ca şi cum ea era chiar Dealul Execuţiei, iar ele erau livada care se înfăşura la poalele acestuia.

Îşi luă pentru o clipă privirile de la recipient, doar cât să pună la loc în rucsac carnetul şi cărbunele – şi când se uită din nou la el, stafia, într-un fel imposibil, se căţăra afară.

Era cât mâna lui Wasp şi avea o strălucire argintie mată. Avea forma unei persoane, sau forma unei persoane desenate de un copil mic. Conturul unei persoane reduse la detalii neclare – trup, braţe, picioare, cap. N-avea chip, n-avea păr, n-avea sex. Dobândi nişte picioare butucănoase şi se ridică legănându-şi craniul supradimensionat către ea. Wasp cunoştea postura. Când va căpăta suficientă forţă ca să-şi facă vizibili ochii, o vor privi cu o expresie cercetătoare şi stupidă de bebeluş. Dacă or să reuşească măcar s-o vadă.

Ce o uluia era, în primul rând, că ieşise din recipient. Bulgărele de sare era încă în cutie, în rucsac, iar sângele era la doi metri mai încolo. De unde îşi trăsese atâta forţă?

Avea două variante. Să se grăbească şi să distrugă

stafia înainte să se complice situaţia. Sau să aştepte şi să vadă ce urma să facă.

Treaba ei era s-o distrugă. Să i-o trimită lui Catchkeep, Care avea s-o ducă până la ţărmul verde din depărtare. Văzuse stafia suficient de mult ca să ştie că n-avea să afle nimic de la ea. Nu făcea decât să amâne inevitabilul, fără a mai pune la socoteală că era şi periculos. Mai fusese nevoită să se lupte cu exemplarul ăsta şi înainte şi azi nu era în stare de o a doua rundă.

Fuseseră Arhiviste, înaintea ei, cărora le plăcea să distrugă stafii. Se putea foarte bine să mai existe alta şi după ce ea va fi murit. Wasp nu era una dintre ele. Era ceva legat de felul cum majoritatea stafiilor nu păreau să vrea niciodată să stea liniştite în timpul ritualului, ci tot încercau să se târască afară din cerc şi să se ducă înapoi în locul de unde apăruseră din senin în lumea celor vii, cum se zbăteau ca peştii pe uscat să scape de legăturile de sare. În poveşti, toate se duceau bucuroase la Catchkeep, dar ce vedea ea nu prea putea fi considerat bucurie.

Nu că ar fi avut vreo importanţă. Asta era misiunea şi trebuia s-o îndeplinească. Tot ce putea face, aici, acum, cu această stafie aflată la mila ei, era să dea dovadă de această milă şi să termine repede.

Îşi scoase cuţitul de secerat.

Fără să-şi dea seama de apropierea lui Wasp, stafia se dădu cu un pas înapoi, se clătină puţin, vânturându-şi braţele ca nişte aripi, apoi începu să meargă greoi în cerc şi căzu.

În timp ce zăcea acolo, îi apăru gura.

Spunea ceva.

Wasp vârî cuţitul în teacă aşa de repede, că aproape îşi tăie un deget.

Se aruncă în genunchi şi înhăţă stafia micuţă. Practic n-avea greutate. Wasp se obişnuise demult cu şocul visceral fulgerător pe care-l simţea când atingea o stafie, ceva între degerătură şi ameţeală. Stafia îşi pocni faţa de cheagul de pe degetul ei, apoi făcu o încercare să lângă puţin. Şi apoi încă una. Şi încă una. La început, nu simţi nimic, absolut nimic, când o atinse cu limba, dar, pe măsură ce stafia se îndopa din ea, tot mai puternică, deveni conştientă de o senzaţie de râcâială, ca şi cum ea ar fi fost o piele netăbăcită, iar stafia o argăsea. Mâine o să aibă o umflătură urâtă, degetul o să fie verde-purpuriu până la rădăcină, iar ea va trebui să aibă grijă să îl ascundă de preotul lui Catchkeep.

N-o deranja durerea. Orice i-ar fi făcut stafiile, măcar ştia cum stăteau. Nu-i făceau rău ca să obţină un avantaj, cum făceau novicele, sau pentru că voiau s-o facă să sufere, ca preotul lui Catchkeep, a cărui ură n-o înţelesese niciodată pe de-a-ntregul. Stafiile erau doar

înfometate, singuratice, rătăcite. Disperate şi derutate. Astea erau lucruri pe care le putea înţelege. Şi aici, printre ele, era singurul loc unde se simţea în siguranţă – nu pentru că niciuna nu-i făcuse vreodată rău, ci pentru că nu-i voiseră niciodată răul. Abia îşi dădeau seama că e acolo.

Pe măsură ce bea, stafia începu să crească. Până când o puse jos, iar ea se târî pe burtă către baltă şi începu să lipăie, era cât un căţel abia înţărcat. Bea şi tot bea, oprindu-se doar să... arunce o privire?... peste umăr către ea, cu un chip argintiu inexpresiv, a cărui singură trăsătură era o gură mare şi roşie. Când balta se golise, stafia avea înălţimea unui copil de doi ani şi îi apăruseră ochii.

Clipi spre ea, nici cercetător, nici în vreun alt fel. Habar n-avea ce vedea, dar, orice ar fi fost, nu pe ea o vedea. Stătea acolo, cu gura scoţând miorlăituri fără formă, într-o limbă pe care Wasp n-o ştia.

Wasp îşi ţinu răsuflarea, ascultând.

Iar conturul vag al stafiei deveni un pic mai clar, şi sunetele se limpeziră odată cu el. Aceleaşi câteva silabe, reluându-se iar şi iar. Suna ca un nume. Putea fi numele oricui. Al unui iubit, al unui copil, al unui prieten. Gura lui Wasp se strâmbă, cu dispreţ sau răutate.

Apoi îşi dădu seama la ce asista şi se străduí să

ajungă la carnet.

stafie prinsă de două săptămâni cea mai slăbită pe care am văzut-o până acum fără sare fără sânge dar merge vorbeşte

Sublinie de trei ori *vorbeşte,* apoi încercui de două ori cuvântul.

vorbeşte mai tare acum cu sânge în ea dar a ajuns de una singură de la o bulă de fum argintiu la căţărat afară din recipient cât ai număra până la trei şi asta înainte de sânge sare altceva

Sublinie *de una singură.* Sublinie *altceva.*

n-ar trebui să se întâmple e o prostie să fie distrusă fără studii suplimentare

Ca şi cum ar fi avut vreo importanţă să cruţi ceva ce era deja mort. Era o prostie să se simtă uşurată, dar întotdeauna se întâmpla aşa. Oricum trebuia s-o distrugă mai încolo, după ce termina cu...

Ridică privirea, înnebunită o clipă pentru că stafia nu mai era unde o lăsase. Apoi o zări, rătăcind în spate de-a lungul lespezii, cu mâna răsucindu-se în aer ca şi cum ar fi învârtit clanţe invizibile. Wasp o văzu când ajunse lângă celelalte şi începu să se joace cu forma sa, întinzându-se şi micşorându-se, oprindu-se când avea aproximativ înălţimea celor mai multe dintre stafiile din grup. Stătu printre ele în timp ce o mângâiau pe braţele unde apăruseră degete şi pe faţă, unde apăruse nasul. La rândul ei, privea chipul fiecărei stafii, încă

repetând silabele acelea care ar fi putut fi un nume. Ultima silabă avea o tonalitate puţin mai înaltă acum. Ca şi cum ar fi pus o întrebare.

Wasp se holba la ea, cu cărbunele de care uitase în mână. O stafie putea *să comunice cu alte stafii*? Asta era tare, foarte tare.

— Hei, şopti către ea, simţindu-se ca o proastă.

Desigur, stafia nu răspunse. Ştia destul de bine că n-o să răspundă. Stafiile nu pot vorbi cu oamenii, nici chiar cu Arhivistele. Avea o ladă întreagă de însemnări de teren care stăteau mărturie. Nu era decât o stafie foarte, foarte puternică şi putea ataca pe cineva, dar chiar şi aşa tot o făcea fără să judece, ca un copil care face o criză şi dă cu piciorul în podea.

Încercă din nou.

— Hei, tu de colo. N-o să-ţi fac nimic rău.

Nimic. Nu era de mirare. Dar încă mai putea captura din nou stafia ca s-o studieze. Să vadă ce poate scoate de la ea. Să dea un rost morţii ei. Cam acelaşi rost pe care îl are o scânteie pentru lemnele de foc, dar tot era mai bine decât nimic.

Tocmai se întindea după recipient, când stafia găsi o fisură în zid şi se micşoră şi mai tare, ca să dispară înăuntru. Sări după ea, prea târziu.

Wasp îşi lăsă capul în mâini, înjurând cât de colorat era în stare. Îi trebuiră câteva minute bune până să se

liniştească, dar trebuia s-o facă. Atunci când din grămada de rahat a vieţii ei strălucea o scânteie cât de mică de speranţă, trebuia să se concentreze asupra ei. Era singura cale să mai reziste încă un an fără să-şi piardă minţile.

Stafia dispăruse, dar ar fi putut fi şi mai rău. I-ar fi plăcut s-o mai studieze, să încerce să-şi imagineze ce voia şi, chiar şi mai important, ce anume îi dăduse *forţa* să vrea ceva. N-avea rost însă să-şi facă griji. Îşi pierdea calea. Avea să-i spună preotului lui Catchkeep că a distrus stafia, aşa cum ar fi trebuit, şi să prindă alta ca s-o studieze. Trebuia să fie una bună, ca să-i mai treacă din furie. Dar avea şi însemnările.

Erau rare situaţiile în care *trebuia* să elibereze o stafie, dar când o făcea trebuia să spună aşa:

Eu sunt Arhivista. Trimisul, ambasadorul şi întruparea pe pământ a lui Catchkeep. Oasele şi stelele Ei sunt trupul meu; trupul şi oasele mele sunt stelele Ei. Eu sunt Ea, cea care te poartă, Ea, cea care te sprijină, Ea, cea la care se întoarce ţărâna ta. Ai trăit bine. Ai murit bine. Te eliberez. Nu-mi bântui calea.

Ce spuse în realitate fu însă:

— Treci înapoi în belea, scandalagiule. Data viitoare, găseşte-ţi alt loc mai bun să bântui.

Distrugerea stafiei captive fusese doar una dintre sarcinile pe care le avea pe ziua de azi. Ar fi trebuit să şi

prindă una. Nepoata moaşei voia un copil, dar avea de suferit din pricina unui uter necooperant. Ovulul se prindea, coagula, creştea, apoi se dezlipea şi se prelingea, iar tot arsenalul de şmecherii al moaşei nu era de niciun ajutor. Moaşa se rugase la Rostuitoare şi se întorsese cu ideea că un bulgăre *însufleţit* ar putea avea voinţa de a se prinde în timp ce noul trup se alcătuia în jurul lui. Se dusese la preotul lui Catchkeep cu această cerere şi cu ofrande pentru Catchkeep, iar preotul lui Catchkeep îi dăduse lui Wasp sarcina să-i găsească o stafie.

Din câte ştia Wasp, orăşenii erau îngroziţi de stafii, şi aveau motive serioase. Spre deosebire de Arhiviste, ei nu se aflau sub protecţia lui Catchkeep, iar stafiile erau fieful lui Catchkeep. Foarte, foarte rar venea cineva *să cearăă* un exemplar pentru uzul personal, dar se mai întâmpla. Existau şi trocuri cu stafii în oraşele vecine, de exemplu – poate că o dată sau de două ori pe an, preotul lui Catchkeep schimba o stafie captivă cu numai Rostuitoarea ştie ce, iar odată Wasp o văzuse pe predecesoarea sa prinzând un exemplar deosebit de păcătos şi târându-l legat până în grădinile oraşului, ca să-i ţină departe de gard pe copiii care scotoceau prin gunoaie. Recolta se dublase în toamna aia.

Dar Wasp nu era predecesoarea ei. N-avea niciun pic din genul ăla de pasiune pentru munca ei. Ca novice,

Wasp fusese trimisă la casa Arhivistei cu un comision pentru preotul lui Catchkeep. Nu-şi amintea despre Arhivista pe care avea s-o înlocuiască decât că lăsase urme de sare care ajungeau *la* casa ei, cel puţin jumătate dintre recipientele de pe rafturile ei erau nu numai pline, ci şi cu urme de sânge pe pereţii interiori şi, când Wasp bătuse la uşă, tocmai îşi storcea sânge dintr-un deget tăiat pentru o stafie înfometată. Când Arhivista rânjise la ea, Wasp se înfiorase văzând cât de ascuţiţi îi erau dinţii.

Wasp n-avea obiceiul să ţină prea mult stafiile şi n-avea de gând să înceapă să le colecţioneze. Avea poate cel mult trei recipiente pline în orice moment. Metoda ei era cât mai minimalistă cu putinţă. Taie, prinde, du acasă în recipient, fă însemnări, du înapoi în recipient, distruge. Nu exista niciun motiv să prelungeşti suferinţa, nici chiar pentru morţi. Când veniseră să-i ceară să priponească o stafie-sperietoare aşa cum făcuse predecesoarea ei, se conformase – dar după câteva nopţi în care urletul ajunsese până pe dealul ei, se furişase în grădini şi o eliberase. Când îi ceruseră să prindă alta, o făcuse. Când şi aceea, şi următoarele două dispăruseră, încetaseră să-i mai ceară.

Aşa că Wasp avea să prindă o stafie-copil pentru nepoata moaşei. Habar n-avea cum intenţiona moaşa să

pună stafia în uterul unei femei vii sau dacă o stafie ar vrea măcar aşa ceva şi ce ar face o stafie în acest caz ca să-şi manifeste neplăcerea dacă nu-i convenea ideea. Nu era sigură că voia să afle. Totuşi, dincolo de toate îndoielile ei, era Arhivista. Avea o datorie faţă de oamenii ei. Urmările deciziilor acestora nu erau problema ei. Nu dacă stafia nu-şi făcea de cap.

Celelalte stafii încă se mai învârteau în jurul fisurii din stâncă, fără să-şi dea seama de inspecţia ei. Majoritatea îi ajungeau până la gleznă sau erau chiar mai scunde de atât; câteva îi ajungeau până la genunchi sau coapse. Cea mai înaltă pe care o văzuse ajungea până la jumătatea înălţimii lespezii, dar o văzuse o singură dată. N-avea nicio idee de unde avusese putere pentru şmecheria asta. Pe atunci era novice şi se ţinuse deoparte.

Din fericire, sângerarea de la degetul mare se oprise. Nu că vreuna dintre stafiile din lotul ăsta ar fi părut ameninţătoare în mod deosebit, dar se ştia că sângele le provoca, iar lucrurile erau deja suficient de ciudate astăzi ca să mai adauge pe deasupra şi o încăierare. O să-l bandajeze. Între timp, mai bine se punea în mişcare şi le distrăgea, pentru orice eventualitate.

Wasp scotoci în rucsac şi scoase cutiuţa de plastic în care se afla bulgărele de sare. O puse lângă cea mai apropiată dintre stafii, aşezându-se între ea şi scobitura

în stâncă pătată de sânge. Stafiile se împinseră înainte, adulmecând în aer – una sau două dintre ele făcând un pas, apoi celelalte urmându-le, iar la picioarele ei izbucni o încăierare când stafiile se lăsară deasupra cutiei.

Violenţa cu care le atrăgea sarea încă o mai făcea să tresară. Însemnările de teren spuneau că este din cauză că le amintea de fostul lor trup. Pentru ele, însemna sarea transpiraţiei, a lacrimilor, a sângelui. Le atrăgea pentru că le făcea să-şi aducă aminte cum era când fuseseră în viaţă, le făcea să fie înfometate după tot ce pierduseră.

Făcu în carnet o schiţă a stafiilor care se hrăneau, cu mintea la cea pe care o lăsase să-i scape printre degete. Felul în care se mişcau stafiile, măsurându-şi cu pasul limitele, o fascina şi o deprima. Încercându-şi graniţele, înainte şi înapoi. Regăsea în ele mult din ea însăşi, aşa că niciodată nu le privea prea mult.

Azi erau opt singure şi ceva ce părea un set neobişnuit de trei. Cu capacitatea lor de a-şi schimba după voie mărimea, îi era întotdeauna greu să-şi dea seama de vârsta la care muriseră, dar din felul în care o înghionteau două dintre ele pe cea de-a treia către bulgărele de sare, ferind-o de îngrămădeala celorlalte cu ceea ce probabil încă mai credeau a fi *trupurile* lor, bănuiala lui Wasp era că fuseseră o familie.

În timp ce sarea punea stăpânire pe ele, chipurile începură să devină mai clare: întâi apărură trăsăturile, ca de lut, apoi se şlefuiră – le crescu părul, drept sau ondulat, apoi se întunecară sau luminară, pornind de la argintiul acela şters – în ochi apărură pupile şi irisuri, apoi începură să pătrundă treptat culorile. Înălţimea şi proporţiile începeau să se stabilizeze, să se ajusteze între ele. *Era* o familie, îşi dădu ea seama. Sau fusese. Două femei şi un mascul micuţ, poate de trei sau patru ani când murise.

Ar fi durat săptămâni întregi până să găsească altă stafie-copil aşa de mică. Şi îi displăceau treburile neterminate.

Ţinându-şi privirea pe stafiile care lipăiau, întinse pe bâjbâite mâna în spate şi pipăi în jur pe stâncă după recipient, în timp ce mâna cealaltă trase cuţitul de secerat din teaca de piele de câine de la brâu. Cuţitul era lung cât antebraţul ei, forjat dintr-un metal strălucitor, cu o gardă ca de spadă şi mâner înfăşurat în aceeaşi piele de câine din care era făcută şi teaca, şi valora mai mult decât tot ceea ce se afla în căsuţa ei la un loc. Forma lamei era neregulată, cu plăsele mai lungi decât mânerul unui cuţit de asemenea dimensiuni, iar vârful era asimetric, ca şi cum vârful original s-ar fi rupt şi cel de-acum era doar ce mai rămăsese din el. Dar era o lamă rituală, nu o armă, şi îşi

făcea treaba.

Când îl aduse în poziţie, soarele palid de toamnă căzu pe cele şaisprezece puncte de metal închis la culoare încrustate de-a lungul lamei: cele şase mai mari, de mărimea afinelor sălbatice; cele zece mai mici, de mărimea seminţei de trifoi. Descriau vag un cap în formă de triunghi, un maxilar ca o capcană pentru urşi, un piept umflat, picioare lungi, o coadă lungă şi arcuită spre spate.

Cu ani în urmă, când stătea însângerată pe malul lacului, deasupra trupului care se răcea al Arhivistei anterioare, şi i se înmânase această lamă, îi fusese oferită în aşa fel încât în constelaţia de pe lamă se reflectase lumina constelaţiei care-i corespundea pe cer. Catchkeep.

Cuţitul de secerat i se părea ciudat în mână acum, după două săptămâni fără el. Ciudat şi totuşi familiar, ca orice altă parte a ei. Făcu un pas spre stafia-copil şi aceasta se întoarse.

Partea asta o speria un pic. Schimbarea bruscă din ochii stafiilor când le atrăgea în cursă sarea. Expresia de pe chipul lor, de parcă se trezeau dintr-un coşmar, pentru a descoperi că monştrii îi urmaseră în paturile lor călduţe. Nu-i trebuise mult să înţeleagă că singurul monstru pe care îl vedeau era ea.

Stafia-copil se întoarse înapoi la bulgărele de sare.

Stafiile-părinţi nu părură s-o fi băgat de seamă. Pentru a mia oară, îşi aduse aminte ce o învăţaseră însemnările de teren: că, atunci când secera o stafie, cele cu care călătorise aceasta nici măcar nu ştiau că a dispărut, nu mai aveau minţile cu care să înţeleagă pierderea sau inimile cu care s-o simtă, nu mai mult decât simte o mână că rămâne fără o unghie tăiată. Că, în fond, stafiile erau informaţii înregistrate, care se derulau, rulau, se derulau. Treceau peste un punct şi reporneau. O resursă care să fie captată şi nimic mai mult.

Îşi dorea să ştie dacă e adevărat.

Cu cuţitul într-o mână, cu recipientul în cealaltă, era îngenuncheată în spatele stafiei-copil, pregătită s-o desprindă şi s-o închidă, când îşi dădu seama: nu avea decât un singur recipient. Numai acesta, cel pe care se pregătea să-l umple cu o stafie care murise prea tânără ca să fie de vreun folos pentru însemnările de teren.

N-ar fi fost prima dată când secera o stafie de la care nu prea spera să afle nimic – dar de obicei nu era prima ei zi de muncă după jumătate de lună de recuperare, nu pierduse stafia pe care *ar fi trebuit* s-o ia pentru studiu, şi nici nu uitase să ia cu ea la vânătoare suficient de multe recipiente nenorocite. Şi nici n-o prea încânta ideea să se întoarcă aici şi să încerce din nou mâine.

Dacă lua stafia-copil pentru nepoata moaşei, s-ar fi descurcat bine cu această sarcină anume, dar altfel ar fi

însemnat să se întoarcă la preotul lui Catchkeep cu mâna goală. Şi nu-şi dorea să se întâmple una ca asta.

Dar apoi se gândi la stafia-copil şi se întrebă dacă moaşa avea dreptate şi copilul putea să se nască din nou. Se gândi la copiii pe care-i văzuse alergându-se prin oraş şi conchise că, din câte ştia ea, copiilor le plăcea să fie în viaţă. Spera doar să nu se întoarcă drept o fetiţă cu semnul lui Catchkeep pe obraz.

Îi aruncă o privire stafiei-copil, stafiilor-părinţi.

— Cât o unghie tăiată, spuse ea, fie pentru stafii, fie pentru sine, şi se hotărî.

O lovitură circulară rapidă cu cuţitul de secerat în jurul stafiei-copil şi aceasta se micşoră iar până la înălţimea gleznei, slăbită. Gata de cules. Puse jos cuţitul, îşi strânse mâna pe mijlocul stafiei şi trase. O dezlipi de piatră cu un sunet de buruiană smulsă din noroi şi o azvârli în recipient, uitându-se oriunde, numai la chipul ei nu.

Şi aşa se trezi privind în ochii celor două stafii-părinţi. Se întorseseră dinspre bulgărele de sare şi se holbau la ea cu o privire pe care o văzuse destul de des la cei vii, dar foarte, foarte rar la vreo stafie. Conştienţă totală. Ură cumplită.

O încremeni. Aceste stafii, aceste stafii micuţe şi nesemnificative pe care le desconsiderase, aveau de fapt puterea să întoarcă spatele sării fără să le ceară ea.

Asta sfida tot ce ştia ea.

— Nu, şopti Wasp, în timp ce palmele i se umeziră, iar inima începu să-i bată nebuneşte.

Întâi, eliberase o stafie după o întemniţare de două săptămâni, ceea ce părea să fie mai mult decât suficient să se usuce ca o frunză, dar, cumva, stafia îşi găsise forţa să-şi aducă aminte. Să caute. Să încerce să vorbească. Să comunice cu alte stafii, dacă observaţiile lui Wasp erau corecte. Şi apoi, privirea din ochii stafiilor-părinţi. Care era acum şi în ochii celorlalte, pentru că toate stafiile renunţaseră la sare ca să-şi întoarcă la unison chipurile către ea, de parcă ar fi fost alertate de larma bruscă a răsuflării ei, de duhoarea bruscă a spaimei ei.

Citise în însemnările de teren avertismente despre grupuri de stafii puternice. Una singură însemna o captură dificilă, dar ar fi fost un exemplar de primă clasă. Mai mult de una însemna bucluc. Nicio captură şi, poate, o Arhivistă moartă. Se mai întâmplase şi înainte. Avea o imagine destul de clară despre direcţia în care se îndreptau lucrurile.

Nu aceste stafii erau problema. Niciuna dintre cele de pe lespede, nici cea pe care o pierduse.

Era şi mai rău.

Capitolul trei

Puse încet recipientul jos şi apucă strâns cuţitul de secerat, întrebându-se dacă o va putea apăra. Ochii cercetau lespedea în căutarea stafiei despre care ştia că trebuie să fie pe acolo, pe undeva: cea care deborda de atâta forţă nepăsătore, nechibzuită, încât dădea pe dinafară, *emana* putere – iar celelalte o absorbeau prin rădăcini, ca pe apa de ploaie.

Tâmpită. Fusese tâmpită. Aşa de concentrată pe comportamentul bizar al unor stafii mici, încât nu băgase de seamă perspectiva. Nici măcar nu se *uitase* la perspectivă. Tâmpită şi neglijentă şi prea obsedată de speranţă, care oricum n-o dusese nicăieri până acum. Iar acum trebuia să gândească rapid dacă nu voia să fie lipită de stâncă, dimpreună cu toate însemnările alea de care fusese aşa de mulţumită până acum vreo cincisprezece secunde.

Îi venea să-şi tragă singură un şut. Ar fi scutit stafia misterioasă de o bătaie de cap.

Nu reuşea s-o vadă. Chestia asta era suficient de puternică s-o strivească şi s-o omoare pe loc ca pe o muscă, iar ea nu reuşea s-o vadă. Cum de nu putea s-o vadă? Trebuia să fie acolo. Poate că era înţepenită pentru că nu fusese pe teren atâta vreme, dar asta nu era o explicaţie. Fără sarea care să le aducă în punctul

dintre lumi, fără sângele care să le dea destulă forţă să-şi arate chipurile şi să vorbească, majoritatea stafiilor erau prea slăbite ca să facă mare lucru la suprafaţă, dar *asta* – oriunde o fi fost –, cu tipul ăsta de putere care radia dinspre ea, trebuia să fie uriaşă, trebuia, nu ştia cum, să strălucească sau să facă ceva, trebuia să *sară în ochi...*

Avea mâna prea transpirată ca să ţină în siguranţă cuţitul. Îl mută rapid în mâna liberă şi îşi şterse palma umedă de picior. Pentru o clipă trecătoare, simţi cum creşte în ea o dorinţă copilărească şi aproape că strigă după ajutor. Dar cine ar fi putut s-o audă? Şi, dacă o auzea, cine ar fi venit? Problema morţii ei era între ea şi Catchkeep. Pentru oamenii din oraş, ea era doar Arhivista, fără chip, fără nume, ochii, urechile şi mâinile unei zeiţe. O respectau aşa cum le respectaseră pe cele de dinaintea ei şi o vor îngropa la fel. Şi vor trage în sus altă Arhivistă după ea, care se va căţăra pe cadavrul ei.

La picioarele ei, pe lespede, recipientul stafiei-copil începea să se clatine înainte şi înapoi, înclinându-se şi îndreptându-se. La urechile lui Wasp ajunse o tânguire slabă, ascuţită şi limpede.

N-ar fi trebuit să fie în stare să o audă. Tânguirea aia n-ar fi trebuit să se audă acolo niciodată.

— Rahat, şopti ea, dându-se cu un pas înapoi.

La auzul strigătului, stafiile-părinţi care priveau se dezlipiră cu totul de bulgărele de sare şi se năpustiră spre recipient, lovind capacul. Pe recipient erau sigilii, iar mâinile lor ar fi trebuit să treacă prin ele. N-au trecut. Se auzi un clinchet melodios când capacul se rostogoli de pe lespede şi dispăru, iar din recipient se ridică stafia-copil şi ajunse în braţele părinţilor. O purtară între ei şi, pentru prima dată în trei ani de vânat şi secerat, Wasp putu *vedea* cu adevărat urma argintie care se prelingea, pe jumătate mucozitate de melc, pe jumătate saramură, pe care o lăsa în urmă o stafie din locul unde fusese eliberată.

Wasp mai văzuse stafii puternice. Văzuse o stafie de înălţimea unui copac, o stafie mai mare decât casa ei, o stafie care apăruse din stâncă încă încununată de focul puternic care o ucisese, care se aprindea unde o atingea şi îi pârlise rucsacul când sărise de acolo. Citise poveştile din însemnările de teren, poveştile moralizatoare despre Arhivistele care deveniseră prea îndrăzneţe şi fuseseră găsite sub formă de grămezi de nerecunoscut, cu oasele rupte până la sarea din măduvă, având alături urme de paşi argintii care se îndepărtau.

Fusese pocnită în faţă de o stafie, aproape călcată în picioare de alta, dăduse peste câteva care încercaseră să-i sugă sângele de parcă ar fi venit dintr-o poveste de

Dinainte.

Dar nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Era ceva în spatele ei. Se răsuci, dar nu era nimic acolo.

Invizibilă? se gândi înnebunită. *Ele pot chiar...*

Stătu o clipă, cercetând lespedea cu privirea, cu inima bătând să-i spargă pieptul, ca şi cum ar fi vrut să iasă cu totul de acolo.

— Nimic, şopti ea.

Sunetul vocii ei o calmă. Spuse mai tare:

— Nu era nimic.

Se întoarse iar şi se simţi ridicată cu totul de pe lespede şi izbită de perete.

Aerul ieşi din ea cu un sunet respingător. Pentru o clipă, atârnă acolo, cu muşchii şi mintea prea uluite ca să lupte.

Această stafie era mai puternică decât ea. Mai puternică decât preotul lui Catchkeep. Mai puternică decât câinii de altar, care erau prăsiţi să ajungă până la nouăzeci de kilograme de muşchi zdraveni, cu capete care-i ajungeau lui Wasp până la umăr.

Nu reuşea să-şi limpezească privirea. Oare se lovise aşa de rău la cap? Încă o mai ţinea ţintuită de stânca Dealului Execuţiei. Ar fi fost mai logic dacă n-ar fi fost nicio stafie, dacă ar fi urmărit-o cineva până aici, cineva din oraş care se hotărâse în cele din urmă să-şi încerce

norocul şi să-i facă felul, poate un prieten al amărâtei ăleia de novice, care voia răzbunare, sau un prieten al uneia dintre cele de anul viitor, care voia să crească şansele cuiva. Nu se putea zice că ducea lipsă de duşmani. Dar mai erau şi celelalte stafii, toate întorcându-se spre ea, pe jumătate dornice, pe jumătate îngrozite, şi un fel de lumină întunecată care se ridica din stafie ca un abur, curgând tot mai departe de-a lungul stâncii, unde celelalte stafii o absorbeau tremurând, şi, oricum, de când era cineva din oraş *prietenul* unei novice...

— Vorbeşte, spuse stafia, cu glasul periculos de calm.

Wasp rămase cu gura căscată. Dacă până acum lucrurile nu depăşiseră sfera experienţei ei, cu siguranţă că acum o făcuseră.

— Eu... ce...

Stafia se uita fix la ea. Ea îi întoarse privirea.

Rostuitoarea s-o ajute, era cât pe ce să moară şi o parte a minţii ei se detaşase şi formula însemnări de teren.

exemplar masculin, mort tânăr, de fapt nu mult mai bătrân ca mine.

voce ciudată, răguşită, ca şi cum nu e folosită prea mult.

un fel de uniformă. Întunecată, cizme, n-am mai văzut-o până acum.

ochi cenuşii, arată furios. În general, mai e ceva, rănit?

şocat? profund, nu-mi pot da seama.

nu arată ca nişte ochi de stafie.

Stafia îşi îngustă ochii la ea.

— Explică.

Suna ca preotul lui Catchkeep când Wasp era între o tentativă eşuată de evadare şi o biciuire. Dar mult, mult mai rău.

Acum sau niciodată. Lovi cu putere cu cuţitul de secerat şi stafia îi dădu drumul. Wasp îşi strânse picioarele ca să aterizeze pe lespede rostogolindu-se şi se ridică ţinând lama în sus, ciudat de dezorientată şi scuturându-şi capul ca să se dezmeticească.

Spre satisfacţia ei, haina stafiei era sfâşiată la mânecă, pe unde ieşea un pârâiaş neîntrerupt de argint. Stafia fie nu băgase de seamă, fie nu-i păsa.

Mult în spatele ei, una sau două dintre celelalte stafii, pline până la refuz de lumina aceea întunecată şi ciudată, explodară în scântei argintii ca o floare de buruiană uscată călcată în picioare. Celelalte se împrăştiară înapoi în stâncă.

— Înapoi, strigă ea la stafie.

Glasul îi tremura, dar nu şi mâna în care ţinea cuţitul.

— Nu te avertizez de două ori.

Stafia înaintă un pas şi încremeni acolo. Imaginea sa păru să se poticnească în mijlocul pasului, pâlpâind. Când vorbi din nou, tonul vocii se schimbase.

— Plecăm. Chiar acum.

Lui Wasp îi ajunsese. Izbucni în râs.

— Pe dracu'.

Stafia îi aruncă o altă privire încremenită, fără cuvinte. I se păruse că vedea aroganţă pe chipul preotului lui Catchkeep. Nu era nimic, absolut nimic, în comparaţie cu asta.

Calculă. Şansele ei n-arătau deloc bine. Avea bulgărele de sare şi recipientul. Recipientul al cărui capac căzuse peste marginea lespezii şi era acum la şaizeci de metri dedesubt, cioburi prin grohotiş. Bulgărele de sare la care nu putea ajunge decât trecând prin stafie. Chiar şi cu toate uneltele la îndemână, şi fără să fi fost rănită, ar fi putut oare să înlănţuie chestia asta? începea să se îndoiască extrem de tare.

— Planul s-a schimbat, zise stafia. Ridică-te.

Ridică-te?

— Uite ce e, nu ştiu unde îţi închipui că eşti, zise ea precaut, sau cine crezi că sunt eu, dar...

Stafia mai făcu un pas. Wasp ştia privirea din ochii lui. Era privirea pe care o arunca ea novicelor la acel ultim atac, înainte să cadă sub lama ei. Când stafia veni către ea, Wasp sări într-o parte, aproape rostogolindu-se de pe lespedea de piatră. Cuţitul de secerat ieşi însângerat, ca şi antebraţul ei. Şuieră de necaz printre dinţi şi începu să se tragă deoparte,

încercând să-şi aducă trupul şi lama între bulgărele de sare şi stafie. Nu prea avea şanse, dar asta era. Se mişcau în cerc ca nişte bătăuşi. Nu vedea cum s-ar fi putut termina cu bine.

Mai avea de făcut doar doi paşi şi putea să înşface fără să se uite bulgărele de sare, când stafia îşi scoase propria armă.

Wasp se aruncă în spate pentru a ieşi din raza lamei, cu mintea gonind. Stafia putea aduce *cu ea* lucruri *de dincolo*? Aşa se părea, pentru că acum venea s-o atace cu o sabie şi mai avea şi un pistol la brâu.

Era prea mult. Era mult prea mult. Şi în ritmul ăsta n-avea să ajungă la bulgărele de sare, cel puţin nu fără să rămână fără vreun mădular pe drum. Asta, dacă sabia putea s-o taie. Nu era sigură. Dar ştia încotro i se îndreptau bănuielile.

Se mai dădu un pas în spate, ajungând lângă peretele de stâncă. Ochii îi căzură pe sângele care izvora din crestătura de pe braţ, apoi pe sângele care încă se mai afla pe cuţitul de secerat.

Nu era o armă. Nu-l mai folosise niciodată ca armă. Nu mai fusese niciodată nevoită să *lupte* efectiv cu o stafie, cu siguranţă nu aşa. Iar să înjunghie stafia asta, acum, cu sângele ei pe lamă, era echivalent cu gambitul Telalului, dacă avea ocazia.

Wasp îşi şterse lama pe mânecă – şi se opri. Se

gândea la stafiile alea mai neînsemnate, care explodaseră toate, şi cum absorbiseră puterea răspândită de stafia asta până când se umpluseră cât să dea pe dinafară. Se gândea că şi stafia asta trebuia să aibă o limită. Se întreba unde era limita. Dacă o putea atinge.

Ar fi putut părea o idee proastă dacă ar fi avut altă variantă în afară de a se arunca de pe lespede sau a se ruga.

Cu toate acestea, stafia ajungea cu sabia de două ori mai departe decât ea cu cuţitul de secerat, iar Wasp şovăia serios dacă să intre acum în raza sabiei, cu atât mai mult dacă să lase stafia să intre în raza *ei.* Totuşi, trebuia să încerce. Fără niciun avertisment, se aruncă la pământ, pe sub spada stafiei, şi îşi înfipse cuţitul însângerat prin carâmbul cizmei stafiei până când vârful lovi piatra poroasă a lespezii şi rămase implântat acolo.

Probabil că se lovise la cap mai tare decât crezuse, pentru că, în timp ce cuţitul cobora, i se păru că vede ceva acolo, pentru o fracţiune de secundă, dar dispăru înainte să îl identifice, zburându-i din cap ca un peşte scăpat din năvod...

Stafia se înfioră când metalul sacru şi sângele începură să-şi facă efectul, iar ea trase cuţitul înapoi, clipind copleşită. Nu crezuse că o *să funcţioneze.*

Nu putea dura mult – cel mult câteva secunde –, iar Wasp nu voia să rămână prin preajmă să aştepte să treacă efectul, forţa teribilă a stafiei să revină dezlănţuită, şi să aibă de ales fie să lupte într-o bătălie pierdută, fie să fugă în josul muntelui ca un câine gonit. Ceea ce nu era absolut deloc o alegere.

Dintr-o singură mişcare, înşfacă bulgărele de sare, coborî şoldul pentru a mătura picioarele stafiei, îşi puse un genunchi pe pieptul ei şi îi îndesă sarea în gură, mărunţind-o cu podul palmei. Mai risipi nişte sare şi în jurul locului unde zăcea stafia. Recipient sau nu, sângele era sânge, sarea era sare, cuţitul era cuţit, iar în alte situaţii avusese şi mai puţine motive de speranţă şi totuşi supravieţuise.

— Cu sânge şi sare te leg, icni ea. O să te supui.

Efectul fu instantaneu. Stafia sări la ea şi n-o ajunse, încătuşată de aer. Wasp merse ghemuit câţiva paşi, cu cuţitul pregătit, pentru cazul în care ultimul ei as din mânecă nu avusese succes.

Încet-încet, pe chipul stafiei se schimbă ceva şi începu s-o vadă clar pe Wasp. Se ridica până la înălţimea maximă, uitându-se la ea cum s-ar fi uitat ea la un şarpe ivit în cale, dacă n-ar fi reuşit să-şi dea seama dacă e unul care o s-o muşte sau unul pe care îl putea mânca. Wasp îşi dădu seama cu uimire că, aşa cum putuse dintr-odată să vadă mâzga ce se revărsa din rădăcinile

tăiate ale stafiei-copil, putea vedea şi cum se învolburau sarea şi sângele în jurul picioarelor stafiei, duse de fluxul pe care-l iradia. Nu se zvârcoli să scape de cătuşe, nu se repezi iar la ea. Stătea ca o stană de piatră, iar Wasp se dispreţui pentru că se simţea umilită de demnitatea unei chestii moarte.

Era puternic, aşa de puternic. Dar îl prinsese. Era al ei. Până spunea ea altceva, aşa va rămâne.

Când se gândi la toate întrebările fără răspuns din însemnările de teren, la ce răspunsuri ar putea culege de la acest exemplar, se simţi puţin ameţită. Şi ce dacă pierduse cealaltă stafie? Putea să-şi azvârle carnetul de pe lespede chiar în clipa asta şi tot n-ar fi contat. Arhivistele se ridicaseră împotriva unor stafii puternice ca aceasta şi fuseseră zdrobite de ele sau fugiseră. Dacă vreo Arhivistă prinsese vreodată vreuna, întâmplarea nu fusese înregistrată în însemnările de teren.

După trei ani de observaţii, studiu şi bănuieli, *iată* o stafie de la care putea *afla.* Nu mai trăise niciodată aşa ceva. Nici măcar nu ştia că era posibil. Trecuse mult timp de când văzuse ceva care să semene aşa de tare cu o cale de evadare.

Poate că avusese parte de o luptă îndelungată şi de o vindecare şi mai îndelungată, aşa cum subliniase atât de îndatoritor preotul lui Catchkeep, şi poate că începea să-şi piardă îndemânarea, aşa cum bănuise

după numărul de răni pe care i le făcuse ultima serie de novice. Dar după toate astea, n-avea să le arate nicio slăbiciune. N-avea să le arate o fostă Arhivistă, descompunându-se în căsuţa ei de pe deal. Avea să le arate una dintre descoperirile cele mai importante făcute de o Arhivistă în patru sute de ani şi mai bine. Avea să le arate ceva aşa de mare, aşa de important, încât îl va putea da la schimb pentru libertatea ei. Avea să...

— Deci înţeleg că te ocupi cu vânătoarea de stafii, spunea stafia.

Se uita la ea calm, cu ochi de nepătruns. Durerea şi şocul pieriseră din ei, îşi dădu seama Wasp, pieriseră sau fuseseră înăbuşite.

— Minunat. Atunci m-ai putea ajuta să găsesc una.

Dacă stânca Dealului însăşi i-ar fi vorbit direct, n-ar fi luat-o aşa de tare prin surprindere. Stafia asta putea s-o vadă, îi putea vorbi. Venise... *s-o caute pe* ea?

Nu se putea. Nu putea fi posibil. Şi totuşi, stafia era aici, uitându-se atent la ea. Nu prin ea. *La* ea. Aşteptând un răspuns.

— Cred, zise ea încet, că am putea ajunge la o înţelegere.

Capitolul patru

Se lăsa amurgul când Wasp îşi căuta drumul în josul Dealului, încă sperând că nu întârziase la întâlnirea cu preotul lui Catchkeep aşa de mult, încât el să o fi căutat deja acasă şi să o vadă venind prin livadă, împleticindu-se de oboseală şi însoţită de o stafie, legată în sare, dar fără recipient, mergând pe picioarele proprii.

Traversară livada într-o tăcere care nu era chiar duşmănoasă, dar nici prietenoasă nu era, iar Wasp s-ar fi simţit mai degrabă ca şi cum ar fi escortat un prizonier, cum şi era cazul, dacă în purtarea stafiei ar fi fost ceva care să sugereze asta. În plus, se simţea umilită şi oarecum caraghioasă, ca un căţeluş pe care stafia îl lăsase liber să mârâie la vizuinile de iepuri. Stafia nu părea să fie chiar amatoare de flecăreală, ceea ce lui Wasp îi convenea de minune. Mintea îi gonea. Stafia voia ca ea... *să găsească* o altă stafie? N-avea nicio idee ce să înţeleagă din asta. Acum o oră era aproape covârşită pentru că văzuse o stafie declamând spre alta silabe nearticulate care se repetau aproximativ. Aici, acum, aproape înnebunită de atâtea întrebări, ajunsese departe de situaţia aia mai simplă şi de încurcăturile ei mai simple şi nu se mai putea întoarce înapoi.

Între timp, partea de Arhivistă a creierului ei avea

probabil să se oprească din goană doar atunci când avea să se oprească şi partea care controla respiraţia, sau clipitul, sau inima, sau planurile ei idioate şi neverosimile care nu ţineau şi aveau probabil să-i aducă moartea într-o bună zi.

Această parte continua să mormăie de una singură însemnări de teren, fără să ţină cont de nimic altceva.

sigur că nu pot să fac ce vrea, dar nu asta e ideea. Ideea e că stafiile nu le cer oamenilor să facă ceva, stafiile nu pot vorbi cu oamenii, stafiile categoric nu se duc să caute alte stafii, categoric nu se duc să le ceară oamenilor vii să se ocupe de comisioanele lor. Până azi n-am văzut niciodată două stafii nici măcar dând din cap una la alta, nici vorbă să...

concluzie: visez.

Wasp se împiedică de o piatră, lovindu-se tare la glezna care o durea. Modifică însemnarea.

doare mult prea tare ca să fie vis.

Cum avea să-i explice stafiei ce voia în schimbul ajutorului, şi cum va reacţiona stafia când va afla, şi ce avea să facă ea când va reacţiona... încă nu-şi dădea seama. Dar se ocupa de asta. Totuşi, părerea ei era că n-o să reacţioneze bine când o să-i ceară să treacă de bunăvoie prin studiu şi interogatorii. Iar vorba dulce nu fusese niciodată punctul ei forte. Deocamdată, nu ştia decât că n-o să scape din ochi chestia asta absurdă. Azi pierduse deja o stafie, un plan, o speranţă. N-avea

să mai piardă nici moartă încă una.

Din fericire, când ajunse la căsuţa ei de pe deal nu se vedea niciun semn că s-ar afla cineva acolo. Ceva legat de stafie o făcea să-şi dorească să păstreze secretul. Aproape că i-ar fi fost mai uşor să se întoarcă de pe Dealul Execuţiei cu mâna goală, pentru că acum, când preotul lui Catchkeep o s-o întrebe ce a prins azi, era aproape sigură că o să mintă. Şi-l imagina pe preotul lui Catchkeep rotindu-se ca un vultur în jurul stafiei, punându-i întrebări, disecând-o cu ochii lui, iar gândul o făcu să-şi dorească să dea cu pumnul în perete şi nu era sigură de ce.

Până când ajunse la uşă, tot piciorul cu glezna rănită îi zvâcnea dureros, iar când îl punea în pământ parcă dădea cu banul: poate cedează, poate rezistă. Decisese să nu şchiopăteze şi eşuase lamentabil. Se clătină pe ultima bucată a potecii lungi şi îşi croi drum printre grămezile răvăşite de ofrande de lângă uşă. Acolo se opri.

Îi trecu prin minte că se afla în faţa unei alegeri. Stafiile nu intrau în casa ei decât dacă le lăsa ea. Nu era obligată s-o lase înăuntru pe aceasta. Stătea acolo, în acel moment al alegerii, punând în balanţă de o parte *periculos* şi *util* de cealaltă parte.

Ei bine, totul era periculos. Nu putea spune acelaşi lucru şi despre utilitate.

— Stai o clipă, spuse ea şi se întinse cu cuţitul să taie mănunchiul de iarba-stafiei care atârna deasupra uşii.

La câţiva paşi mai în spate, se afla un cerc întunecat, care părea pârjolit, desenat pe stâncă, de jur-împrejurul casei. Wasp se duse apoi la acesta şi se ghemui cu stângăcie, sprijinindu-se pe o singură gleznă, ca să treacă de două ori cuţitul peste linie, ca şi cum ar fi tăiat o spărtură de un metru în cerc.

— Mergi pe unde merg eu, spuse ea şi păşi peste cerc, prin spărtură, fără să atingă semnele.

Stafia o privea. Pe chipul unei persoane vii, expresia lui ar fi fost întrebătoare.

— Ţine stafiile la distanţă, spuse Wasp. Sunt singura din oraş care are voie să aibă sare. E prea rară şi prea periculoasă. Pentru stafii, locul ăsta probabil că luminează ca un foc de gardă. Când îl găsesc... Scutură din cap: Nu-i prea frumos. Făcu o pauză şi adăugă: Fără supărare.

Intră şi începu să aprindă lămpile, presupunând că îi erau de vreun folos unei stafii. Lăsă să cadă rucsacul, se spălă pe faţă, îşi frecă nişte săpun prin păr, îşi legă braţul, găsi o bluză curată cu mâneci suficient de lungi ca să acopere bandajul şi rana.

Dacă n-ar fi ştiut că preotul lui Catchkeep nu avea abilitatea să prindă stafii, ar fi jurat că i-o pusese pe asta în cale ca s-o testeze. Şi-l închipuia înghiontind-o cu un

băţ în calea ei, prudent, ca şi cum ar fi muşcat. Orăşenii pariind: oare putea ea să riposteze şi mai tare?

— Nu sparge nimic, îi spuse ea şi plecă.

După un kilometru şi jumătate, ajunse la altar. Se opri o clipă, trăgând în piept mirosul de sânge-şi-cenuşă-şi-flori al locului, aşa că până ocoli să ajungă la zona de locuit nu mai gâfâia decât un pic. Preotul lui Catchkeep deschise uşa înainte să bată ea, cu un deget ţinut semn într-o carte veche, şi se uită la ea de sus şi pieziş, măsurând-o dintr-o privire: de la piciorul sănătos până la unghiile cu sare întărită pe ele, la obrazul ciopârţit, la privirea funestă. Câinii de altar veniră la uşă să se zbârlească la ea, iar preotul lui Catchkeep îi lovi peste picioare până se dădură înapoi.

— O zi plină, zise el.

Bănui că era o întrebare. Nu-i răspunse. El nu aminti că întârziase. Nici nu se aştepta. Nu era felul lui. Felul lui era s-o ţină în aşteptare până cădea ciocanul. Mersese ultimii cinci sute de metri cu mâinile înfipte în buzunare, ca să le ascundă tremurul.

Dinăuntrul casei simţea miros de pâine proaspătă şi un fel de tocană cu usturoi şi îşi dădu seama dintr-odată, cu violenţă, că nu mai mâncase nimic de dimineaţă.

Preotul lui Catchkeep deschise uşa mai larg şi se

dădu înapoi. Din fundul camerei le auzea pe novice râzând şi bănui că râdeau de ea.

— Intră, intră.

Glasul lui era destul de blând, dar apoi îi văzu ochii. Intră.

Detesta totul în camera asta: masa lungă, nişele de dormit, nu prea adânci şi cu draperii, aflate de-a lungul pereţilor, camera mare a locuinţei preotului lui Catchkeep, între cea a novicelor şi altar. Dacă o stafie era înregistrarea unei memorii, aşa cum credeau unii, iar Wasp trăgea perdeaua de la a treia nişă pe dreapta, ar fi putut găsi propria stafie, cu ochii mari şi mâinile însângerate, cu genunchii la piept şi tremurând, încercând să-şi scoată din cap sunetul pumnalului ei mic intrând până la plăsele în trupul unei fete, în ziua în care-şi câştigase numele. Iar în nişa a doua de pe aceeaşi parte ar fi putut fi stafia novicei Naomi, care se strecurase în nişa lui Wasp după luptă, deşi risca să fie bătută pentru asta, şi stătuse tăcută ţinând-o de mână, fără să se plângă, deşi unghiile lui Wasp se înfipseseră până dăduse sângele şi fuseseră mânjite de sânge zile în şir. Şi în nişa aflată aproape de cealaltă parte a camerei, stafia novicei Becca, cea care îşi tăiase cu propriul şiş artizanal venele mari ale coapsei în aceeaşi noapte, pentru că sorţii o aleseseră pe Wasp, iar aceasta o ucisese pe Arhivistă înainte să aibă şi celelalte novice

şansa să lupte pentru acelaşi scop.

Ca să nu mai pomenească de stafiile novicelor moarte în cei patru sute de ani de dinainte şi ale celor care supravieţuiseră, o vreme, dar în care murise ceva oarecum mai puţin important decât o inimă care bate.

Wasp nu era sigură unde dormiseră ultimele trei novice moarte: Mariska, Suzie, Aneko. Poate că s-ar fi oprit în faţa acelor draperii, ar fi aşezat acolo, în gând, nişte flori crescute pe marginea drumului. Nu muriseră bine.

Faptul că-şi bătea capul cu stafii nu făcu decât să-i aducă aminte de cea pe care o ascundea printre recipientele goale din casa ei care nu mai era goală şi îşi controlă iute chipul, înainte să i-l poată descifra preotul lui Catchkeep.

Novicele o zbughiră de pe laviţe, mormăind între ele când se apropie. Poate că era doar imaginaţia ei, dar i se păru că în glasurile lor apăruse ceva nou după ce trecuse ziua alegerii Arhivistei – dispreţ pentru relicva care-şi păstrase titlul, dar încheiase lupta leşinând în nisip, bătută prea rău sau prea slabă ca să termine ce începuse. În ochii lor, devenea muritoare. Posibil de înlocuit. Posibil de ucis. Şi nu mai era cale de întors.

Părul ei, îngreunat de părul împletit al unei Arhiviste moarte şi a opt novice moarte, se desfăcu din agrafe când se aşează la masa lungă. Căzu în jurul ei, greu ca o

blană de animal, mirosul de moarte fiind mai puternic decât săpunul ei. Novicele se holbau la el, mai ales la vârfurile multicolore pe care trebuie că le recunoşteau, şi se gândeau la cele trei dăţi când sorţii nu căzuseră pe ele.

Preotul lui Catchkeep îi puse în faţă un bol şi o servi cu mâinile lui de pe tocătorul de pâine şi din cratiţă. Ea mâncă, sub greutatea privirilor novicelor. Preotul lui Catchkeep o servi, îi puse în farfurie încă o porţie şi se aşeză de cealaltă parte a mesei, împreunându-şi vârfurile degetelor.

— E aşa de *bine* să te vedem din nou printre noi, zise el. A trecut, o, mult prea mult timp.

Novicele se aplecară în faţă, pândindu-i mai puţin vorbele, cât teama.

— Da, zise ea.

— Începuserăm să ne temem că de data asta nu te mai întorci din cocioaba aia a ta.

Le putea simţi pe novice răsuflându-i în ceafă.

— Ei bine, m-am întors, spuse.

— Şi se pare că ai nimerit în vreun accident. În prima zi în care te-ai întors la treabă. Şi preotul ţâţâi, iar Wasp se pregăti pentru ceva ce nu mai veni. Ce păcat, adăugă el.

Wasp, incapabilă să se gândească la o replică spirituală, nu spuse nimic.

— Totdeauna ai fost tu binecuvântată cu un talent spectaculos, Wasp a noastră. Este onoarea şi plăcerea noastră să sperăm că n-o să te părăsească.

În jurul ei, o duzină de novice aveau pe chip acelaşi zâmbet. Le întindea cicatricele date de Catchkeep, făcând zâmbetele să pară şi mai largi decât erau în realitate. Wasp îşi simţi instinctul de luptă trezindu-se şi începând să protesteze. Îl potoli.

— Da, zise ea.

— Tu şi cu mine, Wasp, semănăm *aşa de mult,* spuse el, mâncând bucăţele de pâine cu îmbucături micuţe ca de pasăre. Ne-am mistuit trecutul, viitorul, chiar şi numele în slujba unui scop mai mare decât noi înşine. Poţi să le învinuieşti pe fetele astea necoapte că îşi doresc să slujească aşa cum slujim noi?

Dacă Wasp nu se înşela, ceea ce îşi doreau novicele chiar mai mult de atât era să-i scoată ficatul, să-l stoarcă în nisip şi să-şi citească soarta în urmele de sânge pe care le-ar fi lăsat acolo.

— Nu, răspunse.

Preotul lui Catchkeep încuviinţă din cap cu înţelepciune, sorbind sosul de tocană dintr-o lingură adevărată.

Wasp îi ură să se înece cu ea. Avea ea nişte planuri cu stafia lui.

— Dar treaba nu aşteaptă, nu-i aşa?

— Nu, zise ea.

— Nu ca amărâta aia de stafie, adăugă el, iar inima lui Wasp începu să bată în cuşca ei aşa de repede şi de tare, că o lăsă fără suflare, dar el continuă: Lăsată să se chinuie aşa de mult în recipientul ăla, iar ea se calmă.

Deci nu ştia. Nu încă.

— Fără lumină, fără aer, fără sare, zise el, iar novicele scuturară din cap ca una. E bine că ai scăpat-o de chin.

— Da, se arătă ea de acord.

— De ce să nu le arăţi un pic de bunăvoinţă celor inferiori ţie, spuse el, cu glasul blând şi cald şi cu totul ameninţător. Spune-le cum ai făcut-o.

O zădăra. Până la urmă, poate că ştia că n-a distrus stafia. Poate că nu ştia. Oricum, putea să cedeze sau să riposteze. Şi înclina să riposteze.

— Pot să-şi dea seama şi singure cum s-o facă, zise ea. Când o să fie treaba lor s-o facă.

În jurul mesei se auzi un şuierat. Wasp se hotărî. N-au decât să vină s-o atace. Dar nu era nici momentul şi nici locul pentru vărsare de sânge şi toată lumea ştia ce se întâmpla cu novicele care provocau înfruntări suplimentare, în cele 364 de zile nepotrivite ale anului, aşa că rămaseră pe loc.

Totuşi, peste un an, când va veni vremea, încă îşi vor mai aduce aminte. Iar cele care puteau, cele pe care vor cădea sorţii, vor încerca totul ca s-o facă să plătească.

— Dacă, o corectă preotul lui Catchkeep, zâmbind radios acum. *Dacă* devin Arhiviste. *Dacă* te pot învinge pe tine întâi, ca să se întâmple asta. Presupun că voiai să spui *dacă.*

Ea le provocase pe ele, iar acum el o provoca pe ea. Să spună acum adevărul ar fi însemnat să caute cu lumânarea o bătaie. Ca să scape de asta, nu trebuia decât să-şi deschidă gura ei încăpăţânată şi să zică *nu.*

Îi întâlni privirea.

— Da, încuviinţă ea.

Urmă o pauză, cât preotul lui Catchkeep se şterse la gură şi îşi puse jos şerveţelul cu un sunet ca de floare ofilită care cade de pe tulpină.

— Ah, Wasp. E *aşa de bine* că te-ai întors.

— Aşa am auzit, zise ea.

— La urma urmelor, tu eşti cea mai înzestrată Arhivistă pe care am văzut-o vreodată. Chiar am fi pierduţi fără tine.

— Mulţumesc, zise ea.

Deveni prudentă. Discuţia cu el o ducea cu gândul la o plimbare pe o baltă îngheţată. Gheaţa ţinea până ceda. N-aveai de unde să ştii când o să se întâmple.

— Ca să nu mai vorbim de amărâtele de stafii. Păi, asta pe care ai distrus-o azi, de exemplu. Unde ziceai că ai prins-o?

— Acasă la brutar, răspunse ea.

Novicea care stătea lângă preotul lui Catchkeep mormăi ceva şi, fără să-şi ia ochii de la Wasp, preotul lui Catchkeep o apucă pe fată de ceafa şi o lovi cu capul de masă. În timp ce novicea se ştergea în tăcere cu mâneca la arcada spartă, el continuă să vorbească, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— În *bucătăria* brutarului, din câte îmi aduc aminte, zise el. Şi ce căuta acolo?

— Căuta sarea, spuse ea.

— *Crezi* tu că umbla după sare. Nu, nu, nu-mi arunca privirea aia urâtă, toată lumea de la masa asta îţi respectă competenţa. Dar cred că nevasta brutarului, care s-a ales cu falca ruptă când stafia ta cea blândă i-a aruncat un scaun în cap – în cealaltă parte a *casei* decât era ţinută sarea, aş putea adăuga –, s-ar putea să creadă altceva.

— Şi ăsta e motivul pentru care oamenii nu *ţin* sare în *casă,* scrâşni Wasp, cu mânia ieşind la iveală încet. De *aceea* există o *interdicţie.* N-am timp să fac curat după fiecare prost care crede că e în regulă să n-o respecte.

Iată. Îi scăpase. Ripostase în faţa preotului lui Catchkeep, de faţă cu toate novicele. Privirile lor atente fugeau între Wasp şi preotul lui Catchkeep, aşteptând un dezastru.

Preotul lui Catchkeep nu făcu decât să râdă, aparent încântat. Dar Wasp putea vedea cu totul altceva în ochii

lui. Era doar o chestiune de timp până să afle despre stafia de acasă de la Wasp. Va trebui să se hotărască repede ce era de făcut cu ea. Diseară. Chiar acum ar fi bine. În însemnările de teren nu exista nicio îndrumare pentru situaţii de felul ăsta.

Nu şi-o putea scoate din cap. Chestia aia nenorocită aproape că adusese o lespede întreagă de stafii în stare de revoltă totală. *Îi vorbise.* Cât timp aşteptase acolo? *Ce voia*? se gândi la stafie stând pe terasă în ploaie, cu soarele şi luna răsărind şi apunând deasupra capului. Aşteptând ca ea să-şi mişte fundul pe deal, ca s-o poată găsi. Ca stafia s-o poată găsi pe ea. Era îngrozitor de ciudat.

— ...ne aşteptăm la lucruri măreţe din partea ta anul ăsta, spunea preotul lui Catchkeep. Nu ne dezamăgi. Vine o iarnă lungă. Ne-ar părea foarte rău să te vedem murind de foame.

Şi îşi atinse obrazul acolo unde s-ar fi aflat cele patru tăieturi lungi ale semnului sacru al lui Catchkeep dacă el ar fi fost Wasp, făcându-i apoi bezele cu aceleaşi degete. Dacă ea ar fi stat deasupra unui trup cald, în nisip, cu sânge picurându-i de pe cuţit în lumina stelelor, iar preotul lui Catchkeep ar fi fost altcineva, ar fi fost un salut. De la el, acum, era o făgăduială că va fi doborâtă, şi încă în curând, şi că o altă novice va răsări unde căzuse ea, aşa cum creşteau rădăcinile de

iarba-stafiei din cei morţi.

Era şi o concediere, aşa că îşi scuturară firimiturile şi ieşi din sală, cu privirile atente ale novicelor sfredelindu-i ceafa. Avu nevoie de toată voinţa ca să nu trântească uşa în urma ei.

Aflată iar în siguranţă afară, în frig, îşi evaluă pierderile. Era pe deplin conştientă că întâlnirea ar fi putut decurge mult, mult mai rău. Faptul că ieşise de-acolo întreagă era destul de înviorător. Preotul nu scosese niciun cuvânt despre stafia pe care ar fi trebuit s-o prindă pentru moaşă. Niciun cuvânt ca să-i ceară socoteala despre ce făcuse pe Deal în loc de asta. Îşi dăduse deja seama ce făcea preotul, dar asta nu însemna că-i era mai uşor să suporte. Nu când stătea în faţa lui la masă, cu privirea lui atentă trecând direct prin ea, ca şi cum ar fi văzut-o dincolo de ea pe Arhivista pe care va putea să o chinuie atunci când va fi ucisă ea şi pe Arhivista de după aceasta. Până atunci, avea s-o facă să aibă bănuieli şi să umble în vârful picioarelor, fără să ştie peste ce nesupunere va trece cu vederea şi care va aduce deznodământul zdrobitor. Cel puţin funcţiona de minune cu novicele. Detesta că funcţiona probabil la fel de bine şi cu ea.

Coti în jurul faţadei altarului, îndreptându-se către drum, şi acolo o aştepta o novice. Din simplu reflex, mâna lui Wasp se îndreptă către cuţitul ei de secerat.

N-ar fi fost prima dată când o novice nesocotea ritualul şi încerca să-şi ridice cota, încălcând legea lui Catchkeep. Din câte ştia Wasp, ar fi fost doar a treia. Totuşi, nicio precauţie nu era de prisos.

Această novice era una tânără, care nu fusese încă însângerată, proaspăt venită din ce casă o adoptase până ajunsese la vârsta la care putea participa la antrenamentul de la altar. Wasp nici nu-i ştia numele. Sarah? Sairy? Aşa ceva. Semnul lui Catchkeep nici nu era la fel de bine definit ca al lui Wasp, cele patru dungi paralele fiind inegale, ca şi cum Catchkeep ar fi tremurat când zgâriase cu ghearele Ei faţa novicei nenăscute.

Novicea ţinea o pătură, zdrenţuită şi moale, mai mult petice decât ţesătură.

— O noapte rece, zise ea, şi îi aruncă pătura lui Wasp, fără să-i întâlnească privirea. Aneko era prietena mea, continuă novicea, mai încet, privind atent iarba maronie dintre picioarele ei învelite în cârpe. În fiecare noapte de când a fost trasă la sorţi a avut coşmaruri despre lupta cu tine. După ce i-ai luat cuţitul, ai fi putut... ai fi putut s-o dobori. N-ai făcut-o. Poate că unele dintre noi se uită la asta şi văd slăbiciune. Poate că unele dintre noi văd altceva. Ea nu mai e acum, dar eu... ştii, sunt sigură că ea...

Dinăuntru se auzi un zgomot, iar novicea se încordă

ca o căprioară înspăimântată.

— Nu m-ai văzut.

Wasp ţinea pătura doar cu două degete, cu braţul aproape întins, tulburată de această bunăvoinţă neaşteptată.

— Mulţumesc, reuşi ea să zică, dar novicea dispăruse deja.

Se gândi să lase pătura acolo, la altar. Prefera să-i fie frig decât să fie îndatorată cuiva. Dar novicea avea dreptate. Noaptea era aspră. Şi dacă ar fi lăsat pătura acolo, ca să fie găsită, probabil că novicea nu s-ar fi ales decât cu o bătaie. Wasp o aruncă pe umeri şi plecă.

Capitolul cinci

Undeva, în timpul acelei plimbări lungi şi singuratice prin oraş şi apoi dincolo de el, departe de casele cu ferestre luminate, unde oamenii mâncau hrană caldă în jurul focurilor tihnite, şi de casele cu ferestre întunecate, unde oamenii dormeau confortabil, către singurul punct de lumină dintre pietre, care era lumina pe care o lăsase ea să ardă, se stârni vântul şi împrăştie norii de pe cer ca pe nişte coji.

Deodată, noaptea se profila foarte aproape. Fără să vrea, îi dădu de gândit.

Desigur, era Catchkeep, cu cele şaisprezece stele ale

Ei; şi era Tăciuniţa, a Cărei inimă era steaua albastră care se chema Capcana-Ursului, al Cărei cap era nebuloasa care se chema Mosorul. Lângă Ea, Băiatul Hoitar îşi înclina capul cu respect sau perfidie în faţa ciorilor şi, mai jos, pe jumătate ascunsă de dealuri, ca şi cum se afunda printre ele până la coapse, stătea Rostuitoarea, cu capa Ei zornăitoare de oase, cu Telalul urmând-o plecat. Şi, cu totul dincolo de orizont, stătea Cel/Cea Care Scăpase, cu bărbia Lui/Ei ţinută sus, veşnic în triumf.

După poziţia stelelor, fusese plecată mai mult decât avusese de gând. Drumul dintre dealuri şi până jos, în oraş, îi luase aproape două ore, adăugându-se la timpul pe care-l pierduse acolo – fără vreun rost şi scop pe care să-l poată desluşi, în afară de acela că preotul lui Catchkeep nu pierdea niciodată vreo ocazie să încerce să-i dea peste nas în orice fel. Se întreba dacă, în cazul că ar fi lăsat-o pe moaşă să-i vindece glezna rănită, preotul lui Catchkeep s-ar fi ostenit să inventeze vreun motiv s-o facă să se plimbe atâta cale în sus şi în jos.

Ciudat *era* că lumina din casa ei nu se stinsese. Dacă nu cumva se stinsese, iar stafia o aprinsese la loc, deşi n-avea nevoie de lumină şi nici nu părea înclinată să-i facă vreo favoare. Mai degrabă, răsturnase lampa, iar punctul luminos din depărtare era de fapt casa ei în flăcări.

Wasp începu să meargă mai repede, atât cât era în stare. Îşi alunga durerea din minte răsuflând adânc de câte ori păşea pe glezna rănită, adulmecând după mirosul focului. În afara fumului de lemn care se ridica dinspre oraş, nu se simţea nimic. Când ajunse la răscruce – o cărare care se întindea înapoi prin oraşul din spate şi se înfunda undeva departe printre stânci, cealaltă care pleca spre stânga şi spre dreapta şi ocolea dealurile în drum spre oraşe pe care ea nu le văzuse niciodată –, punctul strălucitor care era casa ei devenise clar, reducându-se la ferestre, luminate dinăuntru.

Părea caldă şi primitoare. Arăta ca orice altă casă. Nu coliba rece de piatră a marionetei unei zeiţe, respectată, ocolită şi temută – ci o casă normală, unde nişte oameni normali îşi duc vieţile lor normale. Irealul casei o năuci şi o făcu să încremenească.

După o clipă, începu să meargă spre ferestrele acelea galbene, prudentă, ca şi cum ar fi pândit o pradă imprevizibilă. În susul dealului se duse, pe cărarea care abia era destul de lată ca să încapă căruţa ce se rostogolea pe-acolo de două ori pe lună, încărcată cu ofrandele oamenilor. Pe lângă culoarele de rugi de muri, de care depindea supravieţuirea ei în cursul verii dacă se terminau ofrandele. Printre rugi şerpuia un zid vechi de piatră care, după moartea lumii şi tot ce urmase de atunci, ajungea în unele locuri până la

genunchi. Un alt fel de relicvă. Un alt fel de stafie.

În cele din urmă, poteca desfundată şi noroioasă coti în unghi ascuţit într-o trecătoare îngustă, unde stânca devenise roşcată şi unde creşteau buruieni uscate. O urmă, trăgându-şi acum glezna rănită, până într-o poieniţă aflată pe un platou înalt de piatră, cu cărarea pavată cu sticlă multicoloră recuperată, căsuţa cu ferestre galbene, ghiveciul cu afinul sălbatic care făcea boboci noi în fiecare primăvară, numai pentru a fi zdrobit iar de vânt şi a se răzvrăti din nou.

Uşa n-avea nicio încuietoare. N-avea nevoie de aşa ceva. Oamenii ar fi preferat să-şi mănânce morţii decât să fure de la ea. O deschise şi o închise uşor în urma ei, ca şi cum lumina aceea absurd de tihnită ar fi fost vie, iar ea ar fi putut s-o tulbure.

Casa nu fusese incendiată. Lampa era aprinsă. În vatră ardea focul. Stafia stătea pe singurul ei scaun, înconjurată de grămezi inegale de hârtii aflate în diverse stadii de deteriorare prin foc, apă, pete neidentificate, mucegai sau descompunere nedefinită. Părea că îi citeşte însemnările de teren.

— Ia-ţi cizmele de pe masa mea, îl repezi ea, şi nu se prea agită nici sub privirea cu care o ţintui, nici în tăcerea care urmă când stafia reîncepu să citească.

Din obişnuinţă, se trezi că o studiază. Se abţinu cu greu să nu-şi scoată carnetul şi să înceapă să facă schiţe

pe loc. Îmbrăcămintea era simplă şi închisă la culoare, ceva în genul unei uniforme, dar nu una pe care s-o recunoască de la vreuna dintre stafiile cu care avusese de-a face până acum. Pistolul şi sabia erau prinse la centură. Stafia dădea paginile cu o precizie bine antrenată, genul de graţie de prădător încordată unde nu-şi avea locul nicio mişcare inutilă. Nici persoana, nici îmbrăcămintea nu aveau nicio culoare; totul era paloare şi întunecime, iar ochii erau cenuşii. Faţa era ascuţită, reţinută, stăpânită de un calm rece şi desăvârşit. Atitudinea era cu mult mai bună decât a ei. Nu-şi mişcase cizmele.

În general, lui Wasp tăcerea nu i se părea stânjenitoare şi nu simţea nevoia s-o umple cu palavre fără rost, dar de data asta era de nesuportat.

— Nu ştiam că poţi să citeşti, spuse ea. Dădu înapoi înainte să termine propoziţia. Asta nu... vreau să zic... pentru că eşti... ştii ceva, las-o baltă, încheie ea neconvingător.

Pentru că eşti mort, ar fi vrut să zică de fapt. *Pentru că eşti o stafie. Pentru că celelalte pe care le găsesc sunt exemplare de top dacă îşi amintesc suficient despre ele ca să-mi dea indicii despre când şi unde şi cum au murit. Felul cum sunt îmbrăcate. Felul cum vorbesc, chiar dacă nu pot spune prea multe – de obicei cuvintele pe care le-au rostit când au murit, iar şi iar. Şi asta e mult mai mult decât obţin*

de la cele mai multe dintre ele. Dar nu cred că tu, orice ai fi tu, mă mai poţi surprinde cu ceva.

Dar se auzi spunând:

— Deci, cealaltă stafie. Cea pe care vrei să te ajut s-o găseşti.

Peste chipul stafiei trecu ceva, care dispăru înainte să-şi poată da seama ce era. Orice ar fi fost, o fascina. Reflexul ei era să încerce să readucă acea expresie, să o fixeze, să scrie despre asta în însemnările ei. Să găsească un cuţit şi să-l răsucească.

— Vreun prieten mort?

Urmă o pauză cât stafia aşează hârtiile, punându-le jos.

— O colegă.

Gândindu-se la colegele ei, lui Wasp i se păru un picuţ cam greu de crezut. Probabil că i se citise pe chip, pentru că stafia adăugă:

— A fost ucisă. Torturată până la moarte. De – gura i se strâmbă uşor – patronii noştri.

Asta se încadra mai bine în propria ei experienţă. Totuşi, ideea că stafia asta căuta – că avea ceva, pe cineva pe care merita să-l *caute,* după cine ştie câte secole or fi trecut de când murise – o scotea din sărite şi o enerva, făcând-o să izbucnească într-un fel pe care nu-l înţelegea.

— Păi, poate ar fi trebuit să te gândeşti s-o ajuţi cât

timp erau ocupaţi s-o tortureze. Dacă mori în felul ăla, durează foarte mult până mori. Sunt o grămadă de ocazii să fii *salvat.* Scuipă cuvântul ca şi cum ar fi fost venin. E un pic cam târziu acum, adăugă.

În timp ce-i ieşeau cuvintele din gură, se întreba dacă lesa de sare şi sânge va rezista sau stafia o să se ridice şi o s-o împuşte. Dar lesa, sau altceva, rezistă, iar stafia abia o învrednici cu o căutătură.

Îşi făcu de lucru şchiopătând până la vatră şi lăsându-se brusc în faţa ei, cu mâinile întinse spre foc. Când i se dezgheţară degetele suficient cât să le poată îndoi, trecu la încălţări. Noroiul pe jumătate îngheţat şi sudoarea rece a rănii i le lipiseră de picioare şi era pregătită pentru o explozie de durere când trase glezna fracturată, dar, oricât de uşoară ar fi fost tresărirea ei, nu-i scăpă stafiei. Privi în sus, iar stafia era deja lângă ea. Nici măcar n-o văzuse când se ridicase.

Avea un fel de dispozitiv în mână, care nu semăna cu nimic din ce ştia ea, din însemnările de teren sau din altă parte. Era un fel de cilindru metalic, cam cât degetul ei mare, acoperit pe o parte cu o peliculă neagră lucioasă. Stafia puse vârful unui deget pe peliculă şi aceasta se aprinse.

— Nu te mişca, spuse stafia şi apăsă dispozitivul, cu lumina spre ea, pe umflătura verzuie de pe gleznă.

O clipă, nu se întâmplă nimic, dar apoi dispozitivul

ţârâi de două ori şi scoase un bâzâit pe care Wasp mai degrabă îl simţea decât îl auzea: în stomac, scalp şi dinţi. Orice îi făcea, durea mai rău decât mersul pe glezna rănită, mai rău decât momentul în care o scrântise. Asta dură destul de mult. Îşi muşcă buza şi suportă durerea până la capăt, iar apoi, la fel de brusc cum şi începuse, era gata, iar stafia îşi aşeza tocurile cizmelor în faţa ei, privindu-i cu amuzament abia ascuns tentativa de a îndura cu stoicism.

Apoi, înainte ca ea să se poată trage sau măcar să scâncească, îi prinse glezna cu amândouă mâinile şi o răsuci cu putere în ambele părţi. N-avusese decât o fracţiune de secundă în care să-şi aducă aminte cum o atacase stafia pe lespede, o fracţiune de secundă să se întindă după cuţit, o fracţiune de secundă să se pregătească pentru durerea care avea să-i zdruncine fiecare nerv din picior când fractura avea să trosnească de tot. Nu se întâmplă. Chiar în timp ce privea uluită, umflătura se decoloră şi putea să jure că vedea cum se retrage inflamaţia. Între timp, dispozitivul scoase trei sunete scurte şi jalnice, iar lumina scăzu şi se stinse.

— Gata, zise stafia şi îl îndesă în buzunarul hainei, în timp ce Wasp se holba la ea. Acum ar trebui să poţi să mergi.

— Ce, zise ea. Ce a... ce *e...*

— Echipament standard, zise stafia.

Ardea de nerăbdare să i-l ia.

— Pot...

— Nu.

Nu se putu abţine.

— Şi atunci de ce n-ai folosit chestia aia pentru...

Pumnul stafiei lovi pieziş, trântind pe jos un raft cu borcane de sticlă străvechi, care se făcură zob. Wasp căscă gura îngrozită la ele. Orice avea să afle de la această stafie trebuia să fie mai mult sau mai puţin valoros pentru a compensa aşa ceva.

Calmul enervant al stafiei revenise deja, doar dezordinea din jur mai dovedea că reuşise să-l zdruncine.

— Am *folosit-o.*

Wasp recurse la vocea de îmblânzitor a preotului lui Catchkeep, care n-o prindea deloc.

— Şi... şi n-a...?

— Nu vreau să discut despre asta, spuse stafia, iritată de sare. Înţelegi?

Wasp ştia că există momente când *nu vreau să discut despre asta* însemna exact invers. Cel puţin pentru ea. Mai ştia şi că acum nu era unul dintre momentele alea. Putea obliga stafia să vorbească. O putea mânui ca pe o marionetă şi putea privi cum joacă. Poate. Dar asta era ultima soluţie. Dacă era să-i trateze pe morţi aşa cum o tratau pe ea cei vii, n-ar fi fost cu nimic diferită de toate

lucrurile de care încerca să scape. Iar stafia *îi vindecase* glezna. Nu simţea că îi era *chiar* datoare, dar...

Pe de altă parte, chiar şi faptul că stătea să-şi cântărească variantele însemna că lasă garda jos, iar asta era o pantă alunecoasă care n-avea cum să ducă la nimic bun. N-ar fi fost prima Arhivistă moartă care a subestimat un exemplar.

Stând acolo, privind stafia cum se agită, Wasp simţi lipsa carnetului cum ar fi simţit pierderea unui membru. Categoric nu putea lăsa chestia asta să-i scape.

Chiar şi aşa, în străfundul minţii o îmboldea uşor ceva. Avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că era conştiinţa.

Trebuia să deschidă gura şi să-i spună stafiei adevărul înainte să se încurce şi mai rău lucrurile. Ar putea spune: *Atunci, dacă eşti aşa de deştept şi ştii deja că eu vânez stafii, ştii deja şi cum o fac. Adică aşa cum s-a făcut dintotdeauna. Nu iau urma nimănui. Noi, Arhivistele, nu facem decât să prindem ce găsim. Nu mergem să căutăm o anumită stafie. Nimeni n-a putut vreodată. Nici măcar nu cred că se poate. Nu-ţi pot promite nimic.*

Dar n-o făcu.

— În caz că n-ai observat, spuse Wasp în loc de asta, nu sunt chiar în cea mai potrivită poziţie să arunc favoruri în stânga şi în dreapta. Ştiu ce vrei de la mine.

Pricep foarte clar. Încă n-am auzit ce oferi în schimb.

După o clipă, stafia duse mâna la buzunar şi scoase chestia cu care-i vindecase glezna lui Wasp.

— Asta.

Wasp privi cu jind dispozitivul, iar în minte i se ivi încet ceva uriaş, obligând-o să-şi pună întrebări complicate.

Oare *ar reuşi* să-şi răscumpere libertatea cu ceea ce ştia stafia despre lumea de Dinainte? Oare preotul lui Catchkeep *chiar* o s-o elibereze?

Stafia i-ar fi putut spune exact ce s-a întâmplat cu lumea, şi în timpul cui, şi cum să împiedice lucrurile s-o ia din nou razna. I-ar fi putut spune chiar şi ce se întâmplase Cu Mult înainte, mergând în urmă tot mai mult, până la începutul timpului. Şi poate nimic din toate astea n-ar fi *contat.*

Catchkeep putea să n-o elibereze niciodată. Preotul lui Catchkeep, novicele – ca să nu mai vorbim despre orăşeni, care n-ar fi acceptat să se lase păcăliţi şi să rămână fără ea, cea căreia îi aduceau ofrande pentru ca stafiile care dădeau năvală şi se loveau de pereţii lor să-i lase în pace.

Dar acum, cu dispozitivul ăsta, nu mai depindea de ei, nu mai depindea decât de ea. Wasp n-ar mai *trebui* să-şi câştige libertatea.

N-ar mai *trebui* să se târguiască cu preotul lui

Catchkeep. N-ar mai *trebui* să joace după regulile lui sau ale lui Catchkeep.

Era sigură că-l putea învinge în luptă pe preotul lui Catchkeep, dacă s-ar fi ajuns la aşa ceva. Nu fusese însă sigură, până acum, de capacitatea ei de a supravieţui rănilor suficient cât să se bucure de mai mult de câteva ore de libertate febrile, otrăvite de sânge.

Şi, când avea să fie scăpată şi plecată de aici, o persoană normală, o persoană cu care oamenii puteau face afaceri, ce n-ar fi *putut* să obţină în schimbul chestiei ăsteia? I-ar fi asigurat ani de zile de mâncare adevărată şi apă proaspătă. Îi putea cumpăra seminţe şi compost şi pământ de plante, iar ea şi-ar fi putut asigura hrana în anii ce aveau să vină. Putea să cumpere căruţa pentru ofrande şi s-o facă lemne de foc şi să nu mai fie niciodată îndatorată pentru *îngăduinţa* oamenilor.

Wasp înghiţi în sec. Avea o grămadă de posibilităţi în cap. Aproape că trebui să se rezeme de un perete.

Fii atentă, îşi zise ea în gând, repede, tare şi furios, ca pişcătura care îţi spune că visezi. *Nu cumva să-ţi pui toate speranţele în soluţia extremă.*

Apoi îşi dădu seama cât de prosteşte suna. Nu cu soluţii extreme era pavată calea ei de Arhivistă?

Dar şi mai prostesc era faptul că nu reuşea să se convingă să vorbească şi să încheie târgul şi nu-i plăcea

motivul pe care-l bănuia.

Deci poate că simţea o mai mare afinitate cu morţii decât cu cei vii. Asta nu era nimic nou. *Acest* exemplar anume, totuşi, o atacase cu o *sabie.* În niciun *caz* n-o să-şi permită să se simtă prost că îl amăgeşte. Lasă-l să creadă că ea ştie exact cum să-i găsească stafia dispărută. Wasp aprecie că stafia era moartă de câteva mii de ani. Un pic de speranţă deşartă n-avea ce să-i strice.

Stafia o privea atent, cu ochii îngustaţi, ca şi cum ar fi putut să vadă prin toate straturile înfăţişării ei, până în oasele egoiste, mincinoase prin omisiune, care se aflau dedesubt.

Îşi compuse o figură inexpresivă şi rămase la adăpostul ei. Stai să treacă.

— Te întrebi de ce sunt aici, spunea stafia. De ce am venit la tine să mă ajuţi. În definitiv, nu te cunosc. Am foarte puţine motive să am încredere în tine.

Pentru prima dată, Wasp zări o sclipire vagă de încurcătură pe chipul lui.

— Şi totuşi constat că am, un pic.

— Şi? zise ea. De ce?

— Hai să te întreb eu asta întâi.

Wasp clipi. Era interogată de o stafie. O, preotului lui Catchkeep i-ar fi plăcut. Dacă prin *plăcut* voia să spună *probabil că ar fi biciuit-o până leşina dacă ar fi aflat.* Ei bine,

nu era aici. Asta încă mai era casa ei.

— Bine.

— Am venit la tine. Dar tu m-ai primit, ştiind că aveam nevoie de ajutorul tău. De ce?

— Eviţi întrebarea. Nu-mi citeai însemnările de teren? Vezi ce bază de lucru îmi oferă majoritatea stafiilor. Câteva vorbe prosteşti, dacă au stat suficient pe sânge. Un nume. Sau nimic. Uneori pot ghici cum au murit. Dacă văd o stafie plină de găuri de gloanţe, scriu *împuşcată.* Dacă e una în flăcări, scriu *arsă.* Dacă umblă de colo-colo ducându-şi *capul* sub braţ, scriu...

— Şi acum cine evită întrebarea?

— Nu înţelegi. *Trebuia* s-o fac. Trebuia să te leg. Trebuia să te aduc aici. Crezi că am *ales* ceva din toate astea?

Lovi aerul cu dosul mâinii, cuprinzând toată camera într-un gest. Nedesluşit, îşi dădea seama că îşi tăia craca de sub picioare cu fiecare cuvânt pe care-l spunea. Dar îşi pierduse calmul şi nu-l putea redobândi la comandă.

— A trebuit să ucid oameni ca să ajung aici. Trebuie să ucidă oameni ca să rămân aici. Şi o să rămân aici până or să găsească o cale să mă ucidă. Uşa pe care ies de aici duce în mormânt. Vrei să găseşti o stafie? Uite aici stafii.

Îşi smulse o agrafa din păr, scuturâ şuviţele

negru-castaniu-roşu-blond din el, iar încăperea se umplu cu o duhoare < mortăciune pe care şi-o imaginase sau poate că nu.

— Şi mai sunt şi altele.

Îşi azvârli mâna către grămezile de hârtie care reprezenta munca ei de-o viaţă şi munca de-o viaţă a tuturor Arhivistele dinaintea ei, chiar dacă fuseseră vieţi curmate violent.

— Şi acolo, afară, în întuneric? Sunt nesfârşit de multe. E ce nu te duci să-ţi alegi una? Vrei să te ajut? Ai încercat să n omori. Aşa că n-ai decât...

— Ăla, zise stafia netulburată, a fost un accident.

— Şi *tu,* ripostă Wasp, eşti o resursă. Ca apa. Ca lemnele de foc. Ca rahatul uscat de câine, când se termină lemnele de foc.

Se înfierbântase. Furia mătura totul înainte şi o trăgea după ea.

— În cutia aia e o listă de întrebări care a aşteptat 400 de ani răspunsuri de la un exemplar ca tine. Nu *trebuie* să te ajut. N *trebuie* să fac niciun fel de înţelegere cu tine. Şi cu siguranţă nu *trebuie* să-mi risc pielea pentru tine. Poate că o să stau în banca mea şi o să-mi văd de treabă, iar tu o să stai acolo şi o să-ţi îndeplineşti scopul. Poate facem un alt târg. Tu îmi dai mie chestia aia, iar eu nu te distrug când termin cu tine.

Când văzu zâmbetul stafiei, îşi dori ca încrederea ei

în cuţitul de secerat să fi rămas neştirbită.

— Încearcă.

N-avea de gând să insiste. Îi ajunsese câte dintre planurile ei măreţe se făcuseră praf. Încă o mai putea vedea pe novicea care se holba la ea din nisipul înroşit. Glasul preotului lui Catchkeep îi răsuna din nou în cap: *Ştii că bietei fete i-au trebuit patru zile până să moară din cauza rănilor, delirând de febră şi sete în drum*? Ar fi putut măcar să-i ofere novicei o moarte rapidă, curată, demnă. De câte ori încerca să îndrepte ceva, ajungea să se termine şi mai rău. Gata cu asta.

— Ştii ceva? Pleacă de-aici. M-am răzgândit.

Wasp se ridicase, împrăştiind cu picioarele cercul de sare şi sânge de la picioarele stafiei. Aruncându-se după cuţitul de secerat ca să o elibereze complet.

— Poate am crezut că e altceva. Poate am crezut că ne putem ajuta unul pe celălalt.

Îi venea să-şi dea palme, pentru că sunase atât de prostesc.

— Îţi găsesc stafia. Tu îmi dai chestia cu care mi-ai vindecat glezna, îmi dai o şansă reală să scap de aici. Ei bine, ar fi trebuit să mă fi învăţat minte până acum, nu? Cum ar fi trebuit să am mai multă minte când am încercat să salvez...

Vorbele îi pieriră de pe buze, nespuse. O usturau ochii. Privea ţintă în podea.

— Pleacă odată de aici.

O clipă de spaimă când se opri, cu cuţitul în mână, şi se întrebă ce o să facă stafia când o va elibera complet din legături. O s-o omoare pentru că o prinsese în laţ? O să fie furată iar de amintiri pentru o clipă, aşa cum se întâmplase şi pe terasă, şi o s-o omoare din cauza celei cu care o confundase?

Ei bine, ea şi lama ei erau cât se poate de pregătite. Dacă îşi analiza opţiunile, să fie ucisă luptând o luptă interzisă, dar aşa cum voia ea, nu era cea mai nefericită variantă.

Tăcerea era nesfârşită. Apoi:

— Am venit la tine, zise stafia, pentru că există o stafie pe care trebuie s-o găsesc şi am nevoie de ajutorul unui vânător de stafii ca să fac asta. Pentru că morţii vorbesc de bine despre tine. Găseşte fata cu un cuţit la brâu şi cu cicatrice pe faţă, mi-au spus. E altfel decât fetele de dinaintea ei, chiar dacă şi ele purtau acelaşi cuţit şi aveau aceleaşi cicatrice. Îi ajută pe morţi când poate, chiar şi când cei vii o pedepsesc pentru asta. Probabil că n-o să vrea să fie găsită. Dar merită găsită.

Asta o făcu să se oprească brusc. Gândurile şi sentimentele i se prefăceau în cenuşă, desperecheate, incomplet alcătuite, imposibil de distins.

Stinghereală: stafia ştia că ea nesocotise ordinele şi lăsase alte stafii să scape. Wasp reuşea destul de bine să

păstreze secretul. Preotul lui Catchkeep o bătuse de câte ori aflase, desigur, dar fuseseră multe dăţi când nu ştiuse. Iar preotul lui Catchkeep stătea comod în patul lui, la un kilometru şi jumătate în josul dealului, dormind somnul nevinovaţilor. Nu era aici.

Mândrie: stafiile care scăpaseră se întorseseră în lumea stafiilor datorită ei. Reuşise cel puţin o mică răzvrătire proprie. Preotul lui Catchkeep nu-i putea lua asta cu biciul.

Totuşi, senzaţia dominantă era de stupefacţie. Celelalte stafii erau *conştiente* că le lăsase să scape. *Ştiau cine era ea.* Aici, la suprafaţă, avea noroc dacă unul din zece exemplare putea scoate câteva vorbe fără sens, fără să-şi dea seama în vreun fel că ea le mâzgăleşte în carnet, de parcă vreuna dintre ele s-ar fi dovedit vreodată utilă. Dar jos, în lumea stafiilor, *discutau între ele despre ea*?

Wasp privea pierdută, vag conştientă că rămăsese cu gura căscată.

Stafia îi aruncă o privire, cu dispreţ curat.

— Văd că s-au înşelat.

Făcu o plecăciune în bătaie de joc şi ieşi, lăsând o urmă din resturile legăturilor de sare şi sânge pe care ea nu le desfăcuse încă şi pe care el le rupsese fără niciun efort.

Se terminase.

Se terminase, iar ea nu mai avea alte idei. Încercarea ei de evadare eşuase. Încercarea de a-şi câştiga eliberarea eşuase. Încercarea de a rupe cercul şi de a o elibera pe novicea Aneko eşuase. Încercarea de a-şi negocia scăparea eşuase. Şansa ei, oricât de mică, trecuse pe lângă ea. Lăsând în urmă ce? Un pat într-o magazie cu recipiente. Un acoperiş spart. Un cuţit vechi şi o cutie cu sare. Mila înspăimântată a celor vii şi atenţia fără valoare a morţilor. Toate acestea erau ale ei de drept, fie că-i plăcea, fie că nu, până mai trecea încă un an. Moment în care avea fie să ucidă ca să le păstreze, fie să fie ucisă şi să lase în urmă un cadavru care să le bucure pe novice.

Se imaginã aruncând cuţitul în nisip. Lăsându-le s-o învingă. Alegând să moară. Îşi imaginã stafia ei umblând, cu un cuţit înfipt în spate, muşcată de câinii de altar, cu o piatră verde pe limbă, aşa cum se cuvenea unei Arhiviste moarte. Murind din nou de ruşine la fiecare pas.

Dacă ar fi fost să scrie însemnările de teren despre ea, ar fi sunat aşa:

planuri încercate: 1000000

planuri reuşite: 0

nu învaţă niciodată, mai bine că a fost distrusă.

Privirea ei căzu asupra recipientelor sparte. Nu era

vorba că se temea de moarte sau că se temea de durere. De câte ori se tăiase cu cuţitul ca să sângereze pentru a lega o stafie? Câte răni nu căpătase în luptă şi scăpase teafără? Nu putea să doară mult mai rău şi, chiar dacă ar fi durut, n-avea să bage de seamă prea multă vreme. Putea deja să vadă chipul preotului lui Catchkeep când avea s-o găsească pe podea, golită de sânge şi cu zâmbetul pe buze. N-au decât să se bată novicele pe cuţit şi pe bulgărele de sare şi pe căsuţa dărăpănată. N-are decât să piară sistemul cu totul, iar stelele lui Catchkeep să se prăvălească din ceruri şi să ardă tot locul. Ea terminase cu asta.

Cuţitul de secerat din mână i se părea ca o prelungire a braţului. Avusese grijă de el, îl păstrase curat, lustruit şi foarte, foarte ascuţit. Se tăiase cu el de nenumărate ori şi se putea baza pe el să facă o tăietură curată. Aşa de curată, încât, pentru câteva clipe minunate, ştiu că n-avea să simtă nimic.

Puse lama de-a lungul venei albastre de la încheietura mâinii, trăgând aer în piept printre dinţii încleştaţi ca să se calmeze – şi se opri.

Probabil că n-o să vrea să fie găsită. Dar merită găsită.

Gândul i se învârti agreabil prin cap, ca o piatră netedă. Era o oarecare noutate plăcută că acţiunile ei aveau o valoare. Nu acţiunile ei ca Arhivistă, ca marionetă a unei zeiţe, ca oasele-şi-stelele-trupul-Ei, ci

acţiunile *ei,* realizate prin propria *ei* alegere, cu riscurile *ei,* îndrăzneala *ei.*

În condiţiile astea, se simţi ridicolă şi de doi bani stând acolo şi renunţând. Ce făcea ea nu era deloc o soluţie. Nu putea câştiga în felul ăsta. Dacă făcea tăieturile acelea lungi pe interiorul braţelor, nu făcea decât să se dovedească prea slabă pentru a riposta. Se uită la recipiente şi se gândi la eul ei de stafie râcâind pereţii unuia dintre ele, o Wasp argintie şi pipernicită, prinsă de ce novice avea să-i urmeze după ce cuţitul trecea în alte mâini şi sângele era curăţat de pe podea. Se gândi cum îşi va pleca gâtul spre bulgărele de sare, în timp ce preotul lui Catchkeep privea zâmbind. Asta o umplu de ură.

Dacă alegea să ajute stafia – Wasp n-avea nicio idee clară ce ar fi însemnat asta. Dar dacă o ajungea în cele din urmă ghinionul, ar fi fost urmarea alegerilor pe care le făcuse ea însăşi. N-ar fi fost degeaba. Şi nu s-ar fi întâmplat *aici.*

Şi după aia? În momentul ăsta, nu era sigură. Dispoziţia ei fie revenise la încrederea şovăielnică, fie ajunsese la nivelul cel mai de jos, de unde auzise că nu poţi merge decât în sus. Nu putea spune care dintre ele. Ştia deja că ambele par la fel.

Oricum, pentru moment, cu dispozitivul stafiei scăparea părea aproape posibilă. Aşa că poate

Catchkeep avea să se întindă în jos dintre stele şi s-o omoare cu o lovitură. Dar asta ar însemna că Wasp a reuşit să-i scoată maţele preotului lui Catchkeep, ca unui porc ce era, şi să fugă suficient de departe şi de repede ca novicele să n-o prindă înaintea zeiţei lor. Şi, ţinând cont de opţiuni, consideră că i se părea destul de în regulă.

Dar, până una-alta, expediţia stafiei – orice avea să i se întâmple în final, *asta* ar fi putut ajunge să fie primul plan pe care îl începea şi care chiar şi funcţiona. Măcar o dată, ceva de îndreptat în loc de distrus. Ceva ce putea atârna în balanţă lângă grămada de tentative eşuate de scăpare, novice moarte, stafii distruse şi ani pierduţi. Ceva ce putea *să facă.*

Îşi privi mâinile, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă ce vor decide ele. Îşi privi degetele atingând uşor cele şaisprezece stele dispuse de-a lungul lamei, îşi privi vârful degetului mare trecând peste tăişul lamei, îşi privi mâna strânsă în jurul plăselelor. Ţinu o clipă cuţitul în pumn. Apoi se ridică.

Stafia şedea pe prag, desenând cu un băţ un fel de simbol în ţărână. Se vedea clar acolo unde îl ajungea lumina focului.

— Dacă mai încerci să mă ataci, îl avertiză ea, te dobor sau mor încercând. N-am nimic de pierdut.

— Nici eu, zise stafia. Nu mai am.

— Atunci uite cum facem. Chestia aia cu care mi-ai vindecat glezna?

Wasp arătă cu bărbia spre haina stafiei. Glasul îi tremura, dar avea de apărat o poziţie şi n-avea să i-o ia nimeni.

— În clipa în care găsim stafia asta a ta, chestia aia e a mea. Fără rahaturi, fără mai târziu, fără m-am răzgândit. Fără alte *accidente.* E a mea. Sau îţi distrug stafia în faţa ta.

Bățul îşi opri mişcarea în ţărână.

— Nu ţi-aş fi oferit-o la schimb, zise stafia cu răceală, dacă n-aveam de gând să ţi-o dau. Se pare că unii dintre noi punem mai mare preţ pe cuvântul nostru decât alţii. Nu fac promisiuni deşarte. Sau – o privi – ameninţări deşarte.

Wasp îşi trase suflarea ca să riposteze, apoi se opri. Putea fie să se bage în asta, fie să plece de aici în seara asta. N-avea timp pentru ambele. Acum, în pragul iernii, mai erau vreo douăsprezece ore până dimineaţă. Până să fie observată absenţa ei. Iar braţul preotului lui Catchkeep era lung.

Întinse mâna ca un jucător care încheie un pariu.

— Deci ne-am înţeles?

Stafia se uită o clipă la mână, apoi o strânse. Degerătură şi ameţeală, din nou, chiar şi prin mănuşă.

— Bine, atunci, zise Wasp. Haide să vânăm.

Capitolul şase

Îşi strânse lucrurile aşa cum le strânsese de fiecare dată când fugise: umplându-şi rucsacul cu lucrurile pe care îşi închipuia că le-ar lua cineva cu el într-o călătorie, dacă s-ar trezi pe neaşteptate că trebuie să călătorească. După ce legase stafia mai devreme, îşi strânsese de pe lespede echipamentul de distrus stafii. Acum scoase flaconul de lapte, carnetul şi cărbunii şi lăsă celelalte lucruri în rucsac, împreună cu merele care se terciuiau încet la fund. Îşi umplu sticla cu ultimele resturi de apă stătută din carafa şi o băgă la loc în rucsac. Apoi adăugă piatra de ascuţit pentru cuţitul de secerat. Ultima ei bluză curată, făcută cocoloş. Ultimele stafide. Spre deosebire de alte dăţi când fugise, un recipient. În definitiv, vâna o stafie.

Chibzui o clipă, apoi îşi călcă pe mândrie, îşi înfăşură pătura novicei în jurul umerilor şi ieşi cu rucsacul şi o lampă ca să inspecteze grămezile de ofrande pe care nu le adusese încă înăuntru.

Cele mai multe erau diverse resturi de vechituri recuperate, în cel mai bun caz interesante, sau mâncare devenită de fapt necomestibilă după ce stătuse afară atâtea zile. Un săculeţ cu nuci negre şi afine sălbatice uscate nu mirosea încă a rânced, aşa că îl luă. Mai erau

şi o pereche de mănuşi tricotate şi un set nou de şireturi pentru ghete. Le îndesă pe toate în rucsac.

Lumina lămpii căzu pe ceva aflat la câţiva metri mai încolo pe cărare. Cuţitul ei. Nu cuţitul de recoltat, celălalt. Cel cu care îşi purtase luptele de alegere a Arhivistei, cu care ucisese aproape o duzină de novice. Zăcea unde îl lăsase să cadă ieri, cu sângele lui Aneko încă brăzdând lama şi pătând mânerul.

Se duse cu paşi apăsaţi şi îl luă, apoi se întoarse cu paşi mari înapoi spre casă. Strânse pumnul pe mâner, îşi trase braţul înapoi şi înfipse lama mai mult de doi centimetri în tocul uşii. Să-l găsească acolo preotul lui Catchkeep după ce o să plece. Să o vâneze cu el veşnic. Ea n-o să mai pună mâna pe el.

Pe drum spre casă, băgă de seamă un ceaun vechi plin cu lemne de foc. I-ar putea fi de folos mai târziu. Începu să îl care înăuntru.

Stând în prag, cu cuţitul chiar lângă ureche şi ceaunul strâns în braţe, simţi cum trosneşte în ea ceva, ca un os.

Mai târziu. *I-ar putea fi de folos mai târziu.* Ca şi cum, în străfundul ei, dincolo de toate cuvintele, ştia că încercarea va eşua, aşa cum eşuase tot ce încercase, iar apoi viaţa ei va continua aşa cum fusese dintotdeauna, măsurând-o atât cât îi permitea lesa, zbătându-se fără rost la ambele capete ca o pasăre care se izbeşte de fereastră. Scoate cuţitul din tocul uşii. Şterge praful din

căsuţă. Umple din nou recipientele cu morţii inutili.

Pentru prima dată, se afla în pragul unui lucru uriaş. Putea da înapoi, sau se putea arunca înainte.

Aruncă vasul pe podea. Se izbi de un perete, dărâmând un recipient care se clătina. Recipientul căzu şi se sparse, iar ea tresări. Totuşi, *sunetul* i se păru întru totul mulţumitor. Era ca şi cum ar fi băut apă rece după o zi de târât prin praf, când venea acasă cu mâna goală. Era ca fracţiunea de secundă de după trezire, când nu-şi putea aduce aminte cine, unde sau ce e şi nu făcea decât să plutească în derivă, un nimic în mijlocul neantului.

De încercare, lovi un alt recipient de pe raftul cel mai apropiat. Se sparse. Îl simţi în toată şira spinării.

Urmă restul raftului. Apoi următorul. Dintr-un perete în celălalt merse, călcând pe vârfuri printre cioburi de sticlă şi lut, cu calm, trântind pe jos, metodic, fiecare recipient, în timp ce stafia stătea la masă, cu bărbia în pumnul înmănuşat, şi privea.

Pentru o clipă, se temu că însăşi Catchkeep se va materializa în căsuţă şi o va ucide, dar nu apăru. Pentru altă clipă, se temu de zgomotul îngrozitor pe care îl făcea. Dar avantajul faptului că locuia ostracizată de restul oraşului era că era puţin probabil să audă cineva cum pleacă, la un kilometru şi jumătate în susul dealului de zgură.

Stătu o clipă, să-şi tragă sufletul. Orice trosnise în ea nu se sudase la loc. Depăşise faza în care acţiona impulsiv şi acum o făcea cu intenţie. Avea să distrugă complet tot locul.

Ar fi vrut foarte tare să dea foc casei, dar ştia că fumul ar fi străbătut distanţa aceea de un kilometru şi jumătate şi că oricine s-ar fi uitat în sus pe deal ar fi dat fuga la preotul lui Catchkeep, iar el ar fi ajuns aici cu un grup de scotocitori într-o oră pe lumină şi în două ore pe întuneric. Câinii ar fi ajuns şi mai repede.

Făcu un compromis, îndesând cu braţul în vatră cât de multe însemnări de teren încăpeau şi dându-le foc. Odată înteţit focul, îl mai alimentă cu câţiva buşteni din rezerva ei, care aveau să-l întreţină cât să arunce un fum vesel pe coş câteva ore după ce ea va fi plecat. Alte câteva drumuri de la masă la vatră şi fură arse toate însemnările.

Wasp se dădu un pas înapoi ca să-şi admire opera. Era un foc mai mare şi mai prietenos decât ar fi îndrăznit să aprindă pentru ea, pentru că lemnele de foc erau aşa de rare, iar iarna, aşa de lungă. O mică parte din ea voia să se încolăcească pe podea în faţa lui şi să doarmă. În loc de asta, scotoci sub pat, căutând un ultim lucru.

Scoase haina Arhivistei, plină de praf şi mirosind la fel de respingător ca în ziua când o îndesase acolo. Îi

fusese dată împreună cu cuţitul de secerat şi titlul, şi avea să fie despuiată de ea împreună cu cuţitul atunci când era înlocuită. O purta rareori, pentru că detesta eticheta pe care i-o punea: prădător şi parazit, pervertită şi sacră, ţap ispăşitor şi sfântă. Dar şi pentru că uneori se trezea din coşmaruri în care haina îşi întindea braţele pestriţe de sub pat şi o înăbuşea cu un sărut din gura crescută cumva în locul unde, când o îmbrăca, se aflau omoplaţii. Răsuflarea îi mirosea a piele de câine şi cheag de sânge şi ghirlanda de fete moarte care o purtaseră înaintea ei, care o vor purta după.

Totuşi, era cea mai călduroasă haină pe care o avea. Şi chiar dacă o speria cumva faptul că îi venea aşa de bine, făcând-o să presupună că Arhiviste moarte de toate formele şi dimensiunile se minunaseră de asta – n-avea timp pentru aşa ceva. O încheie până la gât. Îşi potrivi rucsacul pe umeri. Glezna suportă greutatea suplimentară fără să crâcnească.

Aproape că-şi dorea să fie acolo ca să vadă faţa preotului lui Catchkeep când îşi va da seama că fie luase cu ea, fie distrusese toate uneltele de Arhivistă. Cuţitul, haina, recipientele, însemnările de teren, sarea. Se îndoia că asta va întrerupe ciclul de Arhiviste cu mâini pătate de sânge şi de novice moarte. Dar era sigură că o să-l încetinească.

— Gata? zise stafia, aşteptând la uşă.

— Întotdeauna, spuse ea.

Cu sau fără haină, frigul tot îi tăia răsuflarea. După numai trei paşi, pierise toată căldura pe care sperase să o strângă de la focul care trosnea şi să o ia cu ea. Iar pe întuneric, poteca era ceva îngrozitor. Stafia de lângă ea degaja o uşoară strălucire argintie şi spera să fie suficientă ca s-o ajute să nu-şi frângă gâtul.

N-avea decât o cale să afle. Îşi trase gluga hainei pe cap şi porni. Aveau un oarecare ritm, stafia mergând în faţa ei, în diagonală, aşa încât ea să poată vedea unde trebuie să pună piciorul. După anii în care fusese Arhivistă, o irita inexplicabil faptul că se baza pe o stafie, dar dacă asta avea s-o ajute să scape nevătămată, o s-o facă şi o să-i mai şi placă.

— În cât timp or să-şi dea seama că ai plecat? întrebă stafia.

Wasp ridică din umeri în întuneric.

— Dacă am noroc? Mâine. Novicele se trezesc devreme. Preotul lui Catchkeep doarme până târziu. El ar trebui să mă îngrijoreze.

Nu se putea orienta suficient de bine ca să-şi dea seama dacă mâine era ziua când urca pe deal căruţa cu ofrande. Dacă nu era mâine, oricum avea să fie curând.

Stafia nu întrebă *Şi dacă n-ai noroc*? Iar ea se bucură.

— Şi, cum te cheamă? întrebă ea.

Urmă o pauză.

— Nu vreau să discut despre asta.

— Nu-ţi aduci aminte.

Asta o ului, ţinând cont de forţa stafiei, dar asta era.

— Nu-i aşa?

Încă o pauză, şi apoi:

— Mi-l amintesc pe al ei.

Wasp aşteptă. Nu era sociabil. Colegi, se gândi. Bine.

— Şi cum o cheamă?

— Foster, zise el. Catherine Foster.

O a treia pauză.

— Kit.

Merseră în tăcere, încercând să-şi scoată la lumină manierele anchilozate.

— Pe mine mă cheamă Wasp[1].

— Wasp, repetă stafia. Ce fel de nume e ăsta?

— Cel care mi-a fost dat, răspunse ea. Pentru că atunci când mi-a venit rândul să lupt cu Arhivista, mi-am otrăvit lama şi am găurit-o ciur. Apoi am devenit Arhivistă.

— Arhivistă.

— Da.

— *Tu eşti* o arhivistă.

— Da, zise Wasp, iritată acum.

---

[1] Wasp - viespe, în limba engleză.

Defensivă pentru ceva ce n-avea niciun interes să apere. Ceea ce nu făcea decât s-o mânie şi mai tare.

— De ce?

— Păi.

— Ce?

Stafia scutură din cap.

— Nimic.

Altă tăcere. Erau deja în vale, în livadă, croindu-şi drum printre copacii informi cu crengi lungi. Drumul care ocolea livada ar fi fost mai rapid pe întuneric, dar i-ar fi dus mult prea aproape de oraş. Chiar şi în frig, cu aproape toate fructele duse peste iarnă în pivniţele din oraş, aerul mirosea a gem de mere. *Stafii de mere,* se gândi Wasp.

Luna se eliberase din nori, iar lui Wasp îi era mai uşor să vadă dacă se uita cineva din întâmplare. Şi nici nu mai depindea de lumina stafiei pentru a vedea ceva, aşa că făcu vreo câţiva paşi mari ca să ajungă alături de ea şi îşi dădu seama că Wasp – viespe, în limba engleză.

trebuie să grăbească pasul ca să rămână acolo. Totuşi, aşa era mai uşor să vorbească. Nu că ar fi ştiut despre ce să vorbească. Se gândi o vreme şi apoi renunţă.

— Nu prea semeni cu o viespe, zise stafia în cele din urmă.

Wasp încuviinţă din cap.

— Din cauza aripilor, nu? zise ea.

Stafia nu-i răsplăti tentativa de glumă. Şi n-o prea putea acuza.

— M-aş fi aşteptat la cineva puţin mai... nu ştiu. Mlădios?

Nu era un cuvânt care să facă parte din vocabularul lui Wasp.

— Mai mic. Mai subţiratic. Mai puţin...

Stafia schiţă o formă neclară cu mâinile.

Wasp, care muncise ca să-şi dezvolte muşchii, o luă ca pe un compliment.

O nouă tăcere. În timp ce se apropiau de Dealul Execuţiei, luna ajunsese în spatele lui, iar ei mergeau în umbra ei. Îşi dădu seama că stafia nu-i spusese de fapt unde merg. Erau mai multe locuri unde putea fi sigură că or să apară stafii. Era puţul surpat din afara oraşului, pajiştea cu flori de soare-şi-lună în bezna de sub bolta frântă a celui mai vechi pod, şi labirintul prăbuşit de tuneluri albe care se întindeau ca nişte rădăcini sub oraşul Sweetwater, ajungând până la muntele de cărămizi, sticlă şi metal contorsionat care marca unul dintre colţurile gardului din jurul grădinii şi părea să se termine undeva acolo, printre celelalte rădăcini, în beznă. Şi mai erau, mereu, şi stafii care se arătau doar în timpul unei furtuni sau al unui viscol, sau când luminile acelea verzui brăzdau cerut nopţii ca ploaia în fereastră, făcându-i pe oameni să spună că Băiatul

Hoitar plângea şi să-şi încuie uşile şi să aprindă lămpile. Poate pentru că găsise stafia asta pe Deal i se părea normal să se întoarcă acolo. Cel puţin de data asta, fără nicio gleznă care să încerce s-o ucidă, urcuşul o să fie mai uşor. Dar stafia mergea hotărâtă, iar asta o neliniştea. Cum ştia încotro să meargă?

— Înapoi pe lespede? întrebă ea. Nu prea se mai întâmplă mare lucru pe-acolo după ce se lasă întunericul. E mai bine la pod. Sau, aruncă ea o privire în sus, măsurând stratul de cenuşă care acoperea stelele, poate la puţ. Asta e o pierdere de...

— O să vezi, spuse stafia, iar ea se opri.

Era cât pe ce să-i spună stafiei că nu se băga cu ochii închişi în asta, indiferent ce era, şi că nu mai făcea niciun pas până nu căpăta nişte detalii. Îi aruncă o privire, enervată, doar pentru a o vedea măsurând-o din ochi. Se simţea ca un căţel proaspăt fătat sub privirea lungă a preotului lui Catchkeep: cât de ascuţiţi or să-i fie dinţii, cât de lungi ghearele, cât de utilă o să fie înainte să eşueze.

— Cât de sus poţi urca?

— Destul de sus, spuse ea şi, împinsă de ciudă, porni.

Jumătate de oră mai târziu, ajunseră la lespede. În jos era beznă, beznă şi câteva lumini îndepărtate rămase aprinse până târziu în oraş. Nici chiar de la înălţimea asta nu putea vedea dacă alte oraşe aruncau alte lumini

în depărtare, printre dealuri.

— Am ajuns, zise ea.

Avusese dreptate. Lespedea era pustie. Doar o urmă de lumină cenuşie se strecura din crăpătura în stâncă.

— Şi acum?

— Ştiu deja că poţi urca până aici, zise stafia. Te-am întrebat *cât* de sus poţi urca.

— Mai sus nu mai e nimic. Doar stâncă.

— Dar poţi să ajungi până acolo.

— Nu-i decât *stâncă.* Nu sunt stafii. Nu e nimic.

— Sună foarte bine, zise stafia, urcând deja.

Wasp rămase în urmă, sfâşiată între sfidare şi curiozitate, în cele din urmă, porni, întrebându-se dacă îşi poate aduce aminte drumul pe unde urcase singura dată când reuşise s-o facă, ajunsese în vârf şi stătuse acolo într-un vânt tăios şi pustiu, aşteptându-se la mai mult de atât.

De la lespede în sus urcuşul era mai dificil, mai abrupt, de multe ori fără nici măcar o urmă de potecă, nici măcar una surpată. Prize pentru mâini, prize pentru picioare. Uneori nici măcar atât, şi dădea din mâini şi din picioare, spumega de mânie şi se agăţa înjurând de perete, ca o căpuşă pe un câine, iar stafia se întindea după ea şi o trăgea în sus într-o tăcere compătimitoare.

Când ajunseră în vârf, Wasp era udă fleaşcă de

transpiraţie în haina de Arhivistă, dar dacă şi-o scotea în vântul ăla ar fi însemnat să alerge după mantia Rostuitoarei şi nu se punea problema. Stătea pe bucăţica de platou de acolo, tremurând şi simţindu-se ca vai de ea, impunându-şi să nu se uite în jos, în timp ce stafia mai scoase ceva dintr-un alt buzunar al hainei şi-l scutură, întinzându-i lui Wasp ceva ce i se păru la început o pânză de păianjen de dimensiunea plăpumii ei.

— Ia-o, zise stafia, aruncând-o spre ea.

Se aştepta s-o sfâşie vântul înainte să ajungă la ea, dar, orice ar fi fost, când o prinse văzu că era surprinzător de rezistentă.

— Uite ce e, zise ea. Sunt obosită. Mi-e foame. Mi-e frig, încă nu mi-ai spus de ce naiba mă faci să-mi pierd timpul aici sus şi sunt...

De undeva din vale, slab, dar limpede, se auzi lătratul unui câine, iar lui Wasp îi îngheţă sângele în vene. Poate mai aproape, cu siguranţă nu mai departe, un altul preluă lătratul.

— Pare că ar fi bine să ne grăbim, spuse stafia.

— Să ne grăbim *unde*? Am mai fugit aici sus şi înainte. Or să reziste mai mult ca mine. Întotdeauna...

— Dă-mi aia.

Wasp încă mai privea lung în josul Dealului, încordându-şi auzul în tăcere pentru a aprecia cât de

departe ajunsese grupul de urmăritori. Când stafia trase chestia ca o pânză de păianjen din braţele ei, îi dădu drumul.

— Acum întinde-te.

Asta era prea mult.

— *Ce*?

— Ascultă-mă. N-avem prea mult timp. Nu mă cunoşti. Nu mă placi. Dar preţ de cinci minute trebuie să taci şi să ai încredere în mine.

Wasp habar n-avea ce urma să se întâmple dacă spunea *da.* Dar avea o idee cât se poate de clară despre ce s-ar fi întâmplat dacă spunea *nu* şi aştepta în schimb s-o prindă urmăritorii. O a treia variantă nu măi exista. Până când ar fi ajuns jos – *dacă* ar fi reuşit să ajungă jos –, ar fi fost prea târziu să mai scape de preotul lui Catchkeep şi de câinii lui. N-ar fi fost nici măcar în stare să-i provoace s-o ucidă pe loc. N-ar fi lăsat-o să scape aşa de uşor.

Se uită la stafie. Apoi privi în bezna din josul Dealului.

Se întinse.

— Ghemuieşte-te, spuse stafia. Cât de strâns poţi.

Îşi strânse genunchii la piept, iar stafia înfăşură chestia-ca-o-pânză-de-păianjen peste ea.

— Încearcă să stai liniştită. O să se simtă... puţin ciudat.

În timp ce chestia se aşeza peste ea, marginile i se îndoiră de la sine pe lângă corp, aderând la stâncă acolo unde o atingeau, în timp ce mijlocul se adâncea pe ici, pe colo ca să se lipească pe trupul ei. Stafia o ţinu deoparte de chipul lui Wasp, ceea ce o bucură în momentul în care îşi dădu seama că lucrul acela o ţintuia de fapt de stâncă din trei părţi, iar a patra căuta, frenetic şi tăcut, un punct de prindere.

— Ce... gâfâi ea, făcând apel la toată voinţa ei să nu se zvârcolească. Dă-o deoparte!

— N-au trecut încă cinci minute, spuse stafia pe un ton prietenos. Şi o să fie întâi mai rău, dar după aia o să fie mai bine.

Stafia avea ceva în mâna liberă. Wasp avea un motiv din două să-i displacă obiectele care apăreau acolo şi era pe punctul de a începe să se zbată de-a binelea când un nou urlet ajunse sus de undeva dintre meri. Rămase nemişcată.

— Acum, putem face asta în două feluri, spunea stafia. În linişte sau altfel.

Ţinea în sus obiectul din mână, între degetul mare şi arătător. În lumina slabă care venea din mâna lui, obiectul părea o pietricică, dar probabil că nu era, iar stafia mijea ochii la ea, ezitând.

— Mai aveţi aşa ceva pe aici? Pastile. Le înghiţi. Nu le mesteci.

— Ştiu ce e o nenorocită de pastilă, se răsti Wasp. Şi poţi să-ţi bagi...

— Asta sau ei, zise stafia. Asta e. N-a mai rămas nici o altă variantă.

Wasp se uită la pastilă. În lumină, ar fi putut fi verde.

— N-o să doară, zise stafia, la întrebarea ei nepusă. Te face să dormi. Asta, dădu din cap spre chestia-ca-o-pânză-de-păianjen, e un dispozitiv de acoperire. Camuflaj. În parte.

Din nou privirea aceea nesigură.

— Ştii...

— Îmi pot face singură camuflajul.

— Nu, nu ca ăsta. Cu ăsta n-or să te poată găsi. O să fii în siguranţă până ne întoarcem.

Asta părea în neregulă, în totală neregulă.

— Să ne întoarcem de unde?

— De unde sunt stafiile.

Wasp bolborosi:

— O să mă *omoare*?

Imediat ce-i ieşiră pe gură cuvintele, se întrebă de ce îi păsa. Apoi se întrebă de ce se întreba.

— Nu nu nu. Nimic de felul ăsta.

O pauză.

— Nu chiar.

În mâna stafiei, chestia-ca-o-pânză-de-păianjen părea să încerce pe toate căile să-i scape din strânsoare. Stafia

o ţinea ferm, dar Wasp simţea marginile gâdilându-i bărbia, căutând un punct de sprijin. Auzise suficient.

— Lasă-mă...

Zgomotul câinilor, din nou. Voci, alăturându-se urmăririi, destul de aproape ca să le audă.

— Rahat, zise Wasp.

Trecu o clipă.

— Dă-o încoace.

Stafia lăsă pastila să-i cadă în gură. O înghiţi şi aproape imediat se simţi ameţită.

— Capul...

— Pare ciudat. O să şi fie. Şi curând o să pară şi mai ciudat. Pot să te las în pace sau să vorbesc cu tine. Dar oricum trebuie să te închid. Marginile încep să se oxideze imediat dacă nu sunt ancorate. Îşi pierd rezistenţa. Şi trebuie să fie mai mult sau mai puţin ermetice.

Orice o fi fost în pastilă o făcuse pe Wasp să se simtă ca şi cum cineva i-ar fi desfăcut craniul şi l-ar fi umplut cu lut umed, dar când auzi *ermetic,* începu încet-încet să se agite.

— Stai, zise ea. Ce?

— Ai încredere în mine, o linişti stafia, şi treci peste asta.

Imediat, chestia era peste ea, contopindu-se cu pielea. Aşa de uşoară, aparent imaterială, că nu putu să-şi dea

seama de la început cât de mult i se întinsese pe faţă.

Îşi dorea să nu urle – şi urlă. Sau crezu că a urlat.

Nu ieşi niciun sunet. Şi nu intră nicio răsuflare. Încercă să-şi umple pieptul cu aer, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un plonjon, dar plămânii i se loveau de coaste şi nu cooperau. Şi tot nu simţea nicio apăsare pe faţă. Nu mai avea timp. Pastila îi congestionase nasul, dar încercă oricum să filtreze aer prin nări. Primele două răsuflări le resimţi ca şi cum ar fi tras aer printr-o saltea, dar a treia răsuflare o dezamăgi cu totul. Plămânii ei trăgeau întruna, dar nu se alegea cu nimic.

Aruncă o privire în jur şi se opri asupra stafiei. Spunea ceva, dar ea nu putea auzi. Chestia-ca-o-pânză-de-păianjen îi astupase probabil deja şi urechile. Vederea periferică începea să i se întunece. Era oare marginea chestiei ăleia? Sau leşina? Stafia se întinse şi îi închise delicat pleoapele cu degetele, apoi o moleşeală uşoară o năpădi irezistibil şi fu orbită.

Tot ce-i mai rămăsese erau bubuiturile inimii, puternice şi rapide, apoi încetinind, încetinind. Era o poveste pe care o spuneau novicele, noaptea târziu, în întuneric, încercând să-şi alunge una alteia somnul. Despre cineva care bate la o uşă, cu putere şi repede, apoi tot mai încet, şi mai încet, şi prietenul lui aflat în casă, în întuneric, se teme prea tare ca să răspundă,

până când bătaia s-a oprit deja. Ce găsea în prag se schimba de fiecare dată, în funcţie de povestitor. Prietenul lui, cu capul spart, cu pumnii însângeraţi pe uşă. Un monstru, mâncându-i prietenul, care are pumnii însângeraţi pe uşă. Prietenul lui, devenit monstru, ascuţindu-şi ghearele însângerate pe uşă. Sau nimic.

Inima lui Wasp reuşi acele ultime bătăi slabe şi apoi dădu rateu, aruncând-o în beznă. Povestea e greşită, se gândi ea. Până la urmă n-a răspuns nimeni.

Capitolul şapte

Wasp visa. Nu-i plăcea să viseze.

În vis, stătea culcată pe o lespede de stâncă în vârful unui munte, într-un vânt întunecat, cu ceva apăsat pe faţă. Nu se putea mişca. Nu putea respira. Cineva spunea, iar şi iar, liniştitor şi încet: *o să fie bine, o să fie bine.* Apoi se lăsă o tăcere în care nimeni nu spunea nimic, nici măcar vântul, iar ea îşi dădu seama că se poate ridica, aşa că se ridică.

Stafia aştepta. Arăta diferit. Semnele distinctive care-l făceau să arate ca o stafie dispăruseră. Lanţurile de sare zdrobite erau căzute la picioare. Licărirea întunecată care emana din el. Felul cum pâlpâia, uneori, ca şi cum lumea reală îi destrăma extremităţile şi trimitea

strălucirea lunii prin el înainte să-şi recapete controlul.

Auzi din nou câinii, şi mai aproape. Peste vacarm, preotul lui Catchkeep cânta voios, dându-i un fior pe şira spinării: *Wasp, oh, Wasp.* O vânătoare veselă.

— N-ai de ce să-ţi faci probleme din cauza lor, spuse stafia. Acum n-or să te mai găsească.

Stătea cu mâinile pe umerii ei. Nu ca s-o liniştească. Scopul era s-o ţină nemişcată. Instinctiv, se scutură ca să se elibereze, se împiedică de ceva de pe jos şi căzu grămadă. Cerul nopţii se clătina deasupra ei în arcuri tot mai mici în vreme ce mintea i se readapta. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de dezorientată.

Chestia aia de pe jos, totuşi. Avea culoarea nedefinită a stâncii de pe Deal, umbrită aşa cum umbrea lumina lunii o astfel de piatră, şi, chiar dacă o căuta cu atenţie, ochii ei abia o puteau distinge de lespedea pe care se afla. Totuşi, nu-i putea distinge conturul sau forma. Şi mai ciudată era coarda, subţire ca o geană şi de culoarea fulgerului, care lega lucrul acela de pe lespede de ea. Atinse locul unde dispărea, între sânii ei. Sugrumase novice cu corzi care păreau la fel ca firul ăsta. Se dădu un pas înapoi, iar coarda se deşiră de undeva – dinăuntrul ei? dinăuntrul chestiei de pe lespede? – şi o urmă.

— Am zis să te ajut să te obişnuieşti, spunea stafia. Îmi dau seama că e un şoc. Şi, ca şi cum s-ar fi gândit

mai bine: Măcar a mers. Nu eram sigur.

Creierul ei era buimăcit. Un şoc? Ce se întâmplase? îşi amintea pastila, mult mai mică şi mai rotunjită decât bulgării din ierburi ai moaşei, cu un efect mai rapid şi mai puternic decât tot ce şterpelise ea vreodată din spatele distileriei când nu se uita maestra fierturilor. O pastilă, şi apoi visul ăla îngrozitor cu sufocare, şi apoi...

Începu deodată să râdă.

— Sunt stafie?

Nu-şi putea da seama ce anume era aşa de amuzant, dar, odată ce începuse să râdă, îi era foarte greu să se mai oprească. Râsul i se răspândea peste vale, iar jos, în beznă, câinii adulmecau în continuare şi preotul lui Catchkeep îi asmuţea, şi niciunul dintre ei nu ştia absolut nimic.

— Sunt stafie!

— Încă mai ai cuţitul, zise stafia.

Wasp avu nevoie de un moment să distingă admiraţia din tonul lui.

— Nu mă aşteptam.

— Îmi vine să-l înfig în tine. Să am încredere în tine. Ai spus că pastila ta şi ce-o fi fost chestia aia n-or să...

— Şi nici n-au făcut-o. Sistemele trupului tău au fost încetinite remarcabil de mult, dar eşti exact la fel de vie cum erai şi acum zece minute. Şi cu şanse considerabil mai mari să şi rămâi aşa. Stafia făcu o pauză, încercând

să găsească o formulare pe care să o poată înţelege şi ea. Ca un urs? Iarna?

— Urşii sunt făcuţi să hiberneze. Eu, nu.

— Şi de aceea, reveni el blând, nu avem timp să stăm aici şi să discutăm.

Wasp se lăsă pe vine lângă ea însăşi, stânjenită de haina Arhivistei. Şi aceasta ajunsese aici, împreună cu cuţitul şi cu rucsacul. Bănui că aveau să fie mai degrabă o pacoste, dar le păstră.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Făcu o încercare şi împunse cu un deget unde bănuia că îi era umărul şi ridică privirea surprinsă.

— E rece.

— Camuflează şi în spectrul infraroşu, şi în spectrul vizibil. Nu contează. Mai important pentru tine e că nici câinii ăia n-or să te poată mirosi.

Wasp îşi trecu uşor mâna peste echipamentul de disimulare pe care tot îl mai vedea ca pe o pânză de păianjen, întrebându-se cum s-ar fi desfăşurat tentativele ei anterioare de evadare dacă ar fi avut chestia asta de partea ei. Întrebându-se unde ar fi fost acum dacă ar fi avut-o.

Îşi încleştă gura ca să înăbuşe râsul dement care ameninţa să izbucnească iar. Îl simţea clocotindu-i în măruntaie. Sângele i se transformase în fulger. Preotul lui Catchkeep, câinii de altar, toţi acolo jos, în livadă,

alergând după propriile cozi. Şi adulmecându-şi şi fundurile, poate. Le ură să le stea în gât şi îşi muşcă limba ca să se poată abţine să nu chicotească.

Uciderea micuţelor novice de doi bani ar fi trebuit s-o facă să se simtă triumfătoare. Dar nu se întâmplase niciodată. Până în clipa asta, nici măcar nu ştiuse cu adevărat cum era asta.

— N-avem prea mult timp, zise stafia. Trebuie să mergem mai departe.

Wasp îşi reveni rapid.

— Cât timp?

Stafia ridică din umeri.

— Două zile, poate trei, după ce ajungi unde mergem. Dar asta înseamnă câteva săptămâni aici. Uneori chiar mai mult.

— Uneori?

— Cum ziceam. Trebuie să mergem.

— Să mergem. Sigur. Wasp cercetă platoul de stâncă. Să mergem unde?

— Ne întoarcem jos.

Văzând expresia de pe chipul lui Wasp, care vorbea despre lătratul câinilor de altar şi preotul lui Catchkeep alergând în urma lor, stafia o lămuri:

— Pe lespedea de dedesubt. Unde mergi tu ca să – şi făcu o pauză ca să întărească următorul cuvânt cu un dispreţ infinit – vânezi.

Lui Wasp nu-i prea plăcu tonul vocii lui, dar ce putea face? Mersese prea departe ca să se mai întoarcă acum. Coarda din piept se desfăşura pe măsură ce coborau.

Stafia ajunse prima la lespede.

— Acolo.

Era cu faţa la un perete compact de stâncă.

— Unde?

Cu braţele încrucişate, arătă cu bărbia.

— Acolo.

În perete era o crăpătură de lăţimea ghetei lui Wasp. Văzuse sute de stafii schimbându-şi după voie mărimea şi dispărând în ea, dar se pare că, dacă era stafie, nu însemna automat că s-a ales şi cu şmecheria asta. De fapt, nici nu se putea imagina micşorându-se până ajungea cât un şobolan ca să se strecoare pe acolo.

— Dacă ţi-e mai uşor, zise stafia, imaginează-ţi o uşă.

Wasp se uită la crăpătura din stâncă.

— Las-o baltă. Uită-te în faţă. Numai în faţă.

Wasp se uită înainte. Doi metri în ambele părţi, stâncă. Zeci de metri deasupra capului, stâncă. Unde se termina lespedea, pantă. Stafia făcu doi paşi înainte şi dispăru, apoi reapăru.

— Acum tu.

Wasp se gândi: *Sunt stafie. O să trec direct dincolo.*

Păşi înainte şi se izbi cu faţa de perete.

— Nu te gândi că stânca e imaterială. Nu e.

— Mda, m-am cam prins...

— Gândeşte-te că eşti mai puternică decât stânca.

Ea privi peretele cu îndoială profundă.

— Sunt?

— Nu ştiu, răspunse stafia. Tu să-mi spui.

— Sunt mai puternică decât stânca, zise ea şi se izbi iar cu faţa de perete.

Stafia scoase un sunet exasperat.

— Poate te ajută să închizi ochii.

Wasp se zbârli. Totul se întâmpla mult prea repede şi absolut nimic nu semăna cu ce se aşteptase ea când fusese de acord.

— Nu primesc ordine de la tine.

— Nu. Nu primeşti. De ce nu te trezeşti singură şi nu fugi înapoi la oamenii de la care primeşti ordine? Efectul pastilei o să se ducă în câteva zile. Aşază-te comod.

Şi, când trecuse aproape prin perete, veni o ultimă lovitură:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu eşti în stare.

Stafia dispăru. Wasp aşteptă, dar de data asta nu se mai întoarse.

— Ai nevoie de mine, strigă Wasp către locul pe unde dispăruse. O s-o găsesc pe prietena ta moartă, luată de Telal, ţii minte?

Izbi în perete. În starea ei de semi-stafie, i se păru

profund nesatisfăcător.

— Ţii minte?

Nimic. Îşi înăbuşi panica tot mai profundă. Se duse până la perete, îşi apăsă mâinile pe stâncă şi împinse. Simţindu-se caraghioasă, închise ochii şi îşi ţinu răsuflarea şi încercă să se micşoreze pentru a încăpea prin crăpătura de la picioarele ei, aşa cum văzuse multe stafii făcând. Trecură câteva minute. Nu se alese decât cu o durere de cap, ceea ce nu crezuse că ar fi posibil.

Se gândi să se predea cetei de vânători. Se gândi să lase să treacă efectul pastilei, să se caţăre la loc până la trupul ei şi să aştepte pe lespede să îngheţe. Se gândi să rişte o evadare pe jos, pe pământ, printre vii, cu câinii de altar adulmecându-i urma. Şi se gândi la ce avea să se întâmple dacă ar fi fost găsită.

— Nu de data asta, zise ea, şi trecu prin perete.

Avu un moment de dezorientare când urzeala fiinţei sale se întreţesu cu urzeala stâncii, dar, înainte să-şi dea seama că depăşise deja punctul în care şi-ar fi izbit din nou faţa de perete, trecuse deja cu totul. Stafia aştepta de cealaltă parte, într-o beznă aproape totală. Înaintea lor, se deschidea o cărare largă în stânca goală a Dealului şi se arcuia uşor în jos în întuneric, presărată cu ciuperci luminiscente, sau poate insecte. Erau prea sus ca să-şi dea seama. Lumina pe care o răspândeau

era slabă şi pâlpâitoare, mai mult umbrind decât luminând, un verde lăptos ca puroiul. Şi în lumina aceea, stafia dădu din cap spre ea, în mod evident mulţumită.

Îi venea să-i dea un pumn.

— Asta e, zise ea. Fără alte şmecherii. Dacă eşti pe punctul să mă împingi într-o grămadă de rahat, îmi spui înainte să fiu îngropată până la gât în ea. Mă convingi că e mai bine să te ajut decât să mă întorc de unde am venit. Sau plec.

— Dacă ţi-aş fi spus ce trebuie să faci ca să ajungi aici, zise stafia chibzuit, ai fi venit? Nu puteam risca să rămâi în urmă. Mi s-a părut cel mai indicat mod să te conving.

— Ce anume? Să mă faci să cred că nu pot face toate astea? Să urc Dealul? Să trec prin perete? Să trăiesc prin... ce o fi *chestia* aia...

Simţi din nou senzaţia aceea, a chestiei-ca-o-pânză-de-păianjen întinzându-i-se peste nas şi gură, a plămânilor revoltându-se în gol. O furnică pielea.

— Şi apoi să te fac să-ţi dai seama că *le poţi* face, zise stafia, privind-o inexpresiv. Da. Nu m-ai fi crezut pe cuvânt. Trebuia să ţi-o dovedeşti tu însăţi.

— Eu... începu Wasp, apoi se opri.

Era cea mai bună tactică pentru ea, iar ea ştia. Nu

voia să întrebe, dar n-avea de ales.

— Cum de-ai...

— Îmi aduci aminte de cineva pe care l-am cunoscut, zise stafia. Demult.

— Vrei să zici stafia asta a ta? întrebă Wasp. Foster?

El nu spuse nimic.

— Deci era...

— Încăpăţânată?

Privirea insistentă a stafiei trecu peste ea, în josul cărării, spre ceva ce Wasp nu putea vedea.

— Extraordinar de tare.

O pauză.

— Trebuie să mergem mai departe.

După câţiva paşi, păru să-şi dea seama că Wasp nu-l urma. Se opri, dar nu se întoarse.

— Fără alte şmecherii, zise Wasp către spatele lui.

Un moment de tăcere, apoi el dădu din cap.

— Fără alte şmecherii.

Wasp făcu câţiva paşi spre strălucirea care se vedea mai jos şi se opri. În adâncul sufletului voia să rămână în urmă şi să lase stafia să străbată coridorul din faţa ei şi să se ciocnească prima de orice s-ar fi aflat dincolo de curba fără vizibilitate de jos. Aşa că îşi compuse o expresie curajoasă şi merse mai departe.

Coridorul era mai lung decât părea de sus şi atât de abrupt, că trebui să-şi îndoaie degetele de la picioare ca

să nu alunece cu ghetele ei subţiri pe stâncă. Nu-şi putea da seama dacă, pe măsură ce cobora, aerul era mai cald sau mai rece, mai uscat sau mai umed; doar că începură să i se adauge şi alte mirosuri, mai ciudate decât stânca şi toamna: mirodenii şi foc înăbuşit şi chimicale, şi un miros dulceag de putregai care-i aminti de altarul lui Catchkeep, de putreziciunea şi florile lui.

Jos, găsiră o uşă. Aici mirosul era şi mai puternic.

Pe Wasp o sâcâia ceva încă de când trecuse prin perete, iar uşa asta, imensitatea şi nepotrivirea ei şi, cumva, caracterul ei *irevocabil* aduseră gândul în prim-plan.

— Dacă mor aici. Adică, *nu pot* muri aici. Nu?

— O stafie nu poate, nu în sensul strict al cuvântului. Dar în sensul strict al cuvântului, nici tu nu eşti stafie.

— Deci... n-o să mor?

— Deci nu sunt sigur ce o să se întâmple. Aşa că fă tot ce poţi să nu afli.

— Mda, zise Wasp. Mulţumesc.

Faţa imobilă a stafiei şi sarcasmul lui Wasp nu se ciocniră, ca nişte străini trecând în noapte pe un drum întunecat.

— Ai grijă cu aia, o avertiză stafia, arătând spre coarda care ieşea din pieptul lui Wasp, dispărând undeva în urma ei. Să n-o laşi să se rupă.

Wasp începu imediat s-o scuture, încercându-i

rezistenţa. Era elastică şi rezistă când o smuci puternic.

— Ce o să se întâmple?

— Nu ştiu. N-am mai văzut niciuna până acum. Bănuiesc că, dacă merge ceva prost şi se rupe, n-o să-ţi mai găseşti calea înapoi.

Dacă merge ceva prost, se gândi Wasp. *Până acum, care parte* nu *a mers prost*?

— Poate că o să rămâi blocată aici, continuă stafia. Poate că o să dispari cu totul. Cum am zis, tu nu eşti stafie. Eşti la mijloc. Ai putea să fii – aici făcu un gest mai elocvent decât şi-ar fi dorit Wasp, deschizând unul dintre pumnii înmănuşaţi, ca şi cum ar fi împrăştiat ceva în vânt – *dusă cu totul...* „anulată".

— Bine, zise ea, încă foindu-se. Şi dacă se întâmplă ceva cu corpul meu? Acolo sus?

— Iarăşi nu sunt sigur. Îmi închipui că o să afli când o să vezi.

— Grozav, bombăni Wasp. Apoi realiză altceva. Ai zis *blocată* aici. Vrei să spui că mor. Devin o stafie. De-a binelea de data asta.

Stafia nu zise nimic.

— Poveştile nu zic *nimic* de felul ăsta. Aici, jos, stafiile ar trebui să fie nemuritoare.

— Sunt, zise stafia. Numai că nu sunt invincibile.

Wasp râse nervos.

— Nu mi se pare foarte diferit de...

— E ultima ta şansă să te întorci, zise stafia. N-am să te opresc. Mai sunt şi alte ieşiri, mai în adânc. Dar uşa asta nu e una dintre ele. Iar eu nu ţi-o pot deschide.

Uşa era dublă, cu ciocănele modelate dintr-un metal mat fără culoare. Erau la înălţimea ideală la care putea ajunge Wasp, aveau dimensiunea ideală ca să le poată apuca. Nu erau nici prea calde, nici prea reci la atingere.

În acest spaţiu, sunetul expiraţiei lui Wasp fu mai zgomotos decât ar fi trebuit.

— Chiar e adevărat? întrebă ea.

Nu privise foarte des direct chipul stafiei, dar o făcu acum.

— Chiar...

...cred în mine, aici, jos? se gândi.

— ...vorbesc despre mine aici, jos? întrebă ea.

— Da, răspunse stafia. Nu. Are vreo importanţă?

— Nu ştiu, zise Wasp şi bătu în uşă.

Capitolul opt

Preţ de un moment lung, lung de tot, nu se întâmplă nimic. Apoi, cu un sunet de spinare ruptă, uşa se desfăcu în două şi începu să alunece încet spre interior, pe balamale silenţioase. Gândindu-se la uşile ciudate şi la lucrurile care veneau prin ele în cântece şi poveşti –

„Căsătorii şi înmormântări”, „Cursa cu obstacole a lui Catchkeep”, „Băiatul Hoitar hrăneşte ciorile”, „De nicăieri până la Sweetwater” –, Wasp sări în spate şi rămase acolo, cu mâna încleştată pe mânerul cuţitului, răsuflând repede şi superficial.

Cu coada ochiului, văzu stafia stând lângă perete, cu braţele încrucişate, cu privirea compătimitoare. Asta o îngrozea cel mai rău.

Prin uşă ieşi ea însăşi.

Ea în miniatură: poate în vârstă de doi ani, poate mai puţin. De nerecunoscut, cu excepţia faptului că o duceau părinţii ei şi, deşi crezuse că i-a uitat demult, simţi cum iese ceva la suprafaţă acum, când îşi aducea aminte. Erau îmbrăcaţi în haine de lucru subţiri şi jerpelite, deşi aveau zăpadă în păr. Oasele feţelor erau vizibile, iar muşchii de pe trup pieriseră. Lui Wasp nu-i scăpă că bebeluşul pe care îl duceau era singurul dintre ei care părea oarecum bine hrănit.

Veniră prin uşă, cu mersul ţeapăn şi şovăitor al stafiilor, şi se opriră în faţa vârfului cuţitului ei şi a privirii ei îndurerate, fără să vadă nici una, nici alta.

În spatele lor venea preotul lui Catchkeep, cu doi câini de altar care trăgeau un cărucior plin cu mâncare. Se opriră la câţiva paşi în urmă, iar câinii se întinseră în hamurile lor, urmărind copilul-Wasp cu ochi scânteietori.

Toţi trei, preotul lui Catchkeep şi câinii de altar, arătau murdari, obosiţi de drum. Wasp se gândi la momentele, o dată sau de două ori pe an, când, dacă novicele n-aveau un sezon foarte prost din cauza luptelor sau bolilor, Catchkeep îi acorda preotului Ei o viziune a posibilelor succesoare ale Arhivistei. Preotul dispărea o săptămână, când doar ameninţarea răzbunării lui Catchkeep le ţinea pe novice la locul lor, şi se întorcea cu doi sau trei copilaşi sacri cu cicatrice – novice în stadiu de larvă, fără niciun indiciu al sacralităţii sau osândei lor.

Era foarte ciudat să vadă cum i se întâmpla chiar ei, dar nu asta era partea care o surprindea. Partea care o surprindea era căruciorul plin cu mâncare pe care îl deshăma acum preotul lui Catchkeep şi părinţii-stafii care făceau în mod vădit un mare efort să nu fugă spre el. Wasp îngustă ochii. Arăta ca şi cum preotul lui Catchkeep *schimba* mâncarea pe...

După ce termină, preotul lui Catchkeep se strecură spre părinţi şi se opri, formând un triunghi micuţ cu ei, în timp ce cocoloşul acum urlător care era Wasp era ţinut, evident fără tragere de inimă, în mijloc. Nu putea auzi ce spuneau, doar că preotul le adresa lor sunete de alinare, iar ei îi adresau ei sunete liniştitoare. Apoi cocoloşul care era Wasp trecu dintr-o mână într-alta, iar părinţii luară căruciorul plin cu mâncare şi se

întoarseră şovăitori cu el cu tot prin uşă.

Preotul lui Catchkeep îi privi plecând. Era surprinzător de tânăr, poate cu zece ani mai mare decât era Wasp acum. După ce ieşiră, iar uşa se închise în urma lor, strânse bebeluşul în îndoitura braţului, aplecându-l în lumină.

Wasp nu-şi dădu seama ce era în neregulă cu faţa ei până când preotul nu scoase cuţitul, ţinând nemişcat capul copilului, şi îi crestă obrazul cu patru tăieturi lungi, care, în timp, aveau să se vindece şi să se bătătorească, devenind cicatricea pe care o purta acum Wasp.

Semnul lut Catchkeep.

Chiar acum preotul întindea pe răni un fel de unguent negru care părea lipicios, iar sângerarea se opri. Wasp mai văzuse asta şi înainte, o dată, când preotul lui Catchkeep îi băgase cuţitul între oasele mâinii, înfigându-l în perete. Rana supurase, umflându-i mâna de nu mai putea ţine cuţitul de secerat, iar el o luase deoparte, ameninţând-o ca să tacă, şi întinsese mâzga neagră pe ambele părţi ale mâinii. Într-o oră, făcuse crustă. În trei zile, nu mai era decât o cicatrice.

Dar asta era imposibil. Primul lucru pe care îl afla o novice despre ea însăşi era că, pe când se afla încă în pântecele mamei, Catchkeep însăşi venise la ea şi îi

pusese blând ghearele pe obrazul încă nenăscut. Toate novicele erau născute cu semnul, iar Wasp nu făcea excepţie. Le însemna ca alese ale lui Catchkeep, materialul brut inform nedovedit al Arhivistelor. Era baza şi justificarea pentru tot ceea ce suferiseră ea şi toate Arhivistele dinaintea ei în îndeplinirea sarcinilor. Era butucul unde murise viaţa pe care ar fi trebuit s-o aibă.

Şi, dacă îşi putea crede ochilor, fiecare cuvânt din aceste poveşti, fiecare minut din aceste vieţi, fiecare centimetru din semnul acela era o minciună.

Bebeluşul-Wasp se zvârcolea, plângându-şi în hohote indignarea, iar preotul lui Catchkeep o săltă în braţe şi îi îngână cântece duioase la urechiuşă până se linişti. Iar asta, în momentul acela, după aprecierea lui Wasp, oarecum peste şi dincolo de toate celelalte, era de neiertat.

Scăpă un sunet pe un ton pe care nu-l recunoscu şi înfipse cuţitul de secerat până la plăsele în ochiul preotului lui Catchkeep. Începu să se topească dinspre lamă în afară, cântând încă, şi luă copilul cu el. Cuţitul căzu zăngănind. În timp ce faţa copilului se risipea în sclipiri argintii, fetiţa zâmbea.

Wasp se lăsă greu la pământ, rămasă fără urmă de energie.

— Îţi arată ce eşti, zise stafia încet.

— Ai fi putut să mă *avertizezi.*

— Aş fi putut. Şi n-ar fi schimbat nimic.

Ceva din tonul lui îi atrase atenţia.

— Când ai trecut tu. Ce ţi-a arătat ţie?

Faţa stafiei se întunecă.

— Nimic ce nu ştiam dinainte.

O pauză.

— Ar trebui să mergem mai departe.

Au mers mai departe.

Dincolo de uşă, coridorul se lărgea şi dădea într-o încăpere cu aspect de peşteră. O întâmpină o barieră neaşteptată de sunete şi mirosuri. Sunetele erau glasuri, mai multe glasuri decât auzise vreodată Wasp la un loc. Mai multe decât în cea mai aglomerată dimineaţă de târg, mai multe decât la celebrările de dinainte de vărsarea de sânge din ziua alegerii Arhivistei. Mirosurile erau stafii. Multe stafii. Intră în încăpere şi fu înconjurată brusc. Aici, spre deosebire de suprafaţă, arătau ca nişte oameni, în mărime naturală, fără argint. Aveau pigmentaţie, chipuri, îmbrăcăminte, gesturi specifice. Doar mirosul, ca şi cum lăsase cineva fereastra deschisă într-o zi senină de martie, arăta ce sunt cu adevărat.

Uşa din spatele ei se deschise din nou şi prin ea pătrunse stafia unui bărbat bătrân, care arăta obosit. Nu se aflase în coridorul de sub Deal.

— Afară, uşile care duc aici sunt diferite, zise stafia, văzând nedumerirea lui Wasp. Când dau aici, sunt aceeaşi uşă.

Aproape imediat ce uşa se închise în spatele stafiei bărbatului în vârstă, se deschise iar pentru a o primi pe cea a unei femei între două vârste, golită de sânge şi albă ca laptele, cu braţul smuls din umăr. Încă strigând *fugi* cuiva pe care Wasp nu-l putea vedea. În urma ei apăru un bărbat, cu trupul albastru şi umflat al înecatului, îmbrăcat într-un material lucios pe care Wasp nu-l recunoscu. Apoi veniră două stafii-copii, ţinându-se de mână, care n-aveau nimic vizibil în neregulă.

În trei ani ca Arhivistă, Wasp învăţase că un anumit tip de moarte, în special cea violentă sau cea prematură, făcea stafia să fie marcată de ea, să fie obsedată de ea, să *devină* ea şi să fie incapabilă să facă orice altceva în afară de a retrăi acele momente finale iar şi iar, pentru totdeauna.

Un anumit tip de moarte sau un anumit tip de stafie, se gândi ea acum, privindu-le pe acestea. Oricum ar fi murit fiecare dintre cele două stafii-copii, nu fuseseră singuri. Ei nu vedeau moartea. Ei vedeau altceva. Împreună, păstraseră destul de mult din ei înşişi ca să aducă aici cu ei, pentru a le lumina drumul.

Lângă Wasp, şi stafia ei îi privea, cu o poftă

formidabilă în priviri. Wasp se întinse să-i atingă braţul, gândindu-se *aşa fac oamenii*, dar apoi se gândi mai bine şi îşi lăsă mâna să cadă, la jumătatea drumului spre mâneca lui.

— Mergem mai departe, nu? zise ea.

În mintea ei, aceste cuvinte căpătaseră deja o semnificaţie aproape ritualică, asemenea unei funii de-a lungul căreia se putea târî, trăgând-o cu ambele mâini, când toate celelalte variante eşuaseră.

Cu un efort vizibil, stafia îşi coborî privirea, calmându-şi faţa până ajunse inexpresivă.

— Corect, spuse. Îşi ridică bărbia către ceva aflat în cealaltă parte a încăperii. Acolo.

Acolo era o a doua uşă, foarte asemănătoare cu prima. Pe Wasp o frapă că nu existau alte structuri în încăpere; doar stafii, şi stafii, şi uşa de intrare, şi uşa de ieşire. Una câte una, stafiile se apropiau de această a doua uşă. Uneori se deschidea. Uneori rămânea închisă. Începea să priceapă că jumătate dintre stafiile din încăpere, poate chiar mai multe, se învârteau fără ţintă, ocolind coada de la uşă. Alte stafii, pentru care uşa nu se deschisese, plecau din capul cozii ca să li se alăture.

Wasp îşi frecă palmele reci şi umede de mânecile hainei şi păşi înainte, ca să-şi ocupe locul la coadă. Stafia veni cu ea.

— Dacă te holbezi în pământ, n-o să găseşti pe nimeni, îi zise Wasp, mai mult ca să-şi scoată din minte propriile temeri.

— Nu-i nimeni pe care să vreau să-l găsesc aici, îi răspunse el.

Sigur, gândi Wasp. *Astea sunt moarte de curând. Dar a ta...*

— Bănuiesc că stafiile mai vechi nu vin... nu ştiu, nu se întorc să le întindă o mână celor noi? întrebă ea. După cum arată, le-ar cam fi de folos.

Din ce văzuse Wasp la stafiile adunate în grupuri întâmplătoare, nu băgase de seamă că ar fi fost prea multă solidaritate între morţi, iar singurul motiv pentru care întrebase era că fusese târâtă aici într-o vânătoare după stafia unui cadavru de acum câteva secole, pe care n-ar fi recunoscut-o nici dacă venea şi-i dădea un şut în fund. Trebuia să afle mai multe.

— N-am văzut asta niciodată, zise stafia. Dar, zise după o clipă, din partea ei nu m-ar mira.

— Aha, zise Wasp.

În însemnările de teren mentale despre prada ei, sublinie *încăpăţânată.* Adăugă *nesocotită.* Adăugă *binevoitoare.*

Coada înaintă câţiva paşi.

— N-ar fi de ajutor să ştiu cum arăta?

— Sigur, zise stafia şi apoi rămase privind în gol un

minut întreg, cu fruntea încreţită, fiind, după toate aparenţele, ceea ce preotul lui Catchkeep numea *şovăielnic.*

— Ea... E...

Wasp simţi cum îi ajunge răbdarea la capăt.

— Păi, asta e nemaipomenit. Tu nici măcar nu...

Privirea pe care i-o aruncă stafia era ucigătoare.

— Îmi *amintesc.*

Mai ezită o vreme, cântărind ceva în minte, şi în cele din urmă scoase dintr-un buzunar un pătrat de hârtie şi începu să-l despăturească, acordându-i atenţia şi delicateţea rezervate, din experienţă lui Wasp, pentru cele mai complicate operaţii ale unei moaşe sau pentru dezamorsarea bombelor antice pentru recuperarea pieselor, făcută de bandele de recuperatori din Moloz. Wasp ştia ce e hârtia veche şi, dacă nu greşea, asta fusese îndoită şi dezdoită de nenumărate ori, mototolită şi netezită, aruncată nu numai o dată, dar recuperată mereu.

Despăturită, foaia de hârtie era acoperită pe o parte cu cuvinte scrise cu o caligrafie înghesuită şi furioasă, cu o pată groasă roşiatică într-un colţ. Wasp îi aruncă doar cea mai fugară dintre priviri, dar o căutătură spre faţa stafiei îi arătă, în termeni clari, că nu e cazul să întrebe. Pe cealaltă parte erau cuvinte tipărite, unele mari deasupra unei imagini, unele mai mici dedesubt.

Vechimea şi uzura deterioraseră hârtia, care ajunsese un fel de pâslă de-a lungul îndoiturilor, iar cuvintele se şterseseră cu totul, tipărite cu ceva mai puţin rezistent decât substanţa cu care fuseseră mâzgălite cele de pe spate.

Şi imaginea era ştearsă şi întunecată, dar în ea Wasp vedea două siluete aflate în picioare şi deja recunoscuse una dintre ele. El murise probabil curând după ce fusese făcută fotografia. Faţă în faţă cu stafia, imaginea ar fi putut foarte bine să fie o oglindă. Aceeaşi piele palidă, acelaşi păr negru şi, din cauza fotografiei alb-negru, aceiaşi ochi cenuşii. O oglindă, până în cele mai mici detalii ale măştii detaliate a chipului. Totuşi, Wasp îşi dădea seama că masca bărbatului viu era acolo pentru a ascunde emoţii uşor diferite de cele ale stafiei. Miji ochii la ea, intrigată.

În imagine, el avea o atitudine vădită de poză, umăr la umăr cu o femeie. Amândoi aveau armele în mâini. Amândoi purtau aceeaşi uniformă, sau aproape aceeaşi. În spatele lor se vedeau nişte ruine fumegând. *Colegi,* se gândi Wasp. *Înţeleg.*

Wasp ridică hârtia, până la câţiva centimetri de nas, şi se uită chiorâş la femeie. Foster. Creştetul îi ajungea cam în dreptul ochilor bărbatului. Ochii şi pielea erau mai întunecate decât ale lui, iar părul ei era tuns mai scurt. Fie datorită unghiului din care fusese făcută

fotografia, fie din alt motiv, chipul ei avea o expresie aprigă, iscoditoare, care o făcea pe Wasp să se gândească la o pasăre de pradă. Avea o sprânceană ridicată, colţul gurii răsucit, ca şi cum i-ar fi aruncat o provocare lui Wasp, peste secole: *Găseşte-mă, fetiţă-cu-un-cuţit. Găseşte-mă, dacă eşti în stare.*

Wasp băgă de seamă sabia şi pistolul, dar şi îndemânarea cu care le ţinea Foster, iar în însemnările de teren mentale introduse *luptătoare.* Văzu ochii, ageri şi insolenţi, cu o umbră de tristeţe. Erau ochi de mincinos, şi ochi loiali. Adăugă *inteligentă.* Şi *periculoasă.*

Aceste trăsături nu se îmbinau cum trebuie în mintea ei. Imaginea era suficientă să poată recunoaşte stafia lui Foster într-o mulţime – probabil dar acum stătea mai prost decât înainte.

Acum era curioasă.

Făcu o mişcare uşoară să întoarcă hârtia pe partea scrisă, dar stafia o prinse de încheietură şi îi trase hârtia din mână. Din pur spirit de împotrivire, aproape că strânse hârtia, aşa încât stafia ar fi trebuit s-o rupă în două ca s-o ia. Dar orice îi făcuse stafia la încheietură, nu-şi mai putea mişca degetele şi imediat după aceea îşi dădu seama că hârtia dispăruse, iar mâna începea să-i ardă şi s-o furnice, în timp ce reîncepea să circule sângele.

Am meritat-o, se gândi ea, şi nu spuse nimic de felul ăsta.

Lângă ea, stafia fierbea la foc mic, la mila îndoielnică a unor gânduri pe care ea n-avea cum să le identifice. Dacă ar fi avut cu ce să-l deseneze, ar fi încercat. Catchkeep încă o mai stăpânea, chiar dacă era aşa de departe de casă. Şi asta n-avea să înceteze până nu-i punea ea capăt.

Încearcă, îşi zise Wasp. *Aşa fac oamenii.*

— Pare... începu Wasp, apoi se trezi că se bâlbâie.

Însemnările ei de teren mentale se rearanjau singure, condensându-se într-un punct, dar, dacă exista un cuvânt pentru a descrie ce găsise acolo, ea una nu-l ştia.

— Pare... foarte... capabilă.

În ochii stafiei se aprinse ceva şi fu înăbuşit. Mândrie.

— Era.

— Este.

Stafia privi în altă parte.

— Păi e undeva pe aici, pe jos, zise Wasp.

Era pe jumătate o întrebare.

— Morţii nu pot muri, zise stafia, dar pot fi distruşi. Ştii şi tu asta, ca toată lumea, nu? Arhivistă.

Wasp se dădu efectiv un pas înapoi în faţa urii neaşteptate din vocea lui.

— N-am ştiut, începu ea, şi apoi se opri, incapabilă să termine propoziţia cu vreo urmă de siguranţă în voce.

Da, eliberase multe stafii, încălcând ordinele directe ale preotului lui Catchkeep. Dar aceste ordine fuseseră să le distrugă pe *toate* – sau cel puţin pe cele ale căror informaţii le epuizase şi le transferase în însemnări. O stafie prinsă de două ori era, conform preotului lui Catchkeep, la fel de inutilă ca o latrină fără gaură. Pe de altă parte, un câmp de secerat stafii rărit nu era inutil. Cât de des se supusese? Şi cât de des o făcuseră Arhivistele dinaintea ei?

Simpla povară a anilor era copleşitoare. Stafia din faţa ei era mai bătrână decât întreaga ei lume şi tot ce se afla în ea. Din cauza unei clipiri a ochiului bun al Rostuitoarei, nu fusese încă anihilată de ea sau de una ca ea, dacă vreuna dintre ele ar fi fost suficient de puternică s-o doboare. *Fata cu un cuţit la brâu şi cicatrice pe faţă.* Fiecare dintre ele, umbra celei de dinainte. Fiecare dintre ele la fel. Şi, dacă ceea ce văzuse la uşă era adevărat, şi niciuna dintre novice nu fusese marcată de la bun început de Catchkeep, şi niciuna dintre ele nu era deosebită, şi niciuna dintre ele nu fusese aleasă...

Se minţise singură prea multă vreme. Nu era cu nimic diferită.

Stătură mai departe la coadă în tăcere. În cele din urmă – după un minut, o oră, o zi – veni rândul lui Wasp. De la distanţă, nu era sigură la ce trebuia să se aştepte. O parolă, poate. O încuietoare. O capcană. Uşa

din faţa ei semăna mult cu cea prin care intrase, doar că nu avea ciocănel. Nici vreun mâner sau clanţă sau altceva cu care s-o poată deschide singură, dacă ar fi refuzat-o.

Îşi ocupă locul în faţa uşii şi auzi o voce în cap. Nu, se gândi ea mai târziu: nu auzi, cât mai mult simţi, şi nu atât o voce, cât o constrângere. *Rosteşte-ţi numele,* spunea. *Ai trei încercări.*

— Wasp, zise Wasp.

Incorect. Asta a fost una.

Se enervă.

— Să te ia Telalul, ciozvârtă inutilă de zgură, *numele* meu e *Wasp.*

Asta a fost a doua.

Îşi înăbuşi furia înainte s-o blocheze aici, într-o cameră de aşteptare pentru stafii până când Tăciuniţa ardea lumea şi o elibera. Gândeşte. Trebuia să gândească. În spatele ei, coada începuse să murmure. Nu-i era de niciun ajutor.

Ani de zile fusese Wasp. Asta era ea. Totul până în acel punct nu fusese decât pregătirea ca să ajungă acolo. Crescuse aşa cum creştea orice novice: mutată de colo-colo între case, îngrijită de familiile din oraş până crescuse suficient de mare ca să-şi înceapă antrenamentul, iar fiecare familie îi spusese pe numele pe care i-l alegea. Fusese botezată după o fiică moartă,

o fiică fugită, o fiică pe care cineva n-o avusese niciodată. Apoi se mutase în locuinţa de la altar, cu masa ei lungă şi nişele de dormit din piatră, şi până atunci numele false i se şterseseră din minte dimpreună cu cel adevărat, ca o monedă veche prea mult circulată. Era aşa de mult de când se gândise măcar cum i se spunea înainte, şi i se făcu scârbă când îşi dădu seama că abia la a treia încercare în faţa uşii reuşise să-şi aducă aminte care nume, dincolo de cele false, era adevărat.

— Isabel, şopti ea, iar uşa se deschise.

Capitolul nouă

Păşi prin uşă – şi deodată se afla într-o pădure. Nu semăna cu livada de acasă, nu semăna cu nici un alt loc unde fusese vreodată. Ea şi stafia ajunseseră într-o poiană, înconjurată de copaci cum nu mai văzuse înainte şi ale căror nume nu le cunoştea, mult mai înalţi şi mai verzi decât copacii pe care-i ştia ea. Iarba din poiană era presărată cu flori cât unghia ei, destul de albastre cât să-i ardă ochii. Deasupra, cerul era vineţiu şi strălucitor. Era şi apă undeva, suficient de aproape ca să-i simtă mirosul.

Iarba, frunzele, chiar şi norii erau nemişcaţi. Wasp simţi pe şira spinării furnicăturile pe care le simţea când intra, demult, în altarul lui Catchkeep. Călcând

uşor, aşa încât forţa adormită în locul acela să nu se trezească şi să o găsească acolo. Nu se auzea cântec de păsări, nici şobolani scotocind prin tufăriş. Totul era tăcut.

Până când în spatele ei trosni ceva, zgomotos ca un tunet de vară. Se roti, cu cuţitul scos – dar era doar uşa, care se închidea. Panică pentru un scurt moment: coarda care o lega de trupul ei trebuie să fi fost prinsă acum în uşă. Dar trase de coardă şi văzu că se desfăşura din ea, aparent fără sfârşit, prinsă în uşă, dar întreagă.

Uşa se ridica în poiană, fără să se sprijine de nimic. În jurul ei creştea iarbă. Aducându-şi aminte de camuflajul care-i răcea trupul, gândindu-se la pereţi invizibili, Wasp dădu ocol uşii. Poiana era neîntreruptă de jur-împrejur. Deschise uşa. Şi dincolo de ea era tot poiana. Dacă îşi fixa privirea pe coardă, o putea zări chiar în prag, dar în momentul în care ochii se abăteau, părea să dispară, iar ea reuşi să se convingă că încă o mai avea agăţată doar după ce icni şi îşi duse mâna la piept.

Oriunde se afla, Wasp era prinsă acolo.

Privi spre stafie prin uşa deschisă. Părea preocupată, ţintuind pământul cu privirea, de parcă iarba şi noroiul din poiană îi aminteau de ceva ce ar fi preferat să uite.

Wasp îşi drese glasul, iar stafia îşi reveni.

— Pe aici, zise el. Trebuie să găsim podul.

Porni, iar Wasp îl urmă.

Fie că pădurea nu era prea întinsă, fie uşa era chiar în margine, dar într-un minut ieşiră dintre copaci. Înaintea lor se întindea un râu, negru ca smoala şi iute ca gândul, care curgea spumegând. În toată această nemişcare, un singur lucru care se mişca. Wasp nu văzu niciun pod, nicio barcă, nicio trecere de vreun fel. Apa vijelioasă nu făcea niciun zgomot. În josul ei plutea un ghem argintiu de trupuri de stafii dezmembrate, zbătându-se în tăcere, dar fără speranţă, după ce învăţaseră pe pielea lor să nu rişte să înoate în râu.

Nu erau prea departe de mal.

— Pot să ajung până la ele, şopti Wasp şi se aplecă deasupra apei cu o creangă.

Când aproape ajunsese la ele, stafia o trânti pe malul râului.

— Nu le poţi ajuta, îi strigă în faţă. *Nu poţi.*

— A, dar te pot ajuta pe tine? ripostă Wasp, eliberându-se. Pe tine şi numai pe tine? Ce convenabil.

Nu-şi amintea să mai fi ridicat vocea la ea stafia. Poate că reuşise până la urmă să-l tulbure. Totuşi, în sinea ei, ştia că stafia are dreptate. N-ar fi fost de folos nimănui plutind pe râu, cu braţele rupte, cu sângele argintiu al zeilor curgându-i din cap. Şi nici *ei* nu i-ar fi fost de prea mare folos dacă ar fi sfârşit aici, dacă şi-ar

fi tăiat calea înapoi către trupul aflat pe lespedea de stâncă.

Totuşi, nu avea de gând să recunoască nimic din toate astea în faţa unui exemplar oarecare. Şi era sigură ca naiba că n-o să-l lase să-i dea ordine. Stafia îi întinse mâna s-o ajute să se ridice, dar ea nu o luă în seamă.

— Şi tu să nu mă împingi pe mine, ai priceput? Wasp se ridică, ţinând cuţitul în mână. De data asta, ai scăpat. Dar data viitoare o să plăteşti.

Înainte ca stafia să apuce să răspundă, un sunet umplu aerul. Un fel de urlet jeluit care se rostogolea, pe multe voci, grav, pătrunzător şi răsunător în acelaşi timp. Ecoul ricoşă şi se stinse, fu reluat, în altă parte, din nou. În tăcerea care se lăsase după ce se închisese uşa, sunetul neaşteptat era gigantic. Mai rău, era aproape.

Şi mai rău, îl ştia, în măduva oaselor.

Vânătoarea lui Catchkeep.

Uitase de ea. Trecuse aşa de mult timp de când era destul de mică să fie înspăimântată de poveştile despre vânătoare spuse în jurul focului, încât nu-i trecuse prin cap că se ducea în locul unde poveştile alea erau *reale* şi îi putea face rău cu adevărat.

N-avea timp să se gândească să fugă. În poveşti, odată ce vânătoarea se fixa pe o ţintă, nu mai exista scăpare. N-avea timp să ghicească ce aveau să-i facă

dacă vânătoarea încerca să o doboare pe ea. Dacă aveau să adulmece întâi Arhivista din ea, sau intrusul. În poveşti, vânătoarea o avea în frunte pe Catchkeep însăşi, iar Ea avea toane şi făcea ce voia Ea. Vânătoarea putea trimite stafii înapoi pe pământ sau le putea anihila pe loc – sau, mai rău, putea fi subtilă, putea frânge fără a distruge de tot şi putea lăsa o stafie să încerce să-şi ducă eternitatea cu ce-i mai rămânea după vânătoare.

În ceea ce o priveşte pe Wasp, niciuna dintre acestea nu era o opţiune.

Se eliberă de rucsac şi îl aruncă departe, spre pădure. Spre groaza ei, vedea alte stafii croindu-şi drum prin uşă şi spre copaci, urmând poteca spre râu.

— Înapoi! ţipă la ele, fără să ştie dacă asta le-ar apropia sau le-ar îndepărta de pericol.

Sperând că ea şi stafia pot îndepărta vânătoarea, dându-le timp să fugă sau să se ascundă.

Pe malul râului, stafia aştepta, cu sabia scoasă, cu spatele spre apă, cu ochii cercetând pădurea. Pe chipul şi în ţinuta lui era ceva care îl făcea să semene mai mult cu fotografia eului său mort de pe hârtia cea veche decât cu eul de stafie pe care ajunsese să-l cunoască Wasp. Punctul de interes i se schimbase. Era în elementul lui. Ei bine, asta putea înţelege şi ea.

Îşi ocupă poziţia lângă el şi scoase cuţitul.

Mai târziu, asta avea s-o tulbure. Iat-o pe ea, o Arhivistă, scoţând arma *alături* de cineva mai degrabă decât împotriva cuiva. Luptând spate în spate cu cineva. Ştiind că, dacă reuşeşte s-o scoată la capăt, va fi în parte datorită vitezei, îndemânării şi priceperii altcuiva decât ale ei. Şi dacă stafia învingea, avea să fie în parte datorită calităţilor ei. N-avea să dureze, dar în momentul ăsta, pentru prima dată în viaţa ei, Wasp avea un aliat.

Era foarte, foarte ciudat. Nu era cu totul neplăcut.

— După zgomot, aş zice că sunt şapte sau opt, spunea stafia. Şi se apropie repede. Pe acolo.

Un semn scurt cu capul, peste pădure. Acolo unde le spusese stafiilor să rămână. Să le ţină în siguranţă. Din direcţia uşii auzea deja ridicându-se ţipete subţiri.

Wasp înjură, apoi cedă şi o luă la fugă.

Şi dintre copaci explodă ceva. Prinse doar o străfulgerare scurtă – amplă, strălucitoare, urlătoare – şi apoi se afla pe spate în noroi, cu o greutate pe umeri şi o durere care-i străpungea pieptul acolo unde ar fi trebuit să se afle aerul.

Era o poezioară pe care o spuneau copiii din Sweetwater, când erau vârâţi în pat şi lămpile stinse îi lăsau singuri în întuneric.

Copoii lui Catchkeep liber rătăcesc

Dintre copaci ei suflete gonesc:
Stafii reci ce sunteţi. Până ajung şi eu stafie,
Nimic n-o să puteţi să-mi faceţi mie.

N-o pregătise nici pe departe pentru ceea ce se profila asupra ei acum.

Era ca un câine, dar nu un câine. Răsuflarea îi duhnea ca o infirmerie în flăcări şi ochii aveau o scânteiere verde. Colţii erau mai lungi decât degetele ei. Avea o zdreanţă argintie prinsă în fălci. O zdreanţă argintie cu orbite şi o gură. Ţipetele încetaseră la uşa din poiană.

N-avea timp. Wasp prinse cuţitul, îşi adună forţele şi lovi. Lama pătrunse până la gardă între două coaste, iar ea icni. Probabil că avea halucinaţii. Acolo, pentru o clipă, dispăruse, îşi pierduse cunoştinţa, se întâmplase *ceva... văzuse* cumva o viziune a copoilor lui Catchkeep, câţiva dintre ei, apropiindu-se pe furiş de căsuţa ei cu geamurile întunecate de pe deal. Asta o călcă pe nervi. Îşi reveni când îşi scotea cuţitul. Dacă ar fi pierdut secunda aceea cu o clipă mai devreme, cu o clipă mai târziu – oricând altcândva decât în fracţiunea de secundă de după lovitură – ar fi fost moartă, cu colţii înfipţi în beregată, şi ştia asta.

Oare cuţitul sacru al lui Catchkeep avea să-l rănească pe unul dintre ai Ei? Era un pariu pe o bănuială. Dar copoiul urlă şi lovi, şi Wasp avu nevoie de toată forţa ca

să-şi smucească la timp capul, iar fălcile uriaşe să se închidă unde se aflase înainte faţa ei.

În mod evident, copoiul nu era obişnuit să-şi rateze ţinta. Se înclină pe spate, dezechilibrat, iar Wasp îşi ridică piciorul între ei şi împinse cu toată forţa. Copoiul alunecă într-o parte cu jumătate de pas. Era tot ce îi trebuia lui Wasp. Îşi încleştă unghiile în blana îmbibată cu mâl şi îşi trase lama pentru o a doua lovitură chiar în momentul în care îşi înfigea piciorul în pântecul copoiului. Chelălăi ca orice câine lovit şi se clătină înapoi spre ea mârâind, dar Wasp ieşise de sub el, ghemuită în spatele cuţitului, numărând secundele.

N-avu de numărat prea multe. Copoiul se repezi din nou la ea, iar ea se năpusti cu toată greutatea şi lovi repede cu cuţitul de recoltat, iar copoiul căzu greu, cu plăselele ieşind din partea moale a gâtului şi cu vârful lamei în orice o fi avut pe post de creier. Wasp scoase cuţitul, în timp ce copoiul începu să se topească într-un fel de mâl, care dispăru în pământ cu un miros de liliac şi un sfârâit de ouă care se prăjesc. Iarba se usucă pe conturul acestuia, neagră şi înnămolită. Unul doborât.

Şi apoi văzu stafia. Nu mai văzuse niciodată în viaţa ei aşa ceva.

În jurul cizmelor sale se aflau cinci pete de copoi morţi şi se lupta cu al şaselea. Copoiul sări la gâtul stafiei, dar sabia stafiei îi stătu în cale. Fără niciun efort

vizibil, stafia păşi în lături, colţii căzură pe lamă, stafia păru să împingă uşor, iar partea de sus a capului copoiului se desprinse şi se mistui în timp ce cădea. Restul copoiului, dus de propriul elan, se scufundă în râu. Curentul îl purtă mai departe, o piele de mâzgă neagră pe apa neagră.

Un altul sări la Wasp, iar stafia, la fel de calmă, scoase pistolul pe loc şi trase – iar glonţul trecu chiar pe deasupra copoiului, în timp ce cădea în noroi la picioarele lui Wasp, cu cuţitul ei aruncat în ochi.

Cu aceasta, se reinstală tăcerea.

— Pare să fi fost ultimul, zise ea, scoţându-şi cuţitul.

Îşi înăbuşi un fior când simţi chestia din care-l scosese: carne, umbră, mucozitate. Aproape fără să înregistreze viziunea, restul de vis, sau ce o fi fost, care urca prin cuţit, prin braţul ei, în creier: un copoi muşcând ceea ce fusese probabil o căprioară, cu faţa îngropată în măruntaiele ei. Îl prinse ca pe o imagine reziduală, clipi, şi dispăruse deja.

Stafia mai cercetă o dată pădurea şi puse pistolul în toc. Încă mai ţinea sabia scoasă, cu ochii aţintiţi în întunericul dintre copaci. Wasp îi aruncă o privire piezişă, simţindu-se, deodată, enervant de timidă în faţa acestei noi laturi a lui, a acestei teribile eleganţe brutale pe care o văzuse doar sugerată înainte.

Pentru a-şi găsi ceva de făcut, îşi şterse cuţitul pe

iarbă. Nu mergea pe cât de bine şi-ar fi dorit.

— Vin des pe-aici? întrebă ea, lăsându-se pe vine lângă râu ca să spele lama în apa nu prea adâncă. Copoii. Vânătoarea lui Catchkeep.

— Niciodată, zise stafia. Mi-am imaginat că te urmăresc pe tine.

N-avea niciun sens. Chiar şi copilaşii ştiau despre Vânătoare. *Dintre copaci ei suflete gonesc...* Iar aici, unde umblau stafiile, era terenul lor de vânătoare. În secole petrecute aici, o stafie n-avea cum să nu bage de seamă. Fie minţea stafia, fie minţeau toate poveştile. Se gândi la cicatricele de pe obraz şi se întrebă care dintre variante e adevărată.

O mişcare tăcută lângă ea, când i se alătură stafia. Sabia lui n-arăta mai bine decât cuţitul ei, şi stătură acolo câteva minute, fără să spună nimic, lăsând apa să-şi facă treaba.

— Lupţi bine, zise stafia, după o vreme.

Wasp ridică din umeri.

— N-am de ales. Pentru asta am fost făcută.

Tăcerea îşi schimbă cumva textura. Wasp se întoarse. Privirea stafiei era impenetrabilă.

— Şi tu, adăugă ea fără să se gândească, privind în altă parte.

— Pentru asta am fost făcut, zise stafia, atât de încet, încât Wasp aproape că nu auzi, iar acum fu rândul ei să

privească fix.

Deşi malul era noroios, stafia se ridică fără probleme.

— Se întunecă. Trebuie să găsim podul.

— Podul, zise Wasp. Bine.

Întrebările ei puteau să mai aştepte. Sări în picioare, şterse lama de mâneca hainei, o vârî în teacă. *Rucsacul.* Aproape că uitase de el. Era murdărit rău cu nămol, iar materialul se rosese sub pete, dezintegrându-se la atingere. Aproape nimic din ce era înăuntru nu mai putea fi recuperat. Doar bulgărele de sare, recipientul şi cremenea mai puteau fi păstrate. Le bagă în buzunar.

Aşa cum nu se întreba cum de haina Arhivistei reuşea cumva să le vină tuturor Arhivistelor, indiferent de formă şi mărime, nu se gândi prea mult nici cum de buzunarele părură să se lărgească pentru a face loc cutiei cu sare şi recipientului. Se hotărî, nu pentru prima dată, să ardă haina cu prima ocazie şi se întrebă dacă de data asta o s-o şi facă.

În pădure, dincolo de locul unde-şi lăsase rucsacul, vedea o grămadă de stafii zăbovind lângă uşă, cântărind siguranţa cărării, mormăind între ele. Fără să se uite la ce zăcea distrus la picioarele lor.

Dădu să strige la ele, apoi se gândi mai bine. Nu le putea ţine în siguranţă. Nu şi dacă ea, prin simpla ei prezenţă, aducea pe capul lor vânătoarea. Cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru ele era să plece

de-acolo. Repede.

Cerul se întunecase şi devenise violet, aruncând umbre verde-închis. Nu vedea niciun pod.

— În ce parte...?

— Nu stă prea mult într-un loc. Nici eu nu ştiu mai mult ca tine.

Wasp expiră zgomotos pe gură.

— Nu ştiu. În sus.

Porniră în susul râului.

— Adică, eşti sigur că e pe undeva, da? N-o să ne ducem pur şi simplu direct într-o altă grămadă de chestii de-astea?

— Da, sunt sigur că e pe undeva.

— Ciudat. Dar şi copoii sunt pe-acolo pe undeva, şi mă caută pe mine, bănuiesc, iar tu nu pari nici măcar să ştii cum au ajuns aici ca să...

— Şi dacă te găsesc, o să te descurci. Ai făcut-o deja.

Wasp nu prea era obişnuită să audă vorbindu-se binevoitor despre îndemânarea ei – nu a marionetei lui Catchkeep, ci *a ei.* Mormăi în şoaptă ceva incoerent şi deveni brusc interesată de împrejurimi.

Peisajul din amonte se dovedea a fi foarte asemănător. Pădurea era acum în stânga ei şi părea mai deasă aici. Ici şi colo, zărea mişcare în întuneric: stafii care mergeau pe cărări neştiute printre copaci. Acelaşi cer violet deasupra, pe care apăreau acum stelele, în

constelaţii care nu-i erau familiare. Sub picioare, mâlul de pe malul râului era roşu ca fructele de pădure şi părea umed, chiar şi dincolo de locul unde ajungea apa. Degaja un miros metalic.

Îi zise asta stafiei.

— Ştiu, replică el. Ne apropiem.

Câteva minute mai târziu, se opri. Wasp se uită împrejur.

Nu văzu ritmic.

— Uite, zise stafia.

— Uite ce?

Stafia dădu încet din cap, arătând ceva dincolo de râu. Wasp miji ochii în întunericul aproape total. Cam o sută de metri de apă repede şi un mal înceţoşat. Un drum dincolo de el. Iarba înaltă a unei pajişti. Lumini, mai departe: chihlimbar, safir, roşu-închis – şi sus, ceva ca oraşul lui Wasp, de trei ori mai înalt.

— Bine, zise Wasp. Ce?

— Stai aici. Unde stau eu. Stafia se dădu deoparte, făcându-i loc. Uită-te acum.

Wasp stătu şi se uită.

Şi icni. Pentru că, deodată, podul era acolo.

Avea planuri şi unghiuri şi bolţi foarte elegante. Era mat, strălucitor, negru, alb, transparent, multicolor. În afară de Dealul Execuţiei, era probabil cel mai mare lucru pe care-l văzuse Wasp pe pământ.

Făcu un pas într-o parte şi podul dispăru. Se întoarse la loc şi podul reapăru. Începea să înţeleagă ce împinsese masa plutitoare de stafii să înoate.

Văzut de aproape, podul era făcut din nimicuri. Monede. Pietre. Cochilii. Chei. Cranii de păsări. Cioburi de sticlă. Bucăţele de plastic. Bucăţele de lemn plutitor. Arme rupte. Flori uscate. Gablonzuri. Gloanţe. Frunze. Inele. Şi o mie de lucruri pe care Wasp nu le recunoştea. Unele dintre ele impecabile, altele atât de distruse, încât nu mai aveau nicio formă. Majoritatea bucăţilor nu erau mai mari decât palma ei.

— Îl construiesc morţii, zise stafia. Din ce au în buzunare, din ce au în sicrie. Din gura şi din ochii lor.

Wasp se gândi la toate Arhivistele moarte, cu pietre verzi pe limbă. Cum până şi cel mai sărac dintre morţii din Sweetwater era îngropat cu pietricele, seminţe de păr, suveniruri de lut. Ceva. Cum orăşenii credeau că e un noroc să mori la începutul verii, când puteau fi culese de pe câmp sori-şi-luni şi aşezate pe ochii cadavrului: una galbenă, una albă.

Ea venise cu puţine lucruri la ea şi le pierduse deja pe cele mai multe dintre ele. Nu-i rămăseseră decât un cuţit, un recipient, o bucată de cremene şi o cutie pe jumătate goală cu sare. Ghetele, îmbrăcămintea, o haină uşor tulburătoare din blană de câine, agrafa lungă şi curbată care-i ţinea povara părului.

Părul. Se simţi ca o proastă fie şi numai pentru că se gândea la aşa ceva. Se simţea ca Tăciuniţa din poveşti, care părea că îşi taie părul de câte ori pornea într-o nouă aventură. Dar era la îndemână, şi ea nu prea avea altceva la care să renunţe, iar părul nu i-ar fi lipsit şi nici n-avea nevoie de el. Şi îi plăcea ideea să le ofere aici odihna veşnică tuturor fetelor ucise, după ce le-a purtat atâta vreme prin lumea de deasupra.

Îşi trase agrafa, iar părul îi căzu greu pe piept. Aproape stafie fiind, îşi dădea seama că n-avea cum să-i simtă mirosul, dar duhoarea morţii era la fel de puternică. Poate că era doar imaginaţia ei, dar era sigură că, tăindu-l, mirosea şi mai rău. Parcă nici n-ar fi fost păr, ci un ou stricat pe care-l spargi sau un raton mort de câteva zile, peste care trece o căruţă. Iar tăiatul prin claia de păr, oricât de ascuţit ar fi fost cuţitul de recoltat, îi luă mai mult decât crezuse.

În timp ce tăia, îi explică stafiei cum o mare parte din părul fiecărei novice cu care se luptase şi pe care o omorâse fusese tăiat, fiind împletit într-al ei. Trei pe an, trei ani la rând, mai puţin Aneko: neînvinsă. Şi nişte păr de la Arhivista pe care o ucisese ca să ajungă acolo. Îl lămuri cum în fiecare an, după luptă, înainte să-şi fi revenit măcar de pe urma rănilor, tot părul îi era despletit, părul care-i crescuse era tăiat, iar apoi erau împletite la loc toate celelalte cozi şi lipite acolo unde

împletitura nu ţinea. Cum în fiecare an capul îi era tot mai greu şi, dacă avea să aibă succes prea multă vreme, greutatea avea să-i provoace migrene îngrozitoare, să-i încetinească mişcările, să şteargă diferenţa dintre ea şi novicele care aveau până la urmă să o doboare.

— De ce? întrebă stafia.

— Aşa a fost dintotdeauna, zise Wasp.

Apoi, dându-şi seama cât de neconvingător trebuie să fi sunat răspunsul, dându-şi seama că n-are un răspuns mai bun de dat, începu să taie mai repede. Părul care cădea în urma cuţitului devenea argintiu, redus la aşchii fantomatice, ca împletitura de membre rupte care naviga pe râu. Ca masca din gura copoiului, care nu era defel o mască.

Stafia o urmărea, fără să spună nimic, în timp ce la picioarele lui Wasp grămada de cozi şi talismane creştea tot mai mult. Acum, că lupta cu copoii se încheiase, stafia revenise la starea de nepăsare precaută, pedantă şi senină. Când Wasp spusese că a fost făcută pentru luptă, fusese o mică exagerare, ca să abată un compliment incomod. Dar după ce văzuse, nu-i era deloc greu să creadă că, în privinţa stafiei, chiar era adevărat. I se părea că seamănă mai puţin cu o persoană şi mai mult cu o armă care merge pe propriile picioare, ieşită dintr-o poveste şi intrată în lume, purtând forma unei persoane.

Dar ce nevoie ar fi avut o armă de căutarea asta în care o târa şi pe ea? se întrebă. Ce fel de persoană ar numi o armă prieten?

O altă armă, îi veni răspunsul. *Alta la fel.*

Toată încurcătura o făcu să se gândească la poveşti, la Băiatul Hoitar şi la aliata-inamică a Sa, Tăciuniţa. În sute de cântece şi poveşti, fiecare dintre ei pornea în căutarea celuilalt, dar motivele acestor căutări – să înşele, să ucidă, să salveze sau ceva între toate astea – depindeau de poveste. Singura constantă era că, de câte ori se întâlneau, ajungeau în conflicte care îi aduceau unul împotriva celuilalt. Nu era nici vina Băiatului Hoitar, nici a Tăciuniţei. Pur şi simplu, asta erau Ei. Iar în iarna următoare, sau în iarna de după, Se ridicau şi, incapabili să facă altfel, o luau de la capăt.

În poveştile fără vărsare de sânge despre stele îndepărtate, toate erau bune şi frumoase. Aici, acum, o făceau să se simtă stingherită din multe motive, iar pe majoritatea nu voia să le cerceteze suficient de îndeaproape ca să le identifice. *Alta la fel* o şocase deja suficient de tare ca s-o chinuie.

— Tu ce-ai lăsat la pod? întrebă ea, ştiind deja că n-o să primească niciun răspuns.

Avea nevoie de ceva, oricât de mic şi de inutil, ca să-i spulbere gândurile.

Dar stafia o surprinse.

— O medalie, zise el, iar cuţitul îngheţă în mâna lui Wasp.

Urâse foarte multe atât de multă vreme, dar ura ei pălea în faţa amărăciunii din glasul stafiei.

— Medalia pe care mi-au dat-o pentru că am predat-o pe ea.

Wasp înghiţi în sec. Îşi dădea seama că exista ceva ce ar fi trebuit spus în situaţia asta şi, fiind singura de faţă, era treaba ei să-l zică, indiferent ce era. Trecu prin minte cuvinte, toate inutile, tot ce avea în cap: *Sunt sigură că era destul de puternică să te ierte. Sper că a murit bine. Se spune că Telalului îi plac cel mai mult lucrurile-care-ar-fi-trebuit-făcute. Nu I le da pe ale tale.*

Avea de ales între a nimeri aiurea şi a-şi ţine gura, ceea ce nu era greu, aşa că îşi ţinu gura, iar stafia făcu la fel.

Ultimele şuviţe de păr de novice aterizară pe pod. Wasp îşi puse cuţitul de recoltat în teacă şi se depărtă de morman, scuturându-şi mânecile.

Simţea aerul rece pe ceafa. Se simţea aşa de *uşoară.* Aproape dezechilibrată – se învăţase cu aşa de multă vreme în urmă să se mişte cu greutatea aceea mare şi diformă prinsă de ea, iar acum dispăruse. Aproape că îşi dorea să vină iar copoii, ca să vadă cât de bine putea lupta fără povară. Să vadă dacă îndemânarea ei ar fi egalat-o pe cea a stafiei. A stafiei ăsteia sau a celei

dispărute, a lui Kit Foster, prinsă în hârtia decolorată, cercetând-o cu privirea.

Taci din gură, se gândi ea. *Concentrează-te.*

Îşi trecu o mână prin ce-i mai rămăsese din păr. Avea vreo cincizeci de lungimi diferite şi stătea în toate direcţiile, dar tot ce le aparţinuse morţilor fusese îndepărtat. Din ce-şi dădea seama, ce mai rămăsese era al său.

Podul se întindea înaintea ei. Porni.

Capitolul zece

Dincolo de pod, era o cărare care ducea prin iarba cât Wasp de înaltă. După uşa-fixată-de-nimic şi podul-făcut-din-amintirile-morţilor, aproape invizibil, se aştepta la mai mult decât vedea acum: un drum de pământ, drept şi îngust, bătătorit de nenumărate picioare.

Iarba o neliniştea. Putea ascunde orice. Mai ales în întuneric, care acum era aproape deplin.

Pajiştea era aşa de monotonă, încât îi era aproape imposibil să-şi dea seama cât merseseră, iar oraşul din depărtare nu se apropia deloc. Nu întrebă dacă spre el se îndreptau. Bănui că da. Nu mai era nimic altceva de văzut.

Din când în când, pe lângă ei treceau stafii, cu alte

treburi. Niciuna dintre ele nu era Foster. Îşi ţineau capetele în jos, gurile închise, ochii feriţi, aşa că şi Wasp făcea la fel. O lună spânzura jos pe cer, impunătoare şi portocalie.

Wasp începea să obosească, sau cel puţin aşa credea. *Putea* simţi sete? Foame? Durere de picioare? Aici, jos, avea nevoie să doarmă?

— Încă un pic, zise stafia, ca şi cum i-ar fi simţit gândurile. Putem să recuperăm timpul pe care l-am pierdut dimineaţă.

Dimineaţă. Noapte. O lună pe cer. Pentru ea era o surpriză chiar şi faptul că toate astea existau aici. Privind acum în urmă, nu-şi putea da seama ce crezuse înainte, când se gândea la locul unde mergeau morţii când mureau, iar Catchkeep le aducea stafiile dincolo. Un drum lung, care nu ducea nicăieri. O cameră goală în care să stea şi să nu aştepte nimic. Un câmp pe care să rătăcească, aşa cum trebuie să fi rătăcit şi stafiile pe care le prindea ea deasupra, plecate sub ce căutare le stăpânea încă. Sau fără ţintă. Ei bine, era într-un câmp, oricum.

Şi totuşi se trezi punându-şi întrebări în minte. Cum s-o găsească pe Foster sau pe oricine altcineva aici? Unde să înceapă măcar să caute? Oare aici putea prinde stafiile cu bulgărele de sare? Ideea părea caraghioasă. Una era când stafiile pe care le prindea erau doar

contururi de hârtie argintii fără chip, de mărimea unui şoarece, şi alta când semănau cu oamenii obişnuiţi, la fel de înalte şi părând la fel de reale ca ea. Şi... dacă stafia asta căutase deja sule de ani, ce naiba credea că ar putea face ea şi nu încercase el deja? N-o să se bucure când o să-şi dea seama că singura experienţă de vânător de stafii a lui Wasp însemna să stea prin preajmă aşteptând să vină exemplarele la sarea ei.

Şi apoi mai erau şi întrebările la care nu era sigură că vrea răspunsuri. Oare era adevărat ce îi arătase uşa – că preotul lui Catchkeep o însemnase cu mâna lui pentru a sluji? Dacă baza alegerii novicelor era o minciună, ce altceva mai era minciună? Şi dacă vânătoarea lui Catchkeep nu era o caracteristică a lumii stafiilor, aşa cum spuneau poveştile, atunci ea se luptase cu vânătoarea lui Catchkeep sau cu altceva? Cum o găsise? O s-o găsească din nou?

Oare o să supravieţuiască dacă se întâmpla asta?

— Uite, zise stafia, iar picioarele lui Wasp avură nevoie de o secundă să-şi aducă aminte cum să se oprească din mers.

Se opriseră în mijlocul cărării, fără nimic notabil în faţa sau în urma lor. Undeva, în depărtare, ridicându-se deasupra ierbii înalte, Wasp reuşi să zărească în lumina lunii un acoperiş, un coş. Fum.

— E cineva acolo, zise Wasp, dar stafia depăna deja

prin iarbă spre casă.

Lumina lunii îi străluci pe sabie. *Mai puţin zgomotoasă decât pistolul,* se gândi Wasp şi, aruncând o privire în susul şi în josul drumului după copoi care ar fi urmărit-o, îşi trase şi ea lama şi îl urmă. Nişte chestii micuţe şi strălucitoare ciripeau şi cântau la ea din iarbă, când o atingea. Nu semănau cu insectele pe care le ştia ea.

După cum se apropia de uşă, Wasp crezu că stafia o s-o doboare cu piciorul. Dar se opri în ultimul moment şi încercă zăvorul. Nu era încuiat. Uşa se deschise spre interior, iar stafia se strecură pe lângă ea fără niciun sunet. Wasp se furişă după el, cu lama pregătită, iar uşa se închise cu un clinchet în urmă.

Nu era nimeni acolo. Un foc în vatră, un pat cu un morman de plăpumi, o masă încărcată cu mâncare şi băutură. Wasp, care crescuse cu poveşti, privea toate astea cu prudenţă.

— Ce-i locul ăsta?

— Un punct de trecere, zise stafia. Cam aşa ceva.

— Un ce?

— Îţi arată unde eşti. Aşază un loc mic într-unul mai mare.

— O hartă.

— Ca un indicator pe o hartă, zise stafia. Dar şi ca o uşă. Şi uneori ca o încăpere în spatele unei uşi. Uneori

cu totul altceva.

Traversă încăperea şi se aşează: coatele pe masă, călcâiul în cizmă pe genunchi.

— Voiai să te odihneşti. Acum poţi să te odihneşti.

Dincolo de ferestre nu era nimic. Iarba creştea direct lângă ziduri, foşnind şi agitându-se la geamuri. Puteau fi oriunde.

Wasp privea cu jind la pat. Părea moale. Arăta ca o capcană.

— Ce rost au toate astea? Stafiile n-au nevoie să mănânce. N-au nevoie să doarmă. Făcu o pauză, nesigură, apoi: Sau au?

— Tu să-mi spui. Dădu un şut scaunului de alături, făcându-l să alunece peste podea, pentru a se opri în faţa ei. Aşază-te înainte să cazi din picioare.

Wasp se aşează. Scaunul n-o mâncă. Nu înfăşură braţe de lemn în jurul ei şi n-o arse de vie. Asta măcar era ceva. Îl duse până la masă şi îl aşează lângă cel al stafiei.

Lângă cotul ei se afla un bol cu apă. Părea destul de sigur, iar ei îi era aşa de sete. Îl adulmecă, apoi sorbi din el. Avea gustul apei băute din pumni dintr-un izvor limpede în toiul verii. Goli pe nerăsuflate bolul, apoi îl puse la loc pe masă. Când se uită iar în treacăt la el, era plin.

Cu greutatea din picioare şi tihna focului, avea nevoie de ceva efort ca să nu înceapă să sforăie pe loc,

cu capul pe masă. Dar mai erau şi struguri, un coş întreg, şi nu din cei sfrijiţi, stafidiţi, care creşteau sălbăticiţi printre şirurile de pomi din livadă, o sută de boabe într-un pumn. Aceştia erau cât ochii ei, de culoarea râului pe care îl trecuse. Le simţea mirosul de unde stătea. Miroseau dubios.

Expresia de jind de pe chipul ei era probabil evidentă, pentru că stafia luă câţiva struguri din coş, mâncă unul, ridică puţin din umeri, apoi i-i aruncă ei pe ceilalţi. Îi prinse. Îi învârti în mână. Nu otrava o îngrijora. Ci ideea de a face ceva care ar putea lăsa locul acesta să o revendice. Îi puse jos.

— S-a întâmplat ceva ciudat azi, se auzi ea murmurând.

— Nu mai spune.

— Când am înjunghiat copoii. Am... am văzut nişte lucruri.

Suna prosteşte oricum ar fi spus-o.

— Lucruri care nu erau acolo. Era...

— Continuă.

— I-am văzut în lumea cealaltă. Cea reală. Se îndreptau spre casa mea. Adulmecau ceva. Nu găsiseră încă.

Stafia o privea atent, cu ochii îngustaţi.

— Când ai înjunghiat creatura.

— Copoiul, zise Wasp.

Pur reflex, pură obişnuinţă, îi veni pe limbă poezioara din copilărie. O înghiţi.

— Da.

— Cu lama?

Ea încuviinţă din cap.

— Arată-mi-o.

Wasp scoase lama din teacă. Lumina focului sclipi pe cele şaisprezece stele. Şi, nu pentru prima dată, se gândi: şaisprezece stele în eul-de-sus al lui Catchkeep, câte una pentru fiecare an pe care îl pierduse Wasp în numele Ei. Răsuci cuţitul lung şi îl prinse de vârf. Chiar când îi întindea stafiei plăselele, se mustră aspru: *şi de când, mă rog, îţi dai tu aşa aere, hm*?

Stafia luă cuţitul, vădit neimpresionată.

— Eşti sigură că s-a întâmplat când l-ai înjunghiat.

Wasp încercă să-şi aducă aminte. Copoiul, lăsându-se peste ea. Braţul ei, trăgându-se înapoi să lovească. Senzaţia pe care o avusese la pătrunderea cuţitului. Viziunea ei, croindu-şi drum cu bruscheţea unei schimbări de decor într-un vis.

— Sunt sigură.

Stafia dădu din cap. Multă vreme nu spuse nimic. Apoi:

— E o piesă interesantă. Pare veche.

— A purtat-o prima Arhivistă, zise Wasp, simţind, cu toate acestea, un mic val de mândrie, probabil

nepotrivită. Acum patru sute de ani.

— Nu toţi cei care luptă cu o lamă ştiu cum să aibă grijă de ea. Vă învaţă bine.

Stafia răsucea cuţitul de recoltat în mâini pe toate părţile. Întrebarea pe care o puse apoi nu părea să fie întrebarea la care se gândea.

— Unde a găsit-o prima Arhivistă?

— A căzut din cer.

Asta era prima poveste pe care o învăţau novicele. Fără niciun efort din partea lui Wasp, povestea se revărsă.

— Catchkeep s-a luptat cu Rostuitoarea pentru stăpânirea asupra tărâmului morţilor şi a câştigat, într-un fel, dar ultima stea din vârful cozii Ei s-a slăbit şi a căzut, iar primul preot al lui Catchkeep a găsit-o într-o ruină în adâncuri şi i-a dat-o primei Arhiviste, care şi-a dat seama că ar putea...

Se opri, dezgustată de sunetul vocii ei. Ca şi cum ar fi fost din nou un ţânc cu ochii căscaţi, visând la ziua când o să poată lupta şi ucide pentru ca lama sacră să fie a ei.

O făcu să se gândească din nou la nenorocitul de strugure. Îl sparse în gură. Era delicios.

— Inserţiile astea cu metal mai închis, spunea stafia, încă cercetând cuţitul. Ce semnifică?

— Eul de sus al lui Catchkeep, zise Wasp, mestecând.

Stele.

Stafia înclină modelul în lumină.

— Îmi aduc aminte de constelaţia asta.

— Da? Am observat că stelele sunt diferite aici. Amintirea aia trebuie să fie de demult. Dar – făcu o pauză, dându-şi seama ce spunea stafia –, Catchkeep tot ar trebui să fie...

— Lumea îi spunea Ursa Mare. Cântări de câteva ori cuţitul lung, gânditor. Un urs.

O izbi ideea că, de fapt, Catchkeep nu fusese întotdeauna Catchkeep. De unde venea Wasp, Catchkeep bea râuri întregi, muşca munţi din cer, mâna stafiile încoace şi încolo între lumile viilor şi morţilor. Pământul însuşi era placenta primilor ei pui. Ea era începutul şi, când Ea va prinde în cele din urmă soarele şi-l va mânca, Ea va fi sfârşitul.

Tot ce i se spusese lui Wasp de când îşi părăsise trupul pe lespedea aceea de stâncă nu făcuse decât s-o nedumerească şi mai tare. Toată lumea ei părea o placă turnantă pe care cineva o atinsese foarte uşor şi care începea, imperceptibil, dar de neoprit, să se balanseze până la fularea care avea s-o doboare.

— Şi cuţitul ăsta e partea principală a echipamentului tău, spunea stafia. Pentru vânat stafiile.

— Le eliberează, zise Wasp, deşi cuvintele i se fărâmiţau în gură, pierzându-şi orice înţeles.

Mai bine explica asta ieri.

— Ca să le poţi prinde în cursă.

— Ca să le pot *ţine sub observaţie.*

Stafia avea expresia cu care ea se obişnuia deja, mijind ochii în timp ce se gândea, dar o înlătura repede, ca şi cum ar fi fost prinsă trădând un secret. Aşa făcu şi de data asta.

— Nu-i o armă, zise Wasp. Este... nici nu mai ştiu ce este. Ieri credeam că ştiu. Azi, aş fi putut la fel de bine să secer stafii cu un cuţit de spintecat peşte, dacă totul e o minciună în esenţă... Clipi. Ce faci?

Stafia îşi scosese mănuşa de pe mână, apoi trase lama de-a lungul palmei, ca să se scurgă sânge argintiu. Ţinu lama acolo o clipă. Nu părea să se întâmple nimic. Stafia scoase un sunet iritat şi lăsă lama. Marginile tăieturii deveniră argintii, curbându-se ca hârtia.

Dădu să-i înapoieze cuţitul de recoltat, apoi se opri. Îşi strânse palma tăiată în jurul cuţitului, cu lama în sânge, apoi îi întinse plăselele lui Wasp.

Ea îşi încrucişă braţele.

— Ce?

— Vreau doar să văd ce o să se întâmple.

— Şi ce anume *crezi* tu că o să se întâmple?

— Ai tăiat o stafie cu cuţitul ăsta şi ai văzut ceva. Da?

Ce omisese ea din povestire era felul în care viziunile o lăsaseră ameţită, năucită, cât pe ce să vomite. Ţinea

suficient de mult la demnitatea ei ca să stea pe gânduri la ideea de a vărsa pe cizmele stafiei.

— De două ori, zise ea.

Fără să se întindă după cuţit.

— Ar putea să nu însemne nimic, zise stafia. Dacă se mai întâmplă, poate. N-o să ştim până nu încercăm.

Aşa era. Ştia că aşa era. În plus, venise aici să facă o treabă, iar asta era treaba. Oricum, nu prea avea ce să verse.

— Bine, zise ea. Dar e caraghios.

Wasp luă mânerul – iar camera dispăru din jurul ei.

Stătea într-un spaţiu între clădiri înalte dintr-un oraş care arăta aşa de străin pentru ea, încât crezu că probabil visează.

Stafia stătea la câţiva paşi de ea. Ca şi femeia din fotografie, Foster. Chiar şi dacă n-ar fi purtat uniforma, sabia şi pistolul, Wasp ar fi recunoscut-o fie şi numai după ţinută, după înclinarea precaută a capului, după maxilarul încordat şi după lumina din ochi. Aici nu erau cu mult mai mari decât Wasp, aveau cel mult vreo optsprezece ani.

Aleea din spatele lor era ticsită de oameni, cât putea vedea ea cu ochii. Aceştia nu purtau uniforme. Unii erau înarmaţi. Majoritatea, nu. Mulţi aveau răni vizibile. Cei mai mulţi arătau ca şi cum n-ar mai fi

văzut un pat sau o masă caldă de câteva zile. Wasp auzea cel puţin trei copii ţipând.

Foster stătea de vorbă cu doi bărbaţi şi o femeie, în faţa mulţimii. În timp ce vorbea, ţinea în mână un dispozitiv ca acela cu care îi vindecase stafia glezna lui Wasp, iar mulţimea trimitea răniţii în faţă.

Stafia – deşi nu era stafie, nu aici, nu încă – stătea deoparte, privind strada prin ochii pe jumătate închişi. El şi Foster erau înconjuraţi fiecare de un semicerc de copii care îi urmăreau cu ochii mari. Răbda în tăcere când îl trăgeau sfios de mânecă sau de poala hainei.

Din depărtare se auzeau strigăte, explozii, rafale de arme de foc. Pământul se cutremura puţin la apropierea unui obiect masiv şi lent, dar Wasp nu putea spune din ce direcţie venea. Zgomotul era monstruos.

— Una din chestiile alea blestemate ne-a scos din complexul nostru, îi zicea lui Foster unul dintre bărbaţi. A apărut din senin. I-a luat vreo zece secunde. Cred că voia să ajungă la baricadă. Făcu un gest spre mulţime: Doar noi am mai rămas.

Foster aruncă o privire către mulţime.

— Şaizeci?

— Şaizeci şi doi, spuse o femeie. Optzeci la început. Au fost câteva zile grele.

Foster încuviinţă încruntată din cap, cu dispozitivul

apăsat pe genunchiul zdrobit al unui adolescent. După o clipă, aparatul ţiui de trei ori şi se închise. Ea scoase un şir de blesteme, iar stafia – Wasp nu ştia cum să-i spună altfel – trase din buzunar un dispozitiv identic şi i-l aruncă fără să spună nimic. Foster îl prinse şi se adresă celor care aşteptau la coadă să fie trataţi.

— Dacă puteţi merge, ieşiţi din rând şi aduceţi-mi pe cineva care nu poate, spuse ea. Repede. Apoi pregătiţi-vă să plecaţi naibii de aici. Coborî vocea ca să împiedice să se audă şi restul cuvintelor ei. Sunteţi în locul nepotrivit, într-un moment nepotrivit, iar lucrurile sunt cât pe ce să se încingă rău unde staţi, credeţi-mă, le zise ea bărbaţilor şi femeii de lângă ea. Şi aveţi nevoie de îngrijiri medicale. Mai multe decât vă putem oferi noi. Dar vă putem deschide calea.

Stafia ridică o sprânceană către ea.

— Spitalul încă mai rezistă, din câte ştiu eu, le zise Foster, aruncându-i o privire greu de descifrat în timp ce vorbea.

Pe chipul lui se citea clar ce credea despre ideea de a face pe medicii şi paznicii, dar după o clipă îşi mută privirea asupra mulţimii adunate şi dădu din cap.

— Mâncare şi pături, continuă Foster. Cea mai proastă supă pe care aţi mâncat-o vreodată, dar e suficientă.

Zgomotul chestiei pe care o auzise Wasp îşi schimbă

brusc tonalitatea şi deveni mult mai puternic. Stafia îşi trase sabia.

— Tocmai ţi-a expirat timpul.

Foster nu ridică privirea.

— Câte?

— Destule.

Mulţimea începu să freamăte, scoţând arme, adulţii mânând copiii în spate. Foster se ridică între ei şi intrarea în alee, cu mâna pe mânerul sabiei, avertizându-i din priviri.

— Capetele jos, zise ea. Fără eroisme. Vorbesc serios.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că v-au trimis după noi, zise unul dintre bărbaţi. Nici nu speram...

Foster, ajunsă aproape în stradă, îi aruncă o privire peste umăr de parcă ar fi înghiţit un gândac.

— Nu ne-au trimis, zise ea şi plecă.

Stafia se duse cu ea. Wasp îşi dădu seama că n-are de ales şi îi urmă.

Imediat, descoperi ce făcea zgomotul acela înfricoşător, deşi habar n-avea cum se chemau. Aveau aproape formă de oameni, deşi erau făcuţi în întregime din metal şi erau de câteva ori mai înalţi decât un om. Erau trei, venind pe stradă în formaţie de V. Alergau pe două picioare, cu un pas alunecat ingenios, cu ţevi de armă de diametrul unui copac acolo unde ar fi trebuit să fie braţele.

— Cel mai bun din trei încercări? zise Foster.

— De ce-ţi baţi capul? răspunse el. Nu câştigi niciodată.

Ochii ei străluciră.

— Nici tu.

Dintr-unul dintre braţele-armă scăpără un foc albastru. Fără nici un alt avertisment, strada explodă la picioarele lor, la câţiva paşi de picioarele lui Wasp.

Wasp n-ar fi fost atât de îngrozită nici dacă Telalul ar fi atârnat-o cu capul înainte deasupra burdihanului Lui. Se aruncă spre cel mai apropiat zid şi se ghemui acolo, în timp ce Foster culese o bucată de moloz cât capul ei şi o aruncă în josul străzii către maşinării. Era o aruncare imposibilă, dar bolovanul parcurse cei treizeci şi ceva de metri şi se înfipse într-unul dintre braţele-armă în fracţiunea de secundă de dinainte să tragă. Se auzi sunetul unei explozii înăbuşite, apoi o explozie mai mare, mai puţin înăbuşită, iar maşinăria se prăbuşi în flăcări.

Celelalte două avansară şi, deodată, Foster ţâşnea în faţa celei căzute, aruncându-se, prinzând braţul-armă al alteia, agăţându-se de aceasta, apoi lăsându-se să cadă în stradă în timp ce a treia, care o ţintea pe ea, trase din braţul-armă. În timp ce Foster cădea, îşi împinse braţele, cu degetele împletite, făcând un pas către stafie, care se aruncă de pe stradă, dincolo de

braţul-armă care pica, dincolo de împingerea lui Foster, suficient de sus ca să aibă o oarecare priză în susul maşinăriei, şi se agăţă cu o mână de ea. Cealaltă mână scoase sabia şi o vârî într-o crăpătură din armura obiectului. Cineva dinăuntru ţipă şi, în timp ce maşinăria cădea în genunchi, stafia aterizează uşor lângă ea.

În alergare, erau mult mai rapizi decât câinii de altar în plină goană. Wasp n-avea cu ce să compare forţa lor neîndoielnică şi asta spunea ceva. Căscă gura. *Cine* sunteţi *voi, oameni buni*?

Mai rămăsese o singură maşinărie. În timp ce stafia îi atrăgea atacul departe de oamenii înghesuiţi pe alee, Foster se îndreptă spre o grămadă uriaşă de moloz din stradă, care părea să fi fost un zid, dacă zidurile ar fi fost făcute din gunoaie. Ceva de acolo părea să-i fi atras privirea şi, după câteva clipe, apăru cu un cablu încolăcit peste umăr.

Wasp sesiză în depărtare un bâzâit scăzut care se apropia rapid prin aer. Miji ochii în soare şi nu văzu nimic. Privi în jos şi văzu un grup mic de oameni care ieşiseră din alee şi ocupau poziţii în stradă, cu arme mici scăpărând inutil spre maşinăria care se apropia.

Strigând, Foster se aruncă în stradă către ei, azvârlind cablul în timp ce alerga. Stafia se îndreptă spre el, îl ridică, îşi trase pistolul şi îl legă de capătul cablului.

Aşteptă o clipă, ascultând. Azvârli capătul cu greutate al cablului în aer, în timp ce un fel de vehicul zburător vira în jurul colţului ascuns al unei clădiri, cu armele tocând strada în faţa sa.

Cablul se încolăci în jurul cozii vehiculului şi se prinse, smucindu-l şi obligându-l să facă o întoarcere completă. Stafia se sprijini pe călcâie şi trase cu putere de cablu, doborând vehiculul din aer direct în calea maşinăriei, care era acum la câţiva paşi în urma lui. Vehiculul se izbi de ea şi, în timp ce maşinăria se răsturnă pe spate, braţul-armă deschise focul. Rafala lovi departe, o minge de foc albastru trecând tăcut la câţiva metri de stafie, pentru a zdrobi o clădire la jumătate de cvartal mai încolo.

Stafia se întoarse în stradă şi i se alătură lui Foster în alee. În spatele lor, maşinăria explodă, spulberând într-o ploaie de sticlă geamurile clădirilor de pe ambele părţi ale străzii.

— Voiam doar să încerc să-i împiedic picioarele, zise Foster.

Stătea cu spatele rezemat de un zid de la intrarea în alee, încă folosind dispozitivul vindecător pe răniţii de la coadă. Folosea o singură mână, pentru că un bărbat îi bandaja umărul, unde intrase unul dintre gloanţele vehiculului zburător. Când strânse bandajul, ea tresări, apoi făcu o grimasă.

— Dar merge şi aşa.

— Or să mai vină, zise stafia. Curând.

— Cei răi n-au pace, zise Foster, ridicându-se. Bine, toată lumea în picioare. O să avem un acoperiş deasupra capului până la apus, dar trebuie să faceţi *exact* ce spunem noi.

Capitolul unsprezece

Şi, cu aceasta, oraşul dispăru. Wasp era din nou în căbănuţă. Scaun, masă, coş, bol. Era ameţită. Avu nevoie de o clipă să-şi dea seama unde se afla.

Stafia o privea cum ai privi o găleată cu apă când ai luat foc. Fără a-şi îngădui să spere, dar totuşi cu speranţă.

Wasp se crispă când o năpădi greaţa.

— Cât timp am...

Visat, era cât pe ce să spună, deşi nu avusese niciodată un vis atât de intens, atât de ireal. Apoi îşi dădu seama că stafia încă mai ţinea lama cuţitului şi îşi aminti totul.

— Două sau trei secunde, zise stafia. Ce ai... începu şi apoi se opri.

Ea îşi feri bărbia, dar el o prinse, o ridică pentru a o privi în ochi, iar ea îl lăsă.

Se trase, iar el îi dădu drumul.

— Ai văzut ceva. Adineauri.

Era greu, cu toate salturile astea dintr-o parte într-alta. Încăperea se învârtea. Râgâi şi simţi gustul fierii. Fără discuţie, maşinăriile alea aveau să-i bântuie coşmarurile.

Îi căzură ochii pe coardă. Părea mai subţire. Trebuie să fi fost un joc de lumină.

— Cei răi n-au pace, murmură ea, privindu-şi ţintă mâinile pentru a face încăperea să rămână nemişcată.

Stafia arăta ca şi cum îi dăduse o palmă.

— Ai văzut-o.

— Nu ştiu. Am văzut *ceva.*

Wasp nu era sigură că o asculta măcar.

— Ea spunea aşa, zise el pentru sine. Uitasem. Se întoarse spre Wasp: Trebuie să te întorci acolo.

Nu sunase a întrebare.

— În niciun caz.

Urechile încă îi mai ţiuiau din cauza exploziilor.

— Nici gând.

Urmă o pauză. Închise ochii. Avea să regrete mai târziu.

— De ce?

Nerăbdarea stafiei era evidentă.

— Pentru că tu poţi s-o vezi, iar eu nu pot. Pentru că în ce ai văzut s-ar putea să fie vreun indiciu care să ne spună unde s-a dus. Pentru că, dacă ar fi existat orice

altă posibilitate, aş fi făcut-o eu.

— Dar n-are nicio noimă. Tu ai fost *acolo.* Te-am văzut *acolo.* Ce-aş fi putut vedea eu şi tu...

Stafia îi aruncă cea mai tăioasă privire pe care o văzuse ea vreodată.

— Ştii ce înseamnă să fii mort?

— Nu chiar, dar am o presimţire că eşti pe cale...

— Când încerci să-ţi aminteşti ceva ce ţi-a ieşit din minte, spuse el, şi nu poţi, dar ştii că, până la urmă, dacă nu te mai gândeşti la asta, dacă te uiţi în altă parte, o să iasă la suprafaţă şi o să-ţi aduci aminte. Atâta doar că nu se întâmplă şi, după o vreme, îţi dai seama că locul ăsta ţi-a smuls deja jumătate dintre lucrurile pe care le ştiai, iar jumătatea pe care ţi-o mai aduci aminte te face să-ţi pui întrebări despre jumătatea pe care ai pierdut-o. Şi rămâi poate cu una sau două relicve de care să te agăţi.

Fără să-şi dea seama, mâna îi trecu pe deasupra buzunarului unde era hârtia împăturită.

— Până le pierzi şi pe astea.

Wasp îşi putea închipui cum era, mort de curând, cu un nor de amintiri hărţuindu-l şi venind în foc continuu, ca un roi. Acele amintiri, una câte Una, amuţind, întunecându-se, lăsând ţesutul decolorat al vieţii cu mai multe găuri decât urzeală. Se hotărî să nu întrebe.

— Dar tu ştii asta deja, vânătoare de fantome, continuă el; dintr-odată, părea foarte obosit. Tu şi sarea ta şi carnetele tale, tu le jefuieşti.

Wasp nu se gândise că o să audă vreodată o stafie spunând aşa de multe deodată. O făcea să se gândească la apa uitată în rezervoarele de captare, la începutul sau la sfârşitul iernii, când ploua bine. Îngheţând şi topindu-se, dilatându-se şi contractându-se, până când rezervorul se crăpa sub presiune şi următorul dezgheţ făcea toată apa să se reverse.

Şi încă nu terminase.

— Aici, jos, mori singur, umbli singur. Dacă nu cumva îi găseşti pe cei cu care ai umblat, acolo sus, în lume, şi mergi mai departe, şi continui să le reaminteşti, iar ei să-ţi reamintească ţie, şi când locul ăsta îţi smulge mintea, tragi mai tare de ea înapoi. În realitate, asta e tot ce poţi face. Altfel, sfârşeşti ca ăia din râu, aşa de dus, încât să crezi că poţi merge pe apă. Stafia scutură uşor din cap, cu uimire sau dispreţ. Cred că trebuie să se poată mai bine de atât.

— Păi, atunci sunt osândită, zise Wasp, pe jumătate în glumă, sau cel puţin aşa credea.

Tonul avea un optimism artificial. Cu greu şi-l recunoştea.

— Fără familie, fără prieteni. Colegele *mele* vor să mă vadă moartă. Ridică din umeri. Mă am pe mine. E

suficient ca s-o scot la capăt.

— N-o să fie, zise stafia.

— Mda, şopti ea. Apoi, mai tare, scuturându-se de ce o năpădise: Păi, o să vedem.

Dar luă cuţitul şi se duse înapoi.

Stătea la intersecţia dintre două străzi largi, în mijlocul unui oraş. Părea o altă zonă a aceluiaşi oraş pe care-l văzuse şi înainte. Acum, că nu mai trăgea nimic în ea, putea să se uite mai bine împrejur.

După standardele lui Wasp, era foarte vechi. Străzile erau drepte şi ordonate, iar clădirile, spade de sticlă şi oţel, străpungeau cerut. Unele dintre clădirile cele mai mari nici măcar nu ajungeau până la pământ, ci se sprijineau pe piloni enormi de beton, astfel încât străzile să treacă pe dedesubt. În spatele unora dintre ferestre, Wasp văzu copaci, pulverizaţi cu jeturi delicate de apă, plini de fructe. În spatele uneia i se păru chiar că vede crescând porumb.

Străzile purtau semnele unei încăierări recente – pete de sânge, găuri de gloanţe, strigăte şi ţipete; faţada unei clădiri din apropiere fusese aruncată în aer, iar deasupra străzii atârnau paturi, covoare şi conducte de apă –, dar, ca o furtună de vară, aceasta se îndepărtase, lăsând în urma ei ecouri. Wasp auzea focuri de armă, dar nu le putea localiza. Foc de arme de calibru mic,

răcnete panicate, şi apoi riposta unei arme mult mai mari. Wasp se gândi la monştrii aceia de metal care stăteau la pândă şi se înfioră. O clipă de tăcere totală şi apoi ţipătul se reluă, mai puternic şi mai intens. Dintr-o stradă laterală întunecată se ridică un fum negru unsuros, mânjind pereţii pe măsură ce se înălţa în aer.

În mijlocul intersecţiei stătea Foster. Era puţin mai în vârstă decât în cealaltă amintire, dar nu cu mult.

Cel puţin o duzină de trupuri în uniformă zăceau late la picioarele ei. Wasp nu-şi putea da seama dacă respirau. Nu putea vedea nici dacă sângerau.

Trei bărbaţi şi două femei încă se mai aflau pe picioare, cu armele îndreptate spre ea. Purtau aceleaşi uniforme ca şi trupurile căzute la pământ, care semănau puţin cu cea a lui Foster şi a stafiei. Păreau înspăimântaţi. La un semnal nevăzut, deschiseră focul.

Iar Foster se mişcă, aşa de repede că Wasp n-o putu urmări, şi, în câteva clipe, trupurile lor se alăturaseră grămezii din stradă.

Nu-şi scosese armele. Nici măcar n-avea răsuflarea tăiată. Oriunde ar fi ajuns gloanţele, nu erau în ea.

Foster oftă, privind lung grămada, ca şi cum ar fi stânjenit-o. Cel puţin câteva dintre trupuri, reuşi să vadă Wasp după ce miji ochii, respirau. Foster se lăsă pe vine, ca să verifice cu două degete pulsul pe gâtul unuia dintre ele şi dădu din cap uşor, ca pentru sine. Se

ridică, trecându-şi mâinile peste picioare. Se întoarse, sări cu uşurinţă peste mormanul de trupuri, ateriză fără niciun sunet şi o luă la fugă.

Iar stafia – deşi nu era stafie – apăru din senin şi o prinse de guler, întrerupându-i elanul şi ridicând-o în aer.

— Vorbeşte, îi zise stafia – el.

Wasp încremeni, aducându-şi aminte de peretele de stâncă din spatele ei, de aerul ieşindu-i din plămâni, de picioarele bălăbănindu-i-se. *Deci asta e,* îşi zise ea. *Ăsta e momentul de care nu poţi să treci.*

Foster lovea tare cu mâinile în încheieturile stafiei. El îi dădu drumul, iar ea ateriză uşor.

— Nu e ce pare.

El îşi îngustă ochii la ea, dar nu se clinti.

— Explică.

— O să explic. Îţi promit. Dar întâi... trebuie să fac ceva.

Râsul lui n-avea nicio urmă de veselie.

— Dezertare? Trădare? Ăsta nu-i vreun joc de-al tău. Sunt oamenii noştri pe care i-ai...

— Nu pune întrebări dacă nu vrei să ştii răspunsurile. Oricum, sunt în regulă. Nu le-am făcut nimic rău.

— Şi asta are vreo importanţă? Dinspre partea mea, arăţi ca un trădător şi un spion. Arăţi ca un experiment

care a luat-o razna. Unde ţi-e creierul ăla costisitor? Ştii ce or să-ţi facă...

— Nu-mi pasă ce cred ei că sunt, scuipă ea. Ştiu eu ce sunt ei, şi asta-i şi mai rău. Să-mi *facă* mie? Ce mi-ar putea face şi încă nu mi-au făcut? Spune-mi tu.

O privire rapidă peste umăr, ca şi cum ar fi auzit ceva ce Wasp nu auzise. Începu să vorbească mai repezit.

— Am terminat. Am terminat cu toate. Am plecat.

— Eşti nebună. Or să te găsească.

Ea făcu o grimasă, pe jumătate impertinentă, pe jumătate răutăcioasă.

— Vino cu mine.

Suna ca şi cum voia s-o spună de mai multă vreme.

— Şi ce să facem?

— Orice vrem! Pentru prima dată în viaţă, o să facem orice dracu' vrem noi. Până acum, ei au făcut toate alegerile. Să ne ia. Să ne schimbe. Să ne transforme în... nu ştiu ce. Monştri.

Supereroi. Una sau alta. Şi după aia să ne vâre în uniforme şi să ne dea arme, ca toţi cei care chiar s-au înrolat să lupte, şi să creadă că o să tragem încotro ne arată ei. Ei bine, acum e rândul nostru să alegem. Nu ne lasă ei să plecăm? Atunci plecăm *noi.* Să fim propriii noştri supereroi. Propriii noştri monştri. Oricare din ele. Niciuna. Şi una, şi alta.

Chiar dacă fusese crescută într-o casă de fanatici

profesionişti, Wasp nu văzuse niciodată pe cineva aşa de însufleţit de o idee. Practic, îi strălucea în ochi.

— Nu pot face absolut nimic să ne oprească dacă nu-i lăsăm noi, continuă Foster, mai încet acum. Mi-a spus cineva, odată. Acum multă vreme.

Mâna i se duse la sabie. Deodată, ochii ei deveniră duri.

— Plec acum. Nu vreau să mă lupt cu tine. Dar trebuie să te hotărăşti de ce parte eşti.

El o privi fix, fără expresie.

— Lasă-mă cincisprezece minute, zise Foster şi lovi cu cizma cel mai apropiat trup. Ai grijă de tipii ăştia pân' se trezesc. Gândeşte-te. O să mă întorc. Şi atunci putem lăsa toate astea – făcu un gest către trupuri, intersecţie, oraş – în urmă. De tot.

Chipul i se aprinsese cu o nouă pornire de speranţă.

— Poţi să-ţi imaginezi măcar?

— Tâmpită, zise el şi îşi întoarse privirea.

Foster râse, deşi ochii ei nu râdeau, şi o luă la fugă.

Wasp lăsă să-i cadă cuţitul. Încăperea reveni cu o tresărire. De data asta, vomită. Podeaua absorbi totul.

Stafia părea aproape pe punctul să o apuce şi să înceapă să-i smulgă răspunsuri, dar, cu un efort de voinţă enorm, îi dădu bolul cu apă şi o lăsă un minut. Energia nervoasă pe care o emana stafia era imensă.

Era ca un cuţit aruncat care vibrează în perete.

Cum să-i spună ce văzuse? Nici măcar nu înţelegea. Începea să bănuiască, totuşi, că era băgată până peste cap. Îşi drese vocea şi începu să încropească în minte minciuni binevoitoare. *Părea fericită. Ai făcut ce trebuia. Sunt sigură că şi-a găsit liniştea.*

Totuşi, ce îi ieşi din gură fu:

— Nu te-ai dus cu ea.

Stafia rămase foarte nemişcată. Wasp aproape că se aştepta să sară la ea cu propriul ei cuţit, dar furia lui nu părea îndreptată împotriva ei.

— Ei, *asta* îmi aduc aminte, zise el încet.

Apoi urmă o pauză, aşa de lungă, încât Wasp crezu că stafia a uitat de ea.

— Nu i-am spus niciodată că aveam încredere în ea.

Ce importanţă are asta? se gândi Wasp, exasperată, dar îşi dădu seama că înţelesese deja. Cel mai mult se apropiase de încredere în relaţia cu novicele, când avea încredere că n-or să încerce s-o omoare, 364 de zile pe an. Sau cu preotul lui Catchkeep, căruia îi era interzis s-o omoare, aşa că avea încredere că n-o să încerce – deşi avea voie să recurgă la orice alte metode de a-i face viaţa mizerabilă, iar el o şi făcea.

Îşi aminti lupta cu copoii de pe malul râului, umăr la umăr cu stafia. Se întorsese cu spatele la el, iar el n-o înjunghiase pe la spate. I se părea imposibil de ciudat şi

imposibil de frumos, în egală măsură, să poată exista pe lume o astfel de rânduială.

Înţelesese, în regulă. Probabil chiar mai bine decât şi-ar fi dorit.

— Bine, atunci, zise ea, pe jumătate ca să schimbe subiectul. Era un oraş. L-am văzut de două ori. *Cred* că era acelaşi de ambele dăţi. Erau...

Vocea i se stinse, pe când încerca să adune cuvinte în forma maşinăriilor ălora imposibile. Nu-i ieşi nimic.

— Foster... ajuta nişte oameni. Amândoi îi ajutaţi. O grămadă de oameni. Asta am văzut prima dată. Apoi a atacat alţi oameni, dar nu cred că i-a ucis. Apoi...

Stafia o privea cu asprime. Wasp îşi deschise braţele.

— Poate că dacă reuşim să mai vedem pe unde era, ne-ar ajuta să ne apropiem de locul unde se află *acum.*

Chiar în timp ce spunea asta, nu vedea cum, deşi, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai tare începea s-o preocupe. Dacă o stafie era suficient de puternică, atunci când apărea deasupra semăna mai mult sau mai puţin cu ce fusese în timpul vieţii. În cazul ăsta, cel puţin în parte, bănuia că măsura puterii reale a unei stafii deasupra depindea de cât de puternice erau...

— Amintiri, zise ea.

Greaţa începuse să treacă, înghiontită la o parte de înflăcărarea precaută a planului proaspăt urzit. Era pe deplin conştientă că până acum ar fi trebuit să ştie deja,

dar asta era.

— Tot locul ăsta e clădit din amintiri. Toate stafiile care veneau în camera aia uriaşă îşi purtau morţile cu ele aşa de clar, ca nişte uniforme. Uşile care duc înăuntrul şi în afara încăperii ăleia. Numele meu, trecutul meu. Şi mai multe amintiri. Chiar şi materialul din care e făcut podul. Poate chiar şi... – se uită la tavanul cabanei, neclar în lumina lunii filtrată prin iarba înaltă, înaltă – locul ăsta. Mâncarea, patul. Toate astea *au aparţinut* cuiva.

O izbi ca un şoc.

— Oraşul de afară, din câmp. Este...?

— Nu ştiu mai multe decât tine, Arhivisto, zise stafia. N-ai observat? Am putea să ieşim şi să mergem spre el zile în şir şi tot nu ne-am apropia mai mult.

Wasp sări în picioare înainte să-şi dea seama. Se gândea la toate stafiile alea care viermuiau în camera de aşteptare de sub Deal, blocate acolo până îşi aduceau aminte numele lor. Dacă îşi aminteau vreodată. Şi dacă nu...

— Mda, dar nu înţelegi? Poate că este un alt test, şi nu poţi ajunge acolo *pentru că* e important pentru tine şi *nu-ţi aduci aminte.* Poate, chiar acum, când eu văd amintirile pe care tu nu le mai poţi vedea, poate că am găsit o portiţă.

El nu părea să-i împărtăşească entuziasmul. De fapt,

părea de-a dreptul nehotărât.

Wasp trecu la abordarea directă.

— Aceste amintiri pe care le văd. Se pare că le văd în bucăţi. Trebuie să umpli tu golurile. Wasp se întrebă cum ar fi reacţionat ea dacă i-ar fi pus cineva problema în felul ăsta, ceea ce o făcu să adauge: Nu poţi să ţii secrete. Trebuie să ştiu totul.

Stafia nu zise nimic. Tăcerea sa începea s-o irite.

— Uite, dacă e aşa de insuportabil să fii aici, jos, de unul singur...

— Nimic nu e insuportabil, sări el, prea repede, şi tot nu se uita la ea, ca şi cum îl prinsese cu o minciună.

Dar ea nu zise nimic.

Wasp era suficient de obosită ca s-o lase baltă.

— Bine. Deci.

O descrise pe Foster fugind, pe strada din oraş, spre o destinaţie despre care Wasp n-avea absolut nicio bănuială.

— O s-o luăm de la început. Foster te-a lăsat acolo în intersecţie un sfert de oră. Nu s-a întors?

— A, s-a *întors,* scuipă stafia, privind încruntată.

Nu părea să vrea să intre în detalii. În schimb, îşi trase la loc mănuşa peste mâna însângerată, şterse lama lui Wasp şi i-o dădu înapoi, apoi se ridică, îşi trase scaunul până la uşă, înfipse sabia în podea lângă el şi se aşeză.

— Odihneşte-te. Păzesc eu.

Ea nu putea să protesteze. Orice se întâmplase cu cuţitul de recoltat, îi storsese ce brumă de energie mai avea. Risca să adoarmă în drum spre pat.

— Bine. Vrei să facem de pază câte jumătate de noapte fiecare sau în schimburi?

Stafia, o siluetă profilată pe roşul focului, ar fi putut fi o statuie.

— Nu-ţi bate capul.

— Bănuiesc că tu oricum n-ai nevoie să dormi, zise Wasp.

Dădu să-şi scoată ghetele, apoi se gândi mai bine. Ar fi putut fi nevoiţi să plece în grabă. Cu tristeţe, îşi trase sub plapumă picioarele care o dureau.

— Bănuiesc că asta înseamnă că nici eu n-am nevoie.

Chiar şi aşa, aţipea rapid. Pierduse şirul întrebărilor fără răspuns şi, pentru moment, pur şi simplu nu-i păsa. Strecură lama sub pernă. Exact ca acasă. Doar că perna asta era mai moale.

— Nu te teme, se auzi spunând, somnoroasă. O s-o găsim.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era stafia aruncându-i o privire surprinsă.

Capitolul doisprezece

Când se trezi, încă mai era beznă. Acolo unde înainte iarba ajungea până la acoperiş, acum se revărsau razele lunii, luminând toată încăperea în albastru. Clipi, dezorientată. Ferestrele fuseseră acoperite când intraseră.

— Era un ostatic, zise stafia; simţise cumva că Wasp era trează, deşi ea era sigură că nu-şi mişcase niciun muşchi. Un copil. Foster avea ordine să-l ducă la punctul de întâlnire pentru extracţie, unde urma să...

Îi pieri vocea, ochii se îngustară, şi decise să adopte altă cale.

— Unde zicea că trebuie să se ducă, ce zicea ea că avea de făcut, în ziua aia... îl lăsa să scape. Împotriva ordinelor. Neglijarea datoriei pentru a ajuta vreun idiot inutil pe care nici măcar nu-l cunoştea. Era... o tâmpenie. Era genul de tâmpenie pe care *ar fi făcut-o* ea.

— Cum de îţi aduci aminte toate astea? întrebă Wasp. Dacă nu-ţi poţi aminti nimic.

Silueta stafiei rămase complet nemişcată, apoi îşi întoarse profilul cu aproape trei centimetri către ea.

— Pot să văd străfulgerări ici şi colo, răspunse el încet. Ca atunci când încerci să-ţi aduci aminte un vis. Am avut o grămadă de timp să încerc să fac legături. Să-mi amintesc acolo unde trebuie făcute legăturile... e

un efort.

La asta, Wasp nu mai fu aşa de sigură dacă stafia chiar îşi dăduse seama că ea e trează înainte să înceapă să vorbească sau dacă monologul pe care îl surprinsese era o rutină pe care şi-o impunea stafia, din când în când, în fiecare noapte probabil, o litanie pentru a păstra amintirile pe care se luptase să le salveze de la dispariţie.

Wasp privea ţintă plapuma. În lumina albastră ciudată, modelul ca o reţea al plăpumii putea reprezenta clădiri înalte pe străzi ordonate, văzute de sus. Poate, dacă mijea ochii suficient de tare, într-una dintre intersecţiile acestea deschise la culoare ar fi putut vedea monştri ciondănindu-se. *Sau supereroi,* se gândi Wasp într-o doară, ca un copil care repetă papagaliceşte cuvinte pe care nu le ştie. *Una sau alta.*

— Eraţi într-un război.

— Un război civil.

Privirea pe care i-o aruncă lui Wasp n-avea probabil scopul de a o face să se simtă ca o tâmpită, dar asta reuşi.

— Ştii ce înseamnă?

— Da, minţi Wasp.

— A durat multă vreme, zise stafia. Multă vreme.

— Şi ea era în...

Wasp bâjbâi după un cuvânt pe care-l auzise din

când în când de la stafii. Stafii care, aproape invariabil, păreau să fi murit de morţi sângeroase, deşi nu neapărat lipsite de demnitate. Împuşcate, aruncate în aer, strigând pentru...

— ...unitatea ta.

Acel râs cavernos pe care îl auzise Wasp şi în viziunea ei.

— În unitatea mea. Ea *era* unitatea mea. Ar fi trebuit să fim doisprezece. Nu mai ieşise nimeni altcineva de la dezvoltare. Doar ea. Şi cu mine.

Dezvoltare. Nu *antrenament.* Wasp rumegă asta.

— Nu erau destul de buni ca să lupte alături de voi?

— Evident că nu, pentru că tratamentul îi ucisese.

O pauză.

— N-au murit bine.

Wasp se ridică în pat şi aşteptă, dar el nu mai spuse nimic. Conversaţia cu lucrul ăsta era un exerciţiu de mers în vârful picioarelor şi echilibru. Orice mişcare greşită risca să-l supere sau să-l jignească şi să-l cufunde iar în tăcerea aceea ursuză.

N-avea să ajungă nicăieri în ritmul ăsta. Era momentul să schimbe placa.

— Cine sunteţi *voi*?

Stafia îi aruncă o privire lungă, apoi ridică din umeri.

— Asta o să sune caraghios, dar cel mai corect lucru pe care-l pot spune ca să înţelegi este că am fost

dezvoltaţi pentru a deveni arme.

De fapt, îşi zise Wasp, *asta explică multe.* Undeva, în capul ei, ceva micuţ se aşeza în lăcaşul lui. Părea hotarul unui lucru mai important.

— Ai spus că avea un creier costisitor.

Stafia scoase un sunet scârbit.

— Şi de mare ajutor i-a fost.

— Stai o clipă.

Începea s-o doară capul.

— S-o luăm de la început. Cineva... *v-a făcut*?

— Da, zise stafia. Şi nu. Materialul nostru genetic e uman.

Şi din nou pauza aceea, ca şi cum ar fi căutat o formulare pe care ea s-o poată înţelege.

— Este în cea mai mare parte uman. Am fost născuţi, ca şi tine.

Din nou ridicarea din umeri.

— Ne-au luat de copii. Orfani. Tăbliţe curate. Îi spuneau Proiectul Paspartu. Strict secret. Trăiam în laboratoare. Nu vedeam pe nimeni din afară. Ne-au...

Îi trebui un moment, alegând vădit cuvinte şi renunţând la ele, în cele din urmă hotărându-se la:

— ...ne-au schimbat. Ne-au făcut mai puternici. Mai rapizi. Mai deştepţi. În antrenamentul cu arme ne-au dat întâi pistoale, ca şi celorlalţi. Apoi şi-au dat seama că suntem suficient de rapizi şi destul de puternici ca să

fim mai eficienţi în lupta de aproape cu săbii, aşa că au pus să ni se facă nişte săbii. Era ca o glumă proastă. Să aduci o sabie într-o luptă cu arme de foc. Dar n-a râs nimeni prea multă vreme.

Wasp dădu din cap. Grămada de trupuri. Viteza uluitoare cu care se mişca Foster. Felul în care sfâşiase el copoii, ca o sclipire de fulger cu formă umană.

— Una peste alta, nu suntem chiar aşa de diferiţi de voi, continuă stafia, în timp ce Wasp făcu ochii mari, apoi întoarse privirea. Voi, Arhivistele. Nu-i aşa?

— Cred că da, zise Wasp, sau cel puţin încercă să spună.

Nu ieşi niciun sunet.

— Voiau să facă acelaşi lucru şi cu ostaticul. Era fiul... ei, al unei femei importante. În război. O femeie foarte importantă. Ar fi putut să ne ordone nouă să ne ocupăm de ea, dar voiau să trimită un mesaj. Aşa că, în loc de asta, îl luaseră pe băiatul ei. Credeau că, dacă îl iau pe el şi îl schimbă cum ne schimbaseră pe noi, şi îl trimit înapoi la familia lui, el ar fi...

Wasp înţelese.

— Ar fi făcut ce voiau ei.

— După ce se întâmplase cu unitatea Paspartu în timpul dezvoltării, şi stabiliseră că nu se poate supravieţui în urma tratamentului, iar noi supravieţuiserăm totuşi, oamenii noştri se temeau de

noi. Dar le era şi mai teamă să piardă războiul. Ne-au păstrat pe noi, dar Paspartu a fost desfiinţat. Metodele erau prea costisitoare, rata de succes prea scăzută. Finanţarea a fost tăiată şi n-au mai fost recrutaţi alţi subiecţi. Efort ultim sau nu, o rată de supravieţuire pe termen lung de patru la sută era intolerabilă.

— Stai. Patru la sută? Spuneai că ar fi trebuit să fie doisprezece...

— În faza finală de dezvoltare, zise stafia, cu privirea fixând ceva aflat dincolo de capul ei, au fost... Se opri pentru o clipă, zguduit de ceva nevăzut. Apoi reluă: Până la urmă, s-a dovedit că încă mai lucrau la accelerarea procesului. Credeau că ajung la un rezultat. Ostaticul avea să fie o probă de funcţionare. Ce durase ani de zile pentru a fi ajustat la noi ar fi putut dura doar câteva luni sau chiar mai puţin la el. Se pare că ideea arăta bine pe hârtie, oricum. Suficient de bine ca să ne trimită să-l aducem.

— Dacă ar fi supravieţuit tratamentului, zise Wasp.

— Dacă ar fi supravieţuit tratamentului.

— Şi nu hotăra, în schimb, să dea foc întregului Paspartu.

Stafia închise ochii, ridică un deget.

— N-am zis că era o idee bună. Dar nu era decizia noastră.

Wasp nu comentă, aşa că el continuă.

— Iar Foster... din câte ştiam noi până au venit ordinele astea, Paspartu era mort şi îngropat. Iar ea şi-a riscat viaţa ca să-l ţină aşa, spuse stafia, părând aproape nefericită. Războiul s-a încheiat curând după ce a eliberat ostaticul. A salvat o mulţime de vieţi.

— Ai voştri au câştigat?

Un fel de zâmbet, cu un triumf chinuit în el.

— Am pierdut. Sau ar trebui să spun că ei au pierdut. Au încercat să-l transforme în războiul nostru. Şi n-a ţinut. Iar ei nu puteau câştiga fără ajutorul nostru. Ea le-a arătat, în cele din urmă, că noi eram mai mult decât ce făcuseră ei. Dar a fost ultimul...

O umbră despică albastrul ferestrei, ca un tăiş, acum era acolo şi acum dispăruse. *Altă stafie rătăcitoare, venită la punctul de trecere,* se gândi Wasp confuz, punându-şi problema să se lupte pentru pat cu oricine o fi fost.

Stafia se ridică în picioare, cu sabia în mână, exact când se sparseră ambele ferestre.

Wasp ridică braţul ca să-şi ferească faţa de cioburile de sticlă care zburau, iar când îl coborî, în încăpere se aflau doi copoi. Trase cuţitul, gândindu-se: *Ah, bun, doar doi.* Gândindu-se: *Cum au încăput prin ferestre*?

Întrebarea era cât pe ce să-şi capete singură răspunsul. Un fel de ceaţă, de culoarea scânteii aprinse, a cărbunelui, se rostogolea prin ferestre şi, unde se aduna în apropierea podelei, începea să se închege:

trupuri, capete, picioare.

Copoii nu se obosiră nici măcar să mârâie înainte să sară. Unul spre stafie, care se roti pe călcâi şi îl lovi din aer, şi unul spre Wasp, care aruncă plapuma peste el în timp ce sărea, apoi se dezechilibră şi pe jumătate sări, pe jumătate căzu din pat. Copoiul se prăbuşi, încurcat în plapumă, dădu din picioare, clănţănind spre ea o falcă aproape cât capul ei. Wasp îşi aminti dintr-odată fiecare clipă de groază din fiecare tentativă eşuată de evadare şi înjunghie plapuma şi lucrul dinăuntrul ei, iar şi iar, până rămaseră ambele nemişcate şi una se topi într-o mocirlă învelită în cealaltă.

Fiecare lovitură aducea altă viziune, ca atunci când se luptase cu copoii pe malul râului. Văzu un câine de altar stând de pază în zăpadă, un câine de altar mâncând resturi de mâncare din mâna unei novice, un câine de altar lovit cu piciorul de un bărbat îmbrăcat ca preotul lui Catchkeep, dar pe care Wasp nu-l recunoscu.

Şi-l scoase din minte şi se ridică în picioare la timp pentru a ajuta stafia să dea lovitura de graţie altor patru copoi proaspăt întrupaţi în mijlocul încăperii.

Pe neaşteptate, Wasp se trezi stând spate în spate cu stafia, fiecare cu faţa spre una dintre ferestrele sparte, prin care încă se mai revărsa ceaţa.

— Tot nu crezi că vânătoarea e reală? strigă Wasp.

Avea probleme cu modularea vocii. Îi clănţăneau prea tare dinţii. Nu mai fusese niciodată atât de obosită.

— Ne aducem cu noi propriii monştri, zise stafia. Se pare că ăştia sunt ai tăi.

Alţi copoi prindeau formă din ceaţă, dar ea nu stătea după ei. Tăie în masa pe jumătate formată, care nu era legată de nimic, iar inerţia saltului eşuat aproape că o răsturnă.

— Ochii, zise stafia în spatele ei. Aşteaptă să apară ochii.

Acele câteva răsuflări cât aşteptă fură unul dintre cele mai grele lucruri pe care le avusese de făcut vreodată Wasp. Îşi menţinu poziţia, respirând mai repede decât ar fi trebuit, pândind momentul. Erau şase copoi în faţa ei şi habar n-avea câţi mai erau în spate. Încerca frenetic să-şi imagineze dacă urmau să o atace toţi în acelaşi timp sau va avea cel puţin o fracţiune de secundă pentru a scăpa măcar de unul. Erau aproape cât ea de înălţime şi cam la fel de laţi, dar de câteva ori mai grei. Oricare trei dintre colţii lor aveau la un loc lungimea cuţitului de recoltat şi, până să se elibereze din ceaţă, colţii ăia se lungeau la nesfârşit.

— Nu putem rezista, şopti ea.

— Trebuie, zise stafia, iar următorul copoi sări.

La jumătatea distanţei spre gâtul ei, apărură şi ochii.

Wasp se ghemui şi lovi fără milă la picioare. Copoiul scoase un lătrat, întrerupt de cuţitul lui Wasp care îi pătrunse în inimă.

Din senin, îi trecu prin cap că ea şi stafia stăteau aproape la fel cum stătuse el cu Foster în imaginea de pe bucata de hârtie împăturită. Zâmbetul lui Foster, ca o palmă peste faţă. *Vino cu mine.* Era ceva ce Wasp nu avusese niciodată cum să ceară cuiva. Să fie doi împotriva întregii lumi. Iar ea se obişnuise să fie de una singură.

I se părea că până şi comparaţia făcută în intimitatea minţii era ceva ce ea trebuia să câştige. Îşi eliberă cuţitul, îl scutură uşor, îl prinse invers şi lovi cu toată puterea, spintecând un gât. Trase cuţitul în jos, prelungind rana, schimbând priza înainte să-l poată lua cu el copoiul mort.

Parada o lăsase mult prea expusă. Nici măcar nu-l văzu pe următorul înainte să-şi închidă fălcile peste antebraţul ei. În timp ce împlânta lama în burta copoiului şi-i revărsa măruntaiele pe podea, îi mulţumi în gând Celui/Celei Care Scăpase că nu era mâna cu care mânuia cuţitul. Şi îi mulţumi iar Lui/Ei că dinţii copoiului se topeau şi nu trebuia să găsească o cale să-i smulgă din fălci pentru a-i desprinde din braţul ei.

Totuşi, încă mai veneau, fără sfârşit. Izbucnirea ei de ură îşi pierdea intensitatea. Acum se îndrepta cu paşi

repezi spre extenuarea totală.

— De unde vin?

Stafia răspunse scuturând din cap. Sabia îi era mânjită cu mâzgă neagră până la gardă, iar el începea să arate întrucâtva iritat. Totuşi, oricât de tare se lupta afurisitul, Wasp nu-l văzuse niciodată cu răsuflarea tăiată. Se întreba dacă era din cauză că era stafie sau era o trăsătură personală.

Atâţia copoi. Wasp lupta acum instinctiv, ghemuindu-se şi spintecând, cu mişcări largi şi neglijente, ca o novice pe care căzuseră sorţii, deşi nu şi-i dorise niciodată. Deplin conştientă că încet-încet o lăsau puterile, până aveau s-o părăsească de tot. Uşa era blocată. Ferestrele. Copoii veneau mai repede decât putea Wasp, chiar şi decât putea stafia să le secere.

Trezeşte-te, îşi strigă ea. *Gândeşte.*

Nici nu mai putea număra copoii acum. Fiecare arăta puţin diferit, deşi toţi aveau nişte trăsături comune. Blana, complet neagră, mai puţin steaua cenuşie dintre ochi. Urechile care erau toate ascuţite. Cozile stufoase de lup, arcuite spre spate. Tăcerea, cu excepţia acelui urlet straniu pe care-l preluau unul de la altul, semnalând apropierea de o ţintă comună. Ea.

Una peste alta, semănau destul de mult cu câinii de altar de acasă. Asta era destul de logic din punctul ei de vedere, întrucât câinii de altar erau crescuţi cu grijă

pentru a avea aceste trăsături, fiind omologii pământeşti ai vânătorii lui Catchkeep, aşa cum Arhivistele erau omoloagele pământeşti ale lui Catchkeep însăşi. Procesul implica multe încercări şi erori şi nenumărate rebuturi erau înecate în lac şi puse în tocană, dar...

Ne aducem cu noi propriii monştri.

Viziunea copoilor, pândind ferestrele întunecate. Unul dintre ei i se păruse foarte familiar, iar acum îşi dădu seama de ce. Semăna leit cu unul dintre câinii de altar din primul ei an ca Arhivistă. Purta chiar şi cicatricele pe care i le făcuse ea în cele trei evadări din care o târâse înapoi, înainte să moară de otrava pe care i-o lăsase în mâncare imediat ce reuşise să se târască jos din pat.

Se pare că ăştia sunt ai tăi.

— Nu erau copoi, şopti ea.

Spus cu voce tare, suna nebuneşte, dar nu avea altă idee.

Când căzu următorul copoi, se aruncă şi ea odată cu el. Trebuia să vadă. Un altul încercă s-o atace din spate, dar ea fentă în lateral, iar copoiul trecu peste umărul ei şi aterizâ cu ghearele patinând pe podea. Se întoarse brusc spre ea, derutat, furios, dar nu pentru multă vreme, pentru că sabia stafiei coborî şi îi ţintui capul de podea. Lama ieşi cu un sunet care o făcu pe Wasp să se

gândească dezagreabil la o muşcătură dintr-o pară prea coaptă.

N-avea la dispoziţie decât o secundă sau două înainte ca fiara să se transforme în mâzgă. Se uită şi găsi: pe muşchiul mare de pe exteriorul coapsei, unde blana copoiului era mai scurtă, un tatuaj de aur şters. Carnea de sub el începea să se dezintegreze, dar încă îl mai distingea suficient de clar, mai ales că acum ştia după ce să se uite. O săgeată şi o ţintă, sub o coroană imaterială din şaisprezece stele.

Vânătoarea lui Catchkeep, se gândi ea şi simţi cum începe să gâlgâie în ea un râs nebunesc bizar. Îl înăbuşi, răsucindu-se să lovească un alt copoi, care găsise de cuviinţă să sară cu fălcile pe gâtul ei plecat.

Stafia păru că auzise râsul pe care şi-l înăbuşise ea.

— Ce?

Wasp îşi deschidea deja drum spre vatră şi masa de lângă ea.

— Ştiu cum să-i înving, strigă ea. Apoi, ca pentru sine: Cred. Din nou către stafie: Acoperă-mă.

— În regulă, zise stafia, deja făcând-o.

Wasp se gândi să-şi vadă de treabă cu o singură mână, păstrând cuţitul în cealaltă, acolo unde-i era locul. Dacă ar fi făcut altfel, ar fi însemnat să aibă încredere în stafie. Să-şi pună viaţa, pentru o clipă, în mâinile lui.

Timp de o secundă, cercetă stafia, care măcelărea copoi cu mai multă îndemânare şi eleganţă decât ar fi putut spera ea să capete într-o viaţă de antrenamente. Scutură din cap. Înjură în sinea ei.

Apoi puse cuţitul în teacă, se întoarse cu spatele la luptă şi se duse la masă.

Apă. Era deja acolo. Foc în vatră. Lapte, avea nevoie de lapte. Pe masă se afla o roată de brânză proaspătă. Ar fi trebuit să meargă. Sânge – aruncă o privire spre braţul unde se înfipsese colţul copoiului. Orice o fi fost în mucozitatea rămasă după ce murise îi cauterizase cea mai mare parte a rănii şi lăsase în urmă câteva pete de arsură chimică, dar lângă cot, unde nu ajunsese mâzga, încă mai ţâşnea sânge. Dacă nu era suficient, se putea oricând baza pe cuţit ca să obţină mai mult.

Stropi apa într-un cerc în jurul ei şi întinse brânza deasupra pe podea, tot în cerc. Pişcă rana deschisă de la braţ până se strânse suficient sânge ca să-şi înmoaie degetul în el, şi trasă din nou cercul. Goli coşul de struguri şi îl aşeză în flăcările din vatră până când se aprinse, apoi îl trase, împrăştiind scântei, peste acelaşi cerc. Podeaua începu să fumege. Ar fi trebuit să funcţioneze rapid.

Întinse o mână peste marginea cercului.

— Prinde-te, îi zise stafiei. Ar trebui să te pot trage înăuntru. Nu vrei să fii în afara cercului când

explodează.

Wasp abia îl văzu mişcându-se când avu din nou senzaţia de degerătură şi ameţeală şi îl prinse strâns.

— Ai grijă să nu atingi cercul cu picioarele, strigă ea şi trase.

Stafia pâlpâi puţin când trecu peste liniile suprapuse ale cercului şi, pentru o clipă îngrozitoare, Wasp fu sigură că sărise în vreo amintire, era pe punctul de a o ataca din nou, şi ea trebuia să găsească o cale să o lege în limitele unui cerc cu diametrul puţin mai mare de un metru. Dar trecu fără probleme, îi dădu drumul şi îşi ocupă locul în spatele ei fără ca ea să fie nevoită să-i spună ceva.

Copoii săriră şi se izbiră de marginea cercului, ca şi cum ar fi lovit un zid nevăzut. Căzură înapoi mârâind, păşind nervos, aruncându-se iar şi iar, până fură pârliţi de foc, însângeraţi de bariera invizibilă pe care o loviseră.

Wasp rezistă dorinţei de a-şi bate joc de ei. În schimb, scoase cuţitul cu mâna liberă şi ridică vocea spartă pentru a se face auzită.

— Eu sunt Arhivista. Trimisul, ambasadorul şi avatarul lui Catchkeep pe pământ. Oasele şi stelele ei sunt trupul meu; trupul şi oasele mele sunt stelele Ei. Eu sunt Cea care vă poartă, Cea care vă sprijină, Cea la care se întoarce ţărâna voastră. Aţi trăit bine. Aţi murit

bine. Vă eliberez. Nu-mi bântuiţi calea.

Îngenunche şi împinse vârful cuţitului de recoltat prin cea mai apropiată margine a cercului. Focul îi pârli degetele, dar rezistă. Metalul sacru trecu prin toate cele patru cercuri pe care le desenase, până în podeaua de dedesubt, iar lumina se revărsă din cerc în toate direcţiile. Bubui în uşă, aruncă patul şi masa la perete, stinse focul din vatră, ar fi spart şi ferestrele dacă ar mai fi rămas sticlă în rame. Zbură scrâşnind afară prin ferestrele deschise şi se duse, lăsând în urmă un miros de ozon.

Întreaga încăpere păru să tremure puţin, ca aerul deasupra unui foc, şi deodată copoii se stinseră – lumânări suflate de niciun vânt.

Petele de moarte dispărură în podea. Şi cercurile pe care le desenase Wasp dispărură la fel. Focul părăsi cercul şi începu să se întindă. Luna era foarte albastră.

Stafia o prinse pe Wasp în cădere.

Capitolul treisprezece

Wasp visa. Tot mai detesta să viseze.

De data asta văzu câinii de altar. Era un amestec bizar de imagini, aruncate la grămadă. Îi vedea ca pui dându-se de-a rostogolul prin paie, încăierându-se pentru laptele mamei, dormind într-o grămadă care

zvâcnea. Îi văzu sortaţi de preotul lui Catchkeep: cei care aveau să fie tatuaţi pentru a sluji la templu, cei care nu reuşeau să treacă de selecţie. Cei păstraţi pentru templu scheunau şi se zbăteau în lesele noi, luptându-se să ajungă la ceilalţi, care erau strânşi laolaltă într-un sac încărcat cu pietre şlefuite. Cei din sac se zvârcoleau fericiţi, gata de joacă. Wasp văzu câini de templu adulţi tatuaţi patrulând în jurul templului, făcând de gardă. Văzu un grup îndreptându-se spre deal, prin trecători înguste, furişându-se în tăcere spre casa ei. Unul dintre ei împinse uşa cu nasul şi intrară pe rând, adulmecând. Un altul găsi ceva interesant pe podea. Era haina Arhivistei, încă pătată de sânge din lupta care o făcuse Arhivistă pe Wasp, aruncată cu scârbă şi sfidare după ce încercase să scape prima dată. Unul câte unul, câinii de altar o adulmecară şi mârâiră din gât atât de profund, că urechea lui Wasp nu înregistră sunetul, ci mai degrabă o vibraţie, o senzaţie de iritare în cap. Apoi ieşiră tiptil pe uşă şi se pierdură din vedere.

Visul sărea din episod în episod. Privea o încăpere lungă şi întunecoasă, luminată de beculeţe de semnalizare în culori pure atât de intense, încât o dureau ochii. În mijlocul încăperii erau douăsprezece pătuţuri albe, aşezate pe două rânduri, toate cu picioarele înspre interior. Wasp distingea nenumărate

zgârieturi pe podea, la oarecare distanţă de ambele părţi ale celor două rânduri, ca şi cum, la un moment dat, în trecutul apropiat, multe alte paturi ar fi fost trase înăuntru sau afară de acolo.

La căpătâiul fiecărui pat se afla un panou, neted şi negru, acoperit de numere şi linii strălucitoare ciudate care se mişcau în sus şi în jos cu vârfuri şi ondulaţii, de la stânga la dreapta ecranului. Lângă fiecare pat era un fel de cuier de metal înalt şi subţire, de care atârnau o mulţime de pungi multicolore cu lichide. Din aceste pungi se încolăceau tuburi către paturi.

În fiecare dintre paturi se afla câte un copil care dormea, în vârstă de şase sau şapte ani, prins de saltea cu nişte curele late peste şolduri, încheieturile mâinilor şi coaste. De tavan era suspendat un dispozitiv, care emitea suficientă lumină verzui-albăstruie ca să se zărească de jur-împrejur. Spre uimirea lui Wasp, cânta. Trecea printr-o buclă de trei cântece de adormit copiii, aproximate în ţiuituri tonale. Chiar şi Wasp, care ştia cum sună un cântec de leagăn, îşi dădea seama că erau cântece pentru bebeluşi sau copilaşi mici, nu pentru copii de vârsta celor care dormeau aici.

Totuşi, probabil că funcţiona. Câţiva dintre copii aveau urme de lacrimi uscate pe obraji, iar Wasp văzu că unii dintre ei îşi muşcaseră buzele sau îşi roseseră unghiile până îşi făcuseră răni cu coajă, dar în somn

arătau aproape liniştiţi.

După câteva momente, o femeie cu halat alb intră şi făcu înconjurul zonei cu paturi, cercetând panourile. La patul unui copil se opri şi oftă, apoi scoase un dispozitiv din buzunar şi vorbi în el. Înainte să plece, bătu în panoul patului până deveni negru, apoi se aplecă să închidă cu degetul pleoapele copilului. Când ridică mâna, era roşie. Când trase cearşaful peste capul copilului, acesta se înmuie acolo unde se lipea, iar Wasp, cronicarul morţii, se trezi întrebându-se ce anume îl ucisese pe copil. Sub bărbia copilului, cearşaful rămânea alb.

În timp ce paşii femeii se îndepărtau, o fetiţă deschise ochii. Părea că nu dormea de ceva vreme. Rămase complet nemişcată o clipă, privind ţintă în tavan. Un moment mai târziu, se încruntă, ca şi cum ar fi simţit ceva ce Wasp nu putea simţi, şi începu să se mişte în legături într-o linişte totală. După ce îşi eliberă încheietura unei mâini, în câteva secunde se ridică în şezut, îşi aruncă deoparte cearşaful şi coborî din pat. Luă cu ea cuierul cu pungi cu lichid, având grijă să lase suficient joc snopului de tuburi ca să nu se smulgă din punctul de alimentare aflat la încheietura cotului.

În patul de pe partea opusă era un băiat care părea să doarmă. Întinse mâna liberă să-i dea un ghiont ca să-l trezească, dar chiar înainte ca degetul ei să-i atingă

umărul, el deschise ochii. Nu părea surprins s-o vadă acolo. Lui Wasp nu-i era clar dacă fata îl alesese pe băiat pentru că era cel mai aproape de ea, pentru că simţise că era singurul care se prefăcea că doarme, sau niciuna din două, sau ambele.

Fără să-şi spună niciun cuvânt, fata se aplecă să elibereze una dintre încheieturile băiatului. El o lăsă, dar nu făcu nicio mişcare să desfacă restul legăturilor. Se uitau unul la altul cu priviri inexpresive în lumina aceea voalată în culori submarine.

— Încă unul, zise fata, scoţând limba, strângându-se de gât, dându-şi ochii peste cap. Îşi îndreptă faţa şi se uită la el răbdătoare. Se aplecă: Şi tu.

— Încă unul, zise băiatul, repetând parodia morţii făcută de ea, chiar dacă ceva mai puţin dramatic.

N-o întrebă cine fusese, iar ea nu spuse. Niciunul dintre ei nu părea prea tulburat. Wasp recunoscu lipsa de emoţie de pe chipurile şi din glasurile lor, chiar dacă unul dintre ei zăcea sângerând două paturi mai încolo. Erau ca nişte novice micuţe, mult mai puţin familiarizaţi cu noţiunea de camaraderie decât cu noţiunea de moarte.

— Nu tu, zise fata şi se întinse să-l lovească în braţ, jucăuşă, serioasă.

El o privi nedumerit. Ea îi aruncă o privire plină de înţeles. El prinse ideea.

— Nu tu, zise băiatul şi o lovi în celălalt braţ.

— Nu eu, zise fata şi scuipă pe podea într-o parte.

— Nu eu, zise băiatul şi îşi înălţă capul să scuipe pe podea în cealaltă parte.

— Niciodată, zise fata şi întinse o mână în faţă, cu palma în afară.

— Niciodată, zise băiatul şi îşi întinse mâna către mâna ei, lipindu-se perfect peste ea.

Apoi, odată ce jocul cu „afirmaţie şi răspuns" păru să se încheie, băiatul coborî braţul, iar fata îl legă la loc, înainte să se întoarcă în pat şi să refacă şi ea cât de multe legături putea. Ambii copii priviră în tavan o clipă, apoi strânseră ochii şi aşteptară să-i ia somnul. Deasupra, ţiuitul muzical se opri, îşi reluă bucla, şi reîncepu.

Wasp se trezi cu mâna cuţitului lipicioasă de argint. Strânsese cuţitul de recoltat în somn, cu degetele pe lamă. Se ridică repede, fără să ştie unde era, iar ameţeala o făcu să regrete pe loc. Se lăsă înapoi pe coate, până i se limpezi vederea.

Era întinsă pe o pantă acoperită de muşchi care cobora spre fundul negru al unui iaz, în jurul căruia creşteau crini care arătau ca sângele. Dinspre apă venea o adiere, mirosind a cupru, tei şi mortăciuni. Deasupra iazului atârna o salcie singuratică şi îngălbenită, iar adierea îi făcea frunzele să se ciocnească unele de altele

cu un clinchet. Mai de aproape, Wasp avea să descopere că nu erau deloc frunze, ci împletituri ca nişte bice făcute din oscioare.

Roua dimineţii îi udase spatele. Muşcătura din braţ era bandajată, ca şi degetele pline de băşici de la cealaltă mână. Deasupra, ghemuit pe salcie, soarele părea o gaură zdrenţuită făcută într-un cer de levănţică. Nu arunca nicio reflexie în apă.

Privirea îi căzu pe coardă. Nu era o iluzie optică. Chiar arăta mai fragilă, mai subţire. Mai puţin argintie. Mai cenuşie. Ce zisese stafia? Că o să fie blocată aici sau o să dispară. O să fie *anulată.* N-avea să mai dureze mult de-acum.

Nu mai era nimic de făcut. Nu mai putea merge decât înainte.

Visele. Visele care nu erau vise. Primul trebuie să fi venit de la sângele copoilor de pe lama ei, dar al doilea...

— Eşti rănit, croncăni ea.

Stafia era îngenuncheată lângă ea, cu sabia aşezată între ei, pe muşchi.

— Sunt mort.

Wasp, care căuta un răspuns, simţi deodată un miros în aer, deasupra şi dedesubtul duhorii care venea dinspre eleşteu.

Mirosea ca un foc de gardă. Cu oarece efort, întoarse

capul. Mai sus pe pantă, în spatele unei îngrămădeli de pietre albăstrui, putea vedea coşul cabanei, stând singur şi gol în aer. Restul cabanei dispăruse.

— Am ars-o, şopti ea, înspăimântată.

Dintr-un motiv oarecare, simţi mai multă durere pentru distrugerea cabanei decât simţise la perspectiva distrugerii casei sale, deşi amintirea cabanei tihnite pline de copoi sângeroşi nu era cu mult mai plăcută.

— O să crească la loc, spuse stafia. Aşa se întâmplă întotdeauna. Apoi îşi îngustă ochii pătrunzători la ea, punând cap la cap deducţia lui Wasp. Ce ai văzut?

— Întâi spune-mi cum ai reuşit să te tai în cuţitul meu.

— Păi, nu sunt sigur cum îţi închipui că ai scăpat de-acolo, zise el sec, dar eşti grea. Şi neîndemânatică. Şi singura cale să-ţi iau cuţitul din mână ar fi fost să-ţi rup degetele. Ridică din bărbie spre ea: Ce ai văzut.

— M-ai scos afară?

— Nu erai în stare să ieşi singură.

— Cum am ajuns aici?

Zidul de iarbă din jurul cabanei. Apoi lumina lunii revărsându-se pe unde fusese iarba. Acum asta. Ce se întâmplase cât dormise?

— Cabana... *ne-a adus* aici?

Şi-l imaginã, umblând greoi prin iarba aia înaltă, cu norul de fum al coşului ridicându-se şi urmărindu-l.

— Nu aşa cum crezi tu, zise stafia. Acum. Ce. Ai. Văzut.

— Nu mare lucru, zise ea, eschivându-se.

Nu înţelesese încă pe deplin ce văzuse, dar părea ceva îngropat prea adânc de prea multă vreme ca să îl dezgroape şi să-l scoată la lumină după plac.

— În principal era sânge de copoi. Nu cred că o să-i mai vedem. Dacă or mai fi rămas vreunii după asta.

Se opri, revăzând în minte exterminarea copoilor. Măcar o dată, o idee care mersese bine şi nu prost. Îi plăcea.

— Oricum, am văzut de unde veneau. Am avut dreptate. Sunt stafiile câinilor de altar. Adulmecând o Arhivistă vie aici, bănuiesc. Haina, cuţitul. Ceva. Vânătoarea lui Catchkeep, chiar aşa! pufni: E ca şi cu cicatricele. Doar o poveste. E reală acum din cauza *mea.*

Stafia o fixă cu privirea.

— Nu sângele chestiilor ăstora ţi-a spus despre tăietura de pe mâna mea.

— Apoi am văzut nişte copii. Adormiţi. Wasp ridică din umeri, cu totul nevinovată. Era un...

Copil mort, care sângera pe toate găurile din cap.

— Un cântec.

— Oh, zise stafia. Clipi, sau tresări. *Oh.*

Deodată, Wasp îşi dori cu disperare o schimbare de subiect. Şi din cauza întregii discuţii despre viziuni,

nici nu trebui să caute prea departe până să dea peste una. Se gândi la copoii care o adulmecau, o urmăreau. În definitiv, câinii de altar erau crescuţi pentru a se supune şi dresaţi de la naştere pentru a le ţine supuse şi pe Arhiviste, iar acum o Arhivistă vie apăruse printre ei, într-un loc unde nu veneau oamenii vii. Cine ştie ce trebuie să fi fost în capul lor. Ce bucurie în inimile lor moarte.

Poate că ar putea face şi ea la fel.

— Deci mă gândeam. Dacă aş...

Mintea i se mişca mai repede decât gura şi îi spunea că subiectul nou nu i-ar plăcea mai mult decât cel vechi, dar asta era.

— Bine. Habar n-am cum citeşte sângele cuţitul de recoltat, dar o face. Citeşte sângele copoilor. Citeşte sângele tău. Ar putea... înghiţi în sec: Citi sângele lui Foster. Dacă l-am avea.

Cercetă cu atenţie stafia, care era nemişcată ca o statuie, cu faţa tot atât de uşor de citit ca şi a unei statui. *Haide, spune-o,* îşi zise ea. *Oricum n-o să fie mai uşor nici mai încolo.*

Trase adânc aer în piept şi îşi împinse cuvintele să iasă înainte să-i vină mintea la cap.

— E sânge pe hârtia aia pe care o porţi cu tine. L-am văzut când mi-ai arătat-o. Cel puţin cred că e sânge. *Pare* să fie sânge. Dacă e al ei... poate că-l putem folosi.

Vreau să zic. Ca s-o găsim. Mi-ar putea arăta ceva amintiri în care nu eşti şi tu. Ceva ce tu n-ai văzut. Ceva ce nu pot afla decât de la ea. E doar o picătură mică, dar, nu ştiu, poate e destul.

Urmă o pauză lungă, lungă de tot. Apoi stafia oftă, se întinse spre un buzunar şi scoase pătrăţelul de hârtie. Îl despături, cu partea tipărită în sus, şi îl întoarse repede.

Pagina era exact cum îşi amintea Wasp. Cuvintele înghesuite de sus până jos, dintr-o parte într-alta. Scrisul de mână ca nişte cârlige de undiţă. Ici şi colo, atrăgeau atenţia din amestecătură: *scrisoare, timp, luptă, Paspartu, împreună, ajutor, nimic, înţeleg.* Şi acolo, în colţ, o pată roşu-maronie. Stafia se holba la ea, cu fălcile încleştate.

— E al ei.

— Bine, zise Wasp, conştientă că-şi putea auzi pulsul bubuind în urechi.

Nu se pricepea când era vorba să se dea mare, aşa că nu fu în stare să se convingă să spună *O să meargă. Categoric o să meargă. Dă-mi chestia aia şi haide s-o găsim pe persoana care a scris-o.* Şi nu se putea gândi nici la vreo modalitate isteaţă să spună adevărul, care era ceva de genul *Încă habar n-am ce fac. N-am spus niciodată că aş avea. Probabil că o să distrug hârtia asta, indiferent ce o fi, degeaba.*

Se auzi un zgomot de rupere.

— Uite, zise stafia, întinzându-i o bucăţică.

Ea o luă. Era lungă şi lată cât trei degete de-ale ei ţinute lipite. Pata se întindea peste fragmente din câteva rânduri de text, care fuseseră rupte odată cu ea, păstrând cât mai mult sânge cu putinţă.

...nu vreau să fi murit degeaba...

...cred că înţelegi...

...distrat cât s-a putut. Ne mai vedem.

Gâtul lui Wasp era, dintr-odată, foarte uscat.

— Bine, făcu ea din nou. Bine.

Stafia nu zise nimic, dar, deodată, Wasp nu mai rezistă.

— Ai spus că a fost torturată până la moarte, se repezi ea. Asta e...

— Când mai rămăseserăm doisprezece, ne-au împărţit în perechi, zise stafia încet. Nu ca să ne ajutăm unul pe altul. Ca să informăm unul despre altul. Cine se îmbolnăvea. Cine devenea periculos. După ce ea a...

Vocea i se stinse. Când vorbi din nou, în glasul lui se citea o sfidare, sfidare şi mândrie.

— N-a mers chiar cum voiau ei. Dar, pe de altă parte, toţi ceilalţi mureau şi nu mai conta. Totuşi, tot timpul, ne-am acoperit unii pe alţii, doar... salvându-ne, cu rândul, unul pe celălalt. Ăsta, zise el, cu ochii pe pata de sânge, a fost rândul ei. Ultima dată. Împături restul hârtiei de-a lungul îndoiturilor uzate şi îl bagă în

buzunar. Acum e rândul meu, spuse.

Wasp se aşează, cu cuţitul de recoltat într-o mână, cu bucăţica de hârtie pătată cu sânge în cealaltă. De data asta, se aşează în aşa fel încât, dacă i-ar fi scăpat iar din reflex cuţitul sau s-ar fi prăbuşit din nou, şi cuţitul, şi ea ar fi aterizat în siguranţă pe muşchi. Avea încredere că stafia o să aibă grijă să nu cadă cuţitul sub ea.

Mostra ei nu era sânge de stafie. Cel puţin, nu era la vremea când fusese vărsat. Cuţitul ar putea să nu fie în stare să-l descifreze. Wasp trase adânc aer în piept. Nu avea decât o singură cale să afle.

Îşi propti cuţitul de recoltat într-o mână şi înfăşură cu grijă hârtia în jurul lui, cu sângele pe lamă. Închise ochii şi aşteptă.

Nu se întâmplă nimic.

Răsuflă repede: exasperare şi uşurare.

Uşurare?

Apoi îşi dădu seama de unde i se trăgea. Sigur că voia s-o găsească pe Foster, să rezolve enigma, să termine înainte să-i expire timpul şi să rămână blocată aici, jos, pentru totdeauna, iar Foster să fie pierdută pentru totdeauna, dar era genul de dorinţă pentru care ar fi trebuit să-şi vândă ochii Telalului, pentru că n-avea nicio şansă să o îndeplinească de una singură.

Dar să zicem că reuşea. Să zicem că o găsea pe Foster.

Perspectivele ei ulterioare nu erau promiţătoare. S-ar fi putut lupta să se elibereze de preotul lui Catchkeep şi să fugă în Moloz până găsea alt oraş mizerabil unde să se ascundă, sau, dacă nu, să moară de foame. Asta era tot ce putea spera.

În acelaşi timp, totuşi, preotul lui Catchkeep nu era aici. Molozul nu era aici. Oraşele mizerabile nu erau aici. Lumea de deasupra, pusă alături de lumea de dedesubt, părea anostă şi ştearsă, cea mai puţin reală dintre ele.

Şi, oricât de lipsită de speranţă ştia că e căutarea asta, pentru prima dată de când îşi putea aminti ea, se simţea bine.

— Nu merge, observă stafia.

— Mda, zise Wasp. Văd şi eu. Ţinând hârtia pe cuţit cu o singură mână, se ridică de pe muşchiul umed. Păi, uite.

Se întinse să desfacă hârtia din jurul lamei. *Şi cu asta, gata cu ideile care funcţionează.* Stânjenită şi dezgustată. Dacă asta era tot ce putea face...

Mâna liberă atinse pata de sânge şi ea tresări.

Tânguirea ascuţită a unui motor, foc de arme de calibru mic şi, peste ele, vocea lui Foster. Râzând. „Ei cred că sunt deştepţi. Foarte bine, jucăm cum vor ei.” Tânguirea motorului îşi schimbă tonalitatea şi i se alătură un alt sunet, pe care Wasp nu-l putea identifica. „Pornim.”

Wasp se dădu înapoi şi zgomotele dispărură.

Clipi şi împunse iar hârtia.

Vocea unui băiat, de vreo zece ani. Wasp, care văzuse camera cu douăsprezece paturi, îl recunoscu.

— La ce te zgâieşti acolo?

— Nu mă zgâiesc, zise o fată.

Wasp recunoscu şi vocea ei.

— Îmi puneam o dorinţă. Taci o clipă.

— Faci des asta?

Dispreţ total.

— Îţi pui dorinţe*?*

— Chiar îţi pasă?

O pauză, fie el, fie ea ridicând din umeri, pentru că apoi ea zise:

— De când ne-au adus aici. Aceeaşi dorinţă, aceleaşi stele.

O altă pauză, în care ea probabil că arăta ceva.

— Acolo. Şi apoi, tragi o linie printre astea două, ajungi la Steaua Nordului. M-a învăţat mama. Înainte să moară. Oamenii făceau...

— Ce dorinţă ţi-ai pus?

În vocea lui Foster se citi o grimasă, furioasă şi tristă.

— De parcă ţi-aş spune.

Şi dispăru. Wasp privi de la mâna ei umezită de muşchi la pata de sânge şi înapoi, apoi în sus spre stafie, cu ochii mijiţi. Cât de uşor era în stare, potrivi învelişul de hârtie pe lamă, apoi îşi linse vârful

degetului şi îl apăsă pe hârtie.

— Fac pariuri pe noi, zise Foster.

Părea un pic mai mare aici, cel mult treisprezece ani. Vocea era ridicată, ca şi cum voia să se facă auzită, dar exista un subînţeles care tot răzbătea, furie sau oroare.

— Cine reuşeşte să scape de boala asta. Cine nu. Au totul scris. Am văzut.

Glasurile altor câţiva copii, murmurând la un loc. Întrebându-se dacă să o creadă. Vrând să-şi afle cotele. Unul dintre ei tuşea rău.

— Ei, Foster, se auzi vocea unei femei, ţi s-a spus iar şi iar despre aceste scorneli de...

— Directorul-a pierdut o mie pe Salazar săptămâna trecută, strigă Foster, acoperind-o, iar Wasp cunoştea tăcerea care îngheţă după asta.

Era tăcerea care urma după ce era pomenită o moarte pe care n-aveau voie s-o plângă.

— Iar Sorensen, să zicem că nu e deloc fericită de tusea aia.

— Catherine, zise femeia, îngrijorată, e clar că eşti supărată. Eşti obosită? Ţi-e foame? Ai avut o zi...

— Nu suntem deosebiţi, ţipa Foster. Nu contează ce zic ei. Martinez era deosebită. Tanaka era deosebit. Salazar era deosebită. Ştiţi ce suntem? Suntem doar cei care nu au murit.

Wasp reveni; era îngreţoşată, zguduită, cu pulsul

bubuindu-i în urechi. Privind oriunde, numai la stafie, nu. Gândindu-se la copilaşul mort pe care-l văzuse mai devreme, legat în cearşafurile alea, sângerând – spera – în somn. Gândindu-se şi la cei care făceau pariuri în ziua alegerii Arhivistei, cum săriseră la ea pentru că le stricase spectacolul, iar Catchkeep nu-i trăsnise.

Vorbiră amândoi în acelaşi timp.

— Spune-mi, zise stafia.

— Apă, zise ea.

Pentru o clipă, stafia păru nedumerită.

— N-ai putea să fii ceva mai puţin criptică?

În glasul lui, scăzut şi spart, se simţea o urmă de teamă, ca şi cum s-ar fi străduit să-şi aducă aminte ce nu-şi putea aduce aminte.

— Nu, zise Wasp. Nu voiam să zic... Scoase un sunet de exasperare şi începu din nou: Sângele e prea uscat. Fără apă, sunt doar voci. Apa...

Cercetă bucăţica de hârtie, deja aşa de veche şi de uzată, care începea să se destrame unde o umezise. Se sili să întâlnească privirea stafiei şi o susţinu.

— Cred că o să meargă doar o dată.

— Dar eşti sigură că *o să* meargă.

Wasp închise ochii şi expiră. Era mult prea uşor să se pună în pielea stafiei. Era blocată aici pentru veşnicie. Era doar o chestiune de timp până când hârtia avea să fie distrusă, arma pierdută, sabia zdrobită şi tot ce ar

mai fi rămas era o memorie care deja făcea tot ce putea să-l trădeze.

Se întrebă cum trebuie să fie să fii aşa de nemilos de *capabil* – mai puţin acolo unde era mai multă nevoie. Imediat ce gândi asta, îşi dădu seama că poate stabili o relaţie personală.

Putea cel puţin să-i spună adevărul.

Dar nu putea da înapoi acum. Avea nevoie de dispozitiv.

— Mda, zise. Sunt sigură.

Stafia dădu din cap ferm.

— Fă-o. Apoi privi în altă parte: Oricum, nu-i decât o hârtie veche. Am purtat-o cu mine destul de multă vreme.

Wasp ar fi avut multe de spus, dar le ţinu pentru sine şi o porni către iaz.

Muşchiul ud de lângă dealul de stâncă abrupt era mai alunecos decât crezuse. Până ajunse jos, aproape căzu de două ori.

Găsi un punct la malul apei, cât putea de departe de crinii care nu prevesteau nimic bun, aproape de o piatră potrivită. Acolo suferi un atac brusc de onestitate.

— Ultima şansă să dai înapoi.

Stafia îşi încrucişă braţele şi îi răspunse cu o privire fixă.

— Bine, zise Wasp. Asta e.

Netezi hârtia pe piatra stropită de apa iazului şi aşează cuţitul de recoltat lângă ea. Umezeala începu imediat să pătrundă în pata de sânge. Trebuia să fie atentă. Prea puţină apă, şi ar fi trebuit să încerce din nou, dar ştia ce risc de a distruge hârtia îşi asuma la fiecare încercare. Prea multă apă, şi se putea dizolva.

Când pata se întunecă suficient, ridică hârtia şi o aşează peste lamă. Se lipi şi se despică, dar umezeala o făcu să adere pe lamă şi prinse fâşiile între ele, cel puţin pentru scurtul moment de care avea ea nevoie.

Pentru o clipă se opri, cu mâna pentru cuţit stăruind deasupra plăselelor. Era iremediabil încleiat şi murdar de sângele stafiilor câinilor a căror blană ajunsese să învelească mânerul. Trase aer în piept ca să se calmeze şi îl expiră încet.

— Am intrat.

Capitolul paisprezece

— ...fază a educaţiei voastre, zicea femeia din capătul sălii.

Avea o voce răsunătoare şi limpede. Pantofii se auzeau clar pe podea. Părea foarte, foarte obosită.

În faţa ei, stăteau la pupitre unsprezece copii. O urmăreau din ochi, patru paşi şi o întoarcere. La tâmple

aveau ataşate fire, care intrau pe sub gulerele bluzelor. Aveau poate vreo şapte ani.

— Dar înainte să începem. Cine poate să-mi spună cum funcţionează o grădină?

Se ridicară câteva mâini şovăielnice.

— Ayres, zise femeia.

Un băiat coborî mâna şi vorbi.

— Plantezi seminţe şi le uzi. Au nevoie de pământ... şi soare...

— Foarte bine, Ayres. Femeia zâmbi. Plantezi *multe* seminţe, da?

Câteva încuviinţări din cap.

— Dar nu pot înflori toate, aşa că trebuie să le răreşti. Ştiţi ce înseamnă asta?

Wasp se gândi la stafie, spunând *rată de supravieţuire de patru la sută.* Se gândi la marea de zgârieturi de pe podeaua din jurul celor douăsprezece pătuţuri.

— Elimini răsadurile necorespunzătoare, mai slabe, pentru binele celor sănătoase, spuse femeia. Primesc mai multe substanţe nutritive, mai multă lumină. Cresc mai puternice. Mai înalte. Mai promiţătoare. O grădină frumoasă.

Îşi îndreptă spre ei toată forţa zâmbetului. Ei îi răspunseră, câţiva dintre ei, dar Wasp zări neîncredere în ochii lor. Începu să se întrebe dacă *rărirea* acelor paturi era treptată sau se întâmpla dintr-odată,

lăsându-i pe ocupanţii celor douăsprezece rămase să găsească o cale să doarmă într-o încăpere plină de ecouri neaşteptate, ca o peşteră.

— În cazul grădinilor e trist, continuă femeia, că, în ciuda eforturilor grădinarului, unele plante mor. Dar credeţi că plantele sunt triste din cauza asta?

— Nu? spuse o fată.

Femeia o privi, iar ea tresări.

— Nu, acesta e răspunsul corect, Martinez, zise femeia. Nu le pasă. *N-are cum* să le pese. Nu le interesează decât propria supravieţuire. Dacă n-o fac, ar muri şi ele. Acum.

Din nou zâmbetul acela.

— Vreau să închideţi cu toţii ochii şi să ascultaţi.

— Da, doamnă director, spuseră toţi în cor.

Unii ochi se închiseră imediat, dar mulţi ezitară.

— Să ştiţi că nu mă păcăliţi, rosti femeia. Închişi de tot. Şi nu doar întredeschişi. Relaxaţi-vă. Ascultaţi.

Ridică vocea liniştitoare, care suna suficient de asemănător cu glasul de îmblânzire al preotului lui Catchkeep ca s-o facă pe Wasp să se cutremure.

— Voi nu sunteţi doar nişte copii obişnuiţi. Sunteţi deosebiţi. Sunteţi de neînlocuit. Când vom termina, veţi fi *supereroi.* V-ar plăcea?

— Da, doamnă director, spuseră ei, cu mai mult sau mai puţin entuziasm.

— Veţi primi misiuni importante – misiuni pe care nimeni altcineva, nici chiar soldaţii adulţi, nu le pot îndeplini. Unele dintre aceste misiuni vor fi periculoase şi e posibil să vă vedeţi unii pe alţii având probleme. Când se întâmplă aşa ceva, veţi fi ca plantele despre am vorbit. Dacă vedeţi pe cineva că are probleme, nu îl veţi ajuta decât dacă vi se spune. Veţi face tot ce puteţi ca să rămâneţi în siguranţă. Aduceţi-vă aminte că sunteţi deosebiţi. Nu puteţi fi înlocuiţi. Mai bine să pierzi unul decât să rişti doi. Spuneţi şi voi.

Copiii repetară.

— Din nou.

O făcură din nou.

— Acum deschideţi ochii.

Îi deschiseră, iar femeia ţinea un fel de tăbliţă, asemănătoare cu cele pe care le văzuse Wasp deasupra paturilor copiilor. Aceasta era cât palma lui Wasp, de grosimea câtorva pagini de însemnări de teren, şi cu mai multe butoane. Îşi trecu privirea peste pupitre. Un deget urmă privirea, bătând în aer deasupra fiecărui cap. Unde se oprea, îl îndoia uşor.

Un băiat se apropie, tremurând vizibil. În capătul încăperii, femeia se aplecă în faţa lui, punându-i mâinile pe umeri şi privindu-l drept în ochi.

— Vreau să ştii, spuse ea, că nu-mi face plăcere.

Şi îl apucă de un smoc de păr, îi trase capul pe spate

şi îl lovi cu pumnul drept în faţă, de cinci ori într-o clipă, înainte de a-l lăsa să cadă. Zăcea acolo, cu sângele care-i curgea din nas şi din buză, din colţul ochiului. Încercă să se ridice, dar nu reuşi.

Opt dintre ceilalţi zece copii erau în picioare. Patru dintre ei priveau muţi, în stare de şoc, dar ceilalţi patru ţipau la femeie să se oprească. Trei dintre ei fugeau spre partea din faţă a încăperii. Femeia le aruncă o privire, apăsă opt butoane de pe panou, iar cei opt copii căzură grămadă, zvârcolindu-se la pământ, agăţându-se de firele de pe capete, ţipând gâtuit.

Femeia apăsă un alt buton şi ceea ce li se întâmpla se opri.

— Salazar şi Tanaka, zise ea, zâmbindu-le celor doi copii care rămăseseră la locurile lor. Părea să răsufle destul de greu. Foarte bine. Aţi câştigat fiecare câte un biscuit. Restul...

Se aplecă, îl ridică pe băiatul care se clătină pe picioare, îi scrută cu privirea pe copii, îl doborî din nou, lovindu-l cu pumnul la baza gâtului. Băiatul se rostogoli, icnind după aer.

Cinci dintre cei opt copii se învăţaseră minte şi rămaseră pe loc de data asta. Ceilalţi trei li se alăturară rapid. Un băiat se lovi cu capul de colţul unui pupitru în timp ce cădea pe jos. De data asta, femeia îi lăsă să zacă agitându-se o jumătate de minut întreagă. Unde

loveau podeaua cu picioarele, se crăpa.

Data următoare, un singur copil rămase în picioare. O fetiţă. Era micuţă, dar Wasp o recunoscu de la paturile albe, din camera cântătoare. Îşi muşcase limba, sau poate buza. Îi curgea sânge din gură. În ochii ei nu se vedea furie, ci doar hotărâre lucidă. Glasul stafiei în mintea lui Wasp: *Când mai rămăseserăm doisprezece, ne-au împărţit în perechi. N-a mers chiar cum voiau ei.*

— Mă dezamăgeşti, Foster, zise femeia, cu tristeţe neprefăcută, şi puse uşor un deget pe buton.

Foster era cu capul în jos, cu umerii împinşi în faţă, ca şi cum ar fi mers împotriva unui vânt puternic. Apucă să facă doi paşi înainte să cadă. Cuprinsă de convulsii, vomită şi se răsuci cu faţa direct în vomă. Nu-i veni nimeni în ajutor. Wasp nici nu-şi mai dădea seama cât timp o lăsă femeia acolo, bolborosind, incapabilă să scape.

— Asta se întâmplă, le spuse femeia copiilor. Asta se întâmplă când pierzi din vedere ce este cel mai important.

O deconectă pe Foster. Foster nu se mişcă. Nici băiatul. Ceilalţi copii se târâră înapoi la pupitrele lor, mişcându-se ca nişte bătrâni în miniatură. Îşi feriră ochii de cei doi rămaşi pe podea.

Oftatul femeii era sincer, venit din fundul sufletului.

— Să zicem că asta a fost o misiune reală, zise ea. Una

dintre treburile periculoase despre am discutat. Şi acum, în loc de un mort – îndreptând un deget către băiat – avem doi. Doi pe care nu-i putem înlocui. Mai bine să pierdem unul decât să riscăm doi. *Spuneţi şi voi.* Mai bine să...

...şi viziunea se poticni şi apoi se reluă, schimbată. Wasp era înapoi în oraş, la aceeaşi intersecţie a străzilor largi.

— Lasă-mă cincisprezece minute, zise Foster şi lovi cu cizma cel mai apropiat trup. Ai grijă de tipii ăştia pân' se trezesc. Gândeşte-te. O să mă întorc. Şi atunci putem lăsa toate astea – făcu un gest către trupuri, intersecţie, oraş – în urmă. De tot.

Chipul i se aprinsese cu o nouă pornire de speranţă.

— Poţi să-ţi imaginezi măcar?

— Tâmpită, zise el şi îşi întoarse privirea.

Foster râse, deşi ochii ei nu râdeau, şi o luă la fugă.

Ţâşni pe o stradă laterală, unde clădirile înalte de pe ambele părţi acopereau soarele. Merse până ajunse la o baricadă veche prăbuşită, făcută din cărămizi cenuşii mari, firme de magazine, gunoaie, saltele şi carcase de vehicule cu roţi, care, deşi fuseseră înnegrite de foc la un moment dat, încă mai arătau de sute de ori mai bine decât urmele ca nişte fosile pe care le văzuse Wasp, câteodată, cu o viaţă în urmă, acasă. Arhivista din

Wasp, cea care făcea însemnări de teren, cea care dezlega misterele istoriei, se surprinse căscând gura.

Foster era ghemuită printre ruinele baricadei. Era uriaşă. Se întindea pe toată lăţimea aleii şi probabil că, înainte să cadă, avusese câţiva metri grosime şi fusese de două ori mai înaltă decât ea. Aruncă o privire rapidă în susul şi în josul aleii, apoi scoase un dreptunghi mic şi plat din gulerul hainei şi îşi apăsă pe el vârful degetului. Obiectul clipi slab, scoase câteva clinchete uşoare în succesiune rapidă, dădu la iveală o elice şi se ridică uşor din palma ei. Ea urmă scânteierea plutitoare slabă şi semnalul de trei note repetat până în interiorul dărâmăturilor, unde notele deveniră tot mai rapide, până când obiectul se lăsă pe o grămadă de gunoi dintr-un container de plastic răsturnat.

— Trezeşte-te-şi înveseleşte-te, şopti ea spre grămada de gunoi, apoi îngenunche şi ridică o parte din ea în braţe.

În timp ce o ridica, nu mai semăna aşa de tare cu un braţ de gunoi şi începu să arate mai mult ca un cocon cam de dimensiunile unui copil încovrigat pe o parte. Arăta ca trupul camuflat în pânza de păianjen pe care îl lăsase Wasp în urmă în vârful Dealului Execuţiei, deşi mult mai mic. Probabil cântărea cel puţin o treime din greutatea lui Foster, dar ea îl ducea cu un braţ ca şi cum ar fi fost o pernă din pene. *Ostaticul,* se gândi Wasp.

Mult în urmă, dispozitivul era cocoţat pe o amestecătură de cărămizi carbonizate şi îşi cânta nerăbdarea. Când Foster pocni din limbă spre el, îi sări pe braţ şi se cuibări înapoi în gulerul hainei. Între timp, ea se ghemuise ca să pipăie cărămizile de la nivelul solului. După o clipă, îşi vârî degetele sub o margine şi trase. Se auzi un şuierat slab când ieşi aerul din ceva, iar o parte dintre cărămizile căzute se făcură albicioase. Îşi flutură braţele în lateral şi în mână îi apăru o altă chestie ca o pânză de păianjen. O strânse într-o palmă şi o băgă în buzunar.

Dedesubt era un vehicul care nu semăna cu nimic din ce văzuse Wasp vreodată, acasă sau în oraşul ăsta vechi şi ciudat.

N-avea roţi. N-avea niciun sistem de ghidare vizibil. Era de mărimea potrivită pentru Foster, aşezată, şi cu ostaticul atârnat în faţa ei. Se aplecă înainte pentru a se uita ţintă într-o bandă de lumină roşie intermitentă pentru pornire, iar vehiculul se trezi la viaţă zbârnâind sub ea, plutind la cincisprezece centimetri deasupra străzii.

Nişte lumini de poziţie apărură în jurul unui fel de dom de mărimea unei palme, pe care puse mâna, cu vârfurile degetelor potrivite în nişte mici adâncituri aşezate în jurul conturului acestuia. Mişcă uşor mâna, iar vehiculul se lansă în stradă într-o linişte completă,

evitând resturile...

...Wasp se afla într-o încăpere ciudată, la fel de mare şi de goală ca depozitele oraşului la sfârşitul unei ierni grele. De-a lungul unui perete stăteau opt copii, nemişcaţi şi tăcuţi, alături de un bărbat în uniformă. Şase dintre copii erau, în mod vizibil, mai mult sau mai puţin bolnavi, pleoştiţi, cu ochii sticloşi şi acoperiţi de o sudoare lipicioasă, dar stăteau cât de drepţi erau în stare.

Bărbatul citea de pe o tăbliţă ţinută în mână.

— Salazar, Foster, zise el. E rândul vostru.

Două fete păşiră în faţă. Lui Wasp i se păru că ar fi recunoscut-o pe Foster chiar dacă bărbatul nu i-ar fi spus pe nume. Cealaltă, Salazar, avea pielea măslinie şi smocuri de păr negru. O rană deschisă şi umflată îi acoperea cea mai mare parte a unuia dintre obraji şi câteva mai mici se întindeau pe aceeaşi parte a gâtului. Ochii îi luceau de febră. Fetele se duseră la un rastel metalic, luară săbii de lemn de antrenament şi se aşezară faţă în faţă în mijlocul încăperii.

Wasp îşi aminti în mod neplăcut de duelul în nisip din ziua alegerii Arhivistei. Singurele diferenţe păreau să fie că aici era vorba de copii de vreo doisprezece ani, văzuse şi băieţi, şi fete, iar pe podea nu era sânge.

Salazar stătea în spatele sabiei de antrenament,

clătinându-se uşor, dar privind cu duşmănie, cu gura strânsă. Priza pe sabie era nesigură, din cauza unei excrescenţe care părea calcificată, crescută între degetele de la mâna dreaptă, aproape lipindu-le între ele în unele locuri. Se vedea că cineva încercase s-o extirpe cel puţin o dată, dar crescuse la loc. Din gât îi ieşeau zgomote uşoare, din cauza tusei pe care încerca s-o înăbuşe. Foster se încrunta la Salazar, cu interes sau îngrijorare.

Bărbatul în uniformă suflă în fluier, iar Salazar se aruncă asupra lui Foster.

— Rapid, foarte rapid, dar nu suficient de rapid. Foster păşi agil în lateral, lăsând-o pe Salazar expusă – şi nu contraatacă. Salazar se împiedică, blestemând, şi tusea pe care o înăbuşea izbucni. Suna a tuse productivă. Dură aproape un minut. Scoase o batistă din buzunar şi scuipă în ea, ţinând mâna aproape de buze şi strângând imediat batista. Dar Wasp tot apucă să vadă cheaguri roşu-închis prinse în colţul gurii.

Le văzu şi Foster. Bagă sabia de antrenament la brâu şi stătu cu mâinile ridicate, un gest pe care chiar şi Wasp putea, peste secole, să-l înţeleagă.

— Mia, trebuie să te duci la doctor, spuse ea blând.

— Nici gând, zise Salazar. Dacă tu poţi să lupţi, pot şi eu să lupt. Nu eşti mai bună decât mine.

Fără să-şi ia ochii de la Salazar, Foster ridică vocea ca

să i se adreseze bărbatului în uniformă aflat lângă perete.

— Domnule, Agentul Salazar are nevoie de îngrijire medicală urgentă.

Lui Wasp i se părură ciudate nişte cuvinte atât de serioase spuse cu vocea unei fetiţe aşa de mici. *Agentul.* Fetele abia îi ajungeau până la umăr lui Wasp.

— Daţi-i punctul. Cedez meciul.

Se întoarse şi ieşi de pe teren.

— A, nu, nu cedezi, strigă Salazar şi fugi din nou după ea, agitând sabia de antrenament în sus, spre capul lui Foster, în jos, spre genunchi, împingând vârful spre gâtul şi burta lui Foster.

Foster evită toate loviturile. Salazar strigă în continuare, cu vocea îngroşată de furie, atacurile ei pierzându-şi concentrarea şi acurateţea până într-atât încât era cu trei paşi în urma lui Foster şi lovea cu sabia de antrenament ca şi cum ar fi tăiat prin aer lemne de foc, undeva la nivelul capului.

— Nici măcar nu pricepi! Uită-te la noi! Uită-te la asta!

Salazar aruncă sabia de antrenament pentru a se trage de o şuviţă de păr. Se rupse uşor şi îi rămase în mână. O aruncă spre Foster.

— Uită-te la *asta*!

Îşi ridică mâinile, pentru ca Foster să poată vedea

unde îi căzuseră trei unghii, iar în locul lor se scurgea un lichid rozaliu. O cuprinse o nouă chintă de tuse şi se îndoi, înecându-se, scuipând sânge, în timp ce bărbatul în uniformă începu să strige în tăbliţa lui după un medic.

Foster alergă s-o prindă. Salazar o îmbrânci cu ultimele puteri şi căzu pe spate, smucindu-se pe podea de lângă Foster, iar picioarele pe care le târa aşternură o dâră negru-roşiatică. Foster o trase oricum, o trase şi o ţinu în timp ce Salazar o lovea fără forţă.

— Ce eşti tu? spunea Salazar.

Vocea ei era mai moale acum, deformată şi umedă, ca şi cum ar fi avut un burete ud în gât. Avea lacrimi în ochi, dar nu le lăsa să curgă.

— Suntem morţi. Suntem morţi cu toţii. O ştim cu toţii. Şi atunci de ce tu eşti bine? Tu şi celălalt, de colo.

Aruncă o privire urâtă către ceva de lângă perete.

— De ce nu sunteţi la fel ca noi? Sunteţi măcar umani? De ce nu vă ucide şi pe voi?

Respiraţia îi devenea tot mai sacadată, până când avu suficient aer să ţipe.

— *De ce nu vă omoară...*

A treia chintă de tuse fu şi mai rea. Tusea o prinse cu colţii şi o zgâlţâi cum zgâlţâie câinele un şobolan, iar când medicii o puseră pe targă, avea buzele albastre din cauza lipsei de oxigen, iar ochii erau roşii din cauza

capilarelor care se spărseseră în timp ce tuşea.

Foster stătea holbându-se la petele de pe podea din locul unde se aflase Salazar.

— Nu ştiu, le şopti ea, cu ochii larg deschişi şi cu o urmă roşie de palmă pe obraz...

...şi Foster stătea la o masă. Pe ea se afla o cutie neagră destul de mică şi un teanc de hârtii care semănau mult cu partea de deasupra a celei pe care o purta stafia: imagini mari, cuvinte tipărite deasupra şi dedesubt. Lângă ea stăteau doi bărbaţi. Purtau costume închise la culoare. Wasp nu-i mai văzuse înainte.

Foster avea încheieturile mâinilor, coatele, gleznele şi genunchii încătuşaţi de scaun şi curele late peste piept, talie şi partea de sus a coapselor. La rândul lui, scaunul era fixat în podea.

— Sper că o să te răzgândeşti, spuse unul dintre bărbaţi. Am auzit că vouă, ăstora din Paspartu, vă reduc capacitatea receptorilor nervoşi. Asta îngreunează... interogatoriul... eficient. N-am ştiut niciodată dacă e adevărat. Ei, bine. În fiecare zi afli câte ceva nou.

— Haide, Catherine, zise celălalt. Pot să-ţi spun Catherine? Uite, îţi oferim o cale de scăpare. Acceptă. Dă-ne ceva util. Ascultă, ţi-am citit dosarul. Ştim ce vă făceau în Paspartu. Lucru' dracului. Patruzeci şi patru

de eşecuri, două succese. Doi *supravieţuitori.* Genul ăsta de lucruri, ştii tu, îi apropie pe oameni. Îi face mai greu de despărţit.

— Termină cu telenovelele, bine? zise primul bărbat. Haide s-o facem să cedeze şi să plecăm de-aici. Chestia asta îmi ocupă pauza de prânz.

— Taci din gură o clipă, zise al doilea.

Tonul lui deveni mai stăruitor, mai înţelegător. Se aşează, ca să ajungă la nivelul ochilor ei.

— Pune-te în locul nostru, Catherine. Trebuie să înţelegi că, atunci când aceşti doi supravieţuitori apar într-o grămadă de subordonaţi de-ai lor scoşi din luptă, e greu de crezut că e o coincidenţă... O lăsă să se gândească o clipă. Dacă lucrează cu tine, o să ajungi să mori în cazul în care îl protejezi. Dar dacă e aşa... şi tu declari oficial asta...

— L-ai *cunoscut*? Râse Foster cu amărăciune. Să lucreze cu mine. El m-a dat pe mâna voastră! Asta ar trebui cumva să-mi inspire sentimente aşa de prieteneşti încât să trec prin tot circul ăsta al vostru ca să-l *protejez* pe el? Mi-a arătat foarte clar de partea cui e. Pufni. Bănuiesc că antrenamentul de docilitate sau cum îi ziceţi voi a prins mai bine la el decât la mine, eh? Ticălosul e sută la sută incoruptibil. Credeţi că-i pasă vreun pic de...

— Ar trebui să-l aducem şi pe el, zise el. Să vadă ce ai

ajuns.

Mâinile lui Foster se încordară pe braţele scaunului. Braţele scaunului, din oţel solid, se îndoiră ca hârtia când le strânse. Când observă, slăbi strânsoarea.

El râse înfundat.

— Ar trebui să vezi şi tu cu ochii tăi. Se ridică, scuturând din cap: Am terminat aici. De-acum tu eşti şeful.

Primul bărbat stătea într-un colţ, cu mânecile suflecate, cu haina aruncată peste spătarul unui scaun. Avea o mănuşă lucioasă pe una dintre mâini şi înfăşura încet în jurul ei un lanţ care arăta ciudat, gros de două degete. Când ajunse în faţa lui Foster, răsuci încheietura mâinii, lăsând liberi câţiva metri de lanţ. Apoi făcu ceva cu partea înfăşurată a lanţului şi toată chestia aia începu să bâzâie, devenind albastră şi fiind străbătută de curent electric.

Foster aruncă o căutătură de la dispozitiv la el, neimpresionată, apoi întoarse ochii. Privirea îi căzu pe teancul de hârtii de pe masă. Wasp o urmări, iar ochii i se măriră când o recunoscu pe cea de deasupra. Foster se uită fix la fotografia de pe hârtie pentru o clipă şi ceva îi împietri pe chip, apoi îşi dezlipi privirea.

— Uite, ţi-am *spus...*

Lanţul sfâşie aerul, şuierând, şi o lovi pe o latură a capului, zgâlţâind-o într-o parte în scaun. Şi Wasp, şi

Foster ţipară, o dată, şi apoi îşi înăbuşiră ţipetele – Wasp muşcându-şi buza şi privind fix, Foster, trăgând tremurat aer printre dinţi.

— Bănuiesc că nu o reduc *chiar* aşa de mult, zise bărbatul. Pâri la urmă, tre' s-ajung acasă la cină.

Wasp pierdu şirul loviturilor până când interveni partenerul lui.

Se lăsă pe vine în faţa lui Foster, o lăsă un moment să se adune înainte să vorbească. Ea îşi înghiţi saliva şi înălţă capul. O parte a feţei era o baie de sânge de la fâşia de piele care se jupuise de pe frunte şi îi atârna peste un ochi. Îl privea drept cu celălalt, aşa umflat cum era.

Wasp văzuse odată pe cineva lovit de trăsnet. Exact aşa arăta masa de arsuri de pe faţa lui Foster. Dinspre ea venea un miros de carne friptă.

— Eşti incredibilă, zise el, cu respect real în glas. Ştiam că aşa o să fii. Eşti Paspartu. Eşti o maşinărie.

Scoase o batistă şi începu să-i tamponeze rănile supurânde de la cap. Ea scuipă un dinte spre el.

— Ia te uită, zise el, încântat. Iei drept în faţă cafteala naibii şi *pur şi simplu nu-ţi pasă.* Uită-te la ea, îi spuse partenerului său. Asta-i disciplină. Căutăm puncte sensibile care nu există. Acum, se întoarse el înapoi către Foster, ştii, asta m-a pus pe gânduri. Dacă aş fi în locul tău, Catherine, adică să n-am nimic pe lume care

să fie al meu, dincolo de terenul clădirii ăsteia, nimic altceva decât un pat de campanie şi un dulap şi capacitatea evident extrem de impresionantă de a flutura o sabie extrem de scumpă... *unde ar fi punctele mele sensibile*?

Wasp se uită la Foster şi i se întoarse stomacul pe dos. Se arătase pe chipul ei doar o fracţiune de secundă, nu mai mult, dar era acolo. Wasp îl văzuse.

Foster ştia ce urmează şi, orice ar fi fost, o speria.

Văzu şi bărbatul. Acum se ridică, zâmbind.

— Ia să aruncăm o privire la mâinile astea faimoase, nu...

— ...pentru mine, Foster, spunea stafia.

Tonul lui era cel pe care Wasp îl auzise la moaşă când trebuia să calmeze câte o fată care sângera, înainte să-i sară inima de una singură din piept.

— Foster. Mă auzi?

Încăperea era cea unde văzuse Wasp copiii antrenându-se cu săbii de lemn. Arăta la fel, doar că sângele lui Salazar fusese curăţat şi, în afară de cei doi, nu se mai afla nimeni acolo. Foster se trăsese într-un colţ, cu ochii larg deschişi, ţipând incoerent spre ceva ce Wasp nu putea vedea. Orice ar fi fost, era cu vreun metru şi jumătate mai înalt decât Wasp, dacă se lua după unghiul în care privea Foster.

Stafia îngenunche lângă ea, cu sabia peste genunchi. Erau, mai mult sau mai puţin, de vârsta lui Wasp.

— Nu e real, şuiera el la Foster. E din cauza febrei. Arzi toată. Orice vezi, *nu e real.*

În timp ce vorbea, îşi cresta dosul palmei stângi cu vârful sabiei, trecând cu grijă lama printre tendoane, răsuflând greu printre dinţi pe măsură ce tăia mai adânc, dând la iveală, pierzând din ochi, apoi dezgropând un cip argintiu dur, de mărimea şi grosimea unei unghii. Wasp privi uimită, incapabilă să priceapă cât de greu trebuie să fie pentru cineva cu o asemenea forţă ridicol de mare să facă o treabă atât de delicată.

Când termină, luă mâna lui Foster. Ea nu păru să observe.

— Încearcă să nu te mişti, zise el, apoi îi fixă mâna de podea şi începu să taie.

Ea încercă să sară în picioare, împroşcând cu sânge, cu o unghie prinzându-se şi jupuindu-se prea uşor. Privirea îi era ţintuită pe ceva aflat în apropierea tavanului. Cu oarecare efort, el o trase în jos. Părea că are nevoie de toată forţa ca s-o ţină acolo. Ochii îngustaţi la rana de pe spatele mâinii ei, unde Wasp putea zări o licărire argintie. El dădu deoparte sabia şi continuă cu vârful degetului. Încă vorbind, deşi nu folosea la nimic.

— Foster, eşti bolnavă. Ai halucinaţii.

Ea se zbătu să scape de el, care era stropit de sângele ei şi al lui, dar cipul fusese scos. El scotoci în buzunar, fără să se uite, căutând dispozitivul cu care vindecase glezna lui Wasp, şi închise rana de pe mâna lui Foster, apoi şi pe a lui. Puse ambele cipuri pe pământ şi le zdrobi sub talpă, apoi îşi recuperă sabia.

— Nu putem rămâne aici.

Foster începea iar să ţipe.

— Îmi pare rău, îi spuse el şi îi puse mâna la baza gâtului, şi totul se întunecă.

Ea se trezi în altă încăpere – mică, fără ferestre, doar cu nişte rafturi grele de oţel prinse în pereţi. Era mai frig, mai umed, părea mult mai adânc sub pământ. Stafia o aşeza jos, încuind uşa. Luă ambele pistoale şi ambele săbii şi le puse pe raftul aflat cel mai sus şi cel mai departe.

Ea îşi recăpătă cunoştinţa şi se zgâi la el, cu pielea ca hârtia şi străvezie din cauza temperaturii.

— Du-te de-aici, hârâi ea.

Avea gâtul făcut praf. Wasp se întrebă cât timp urlase oare.

— Lasă-mă.

Glasul ei deveni egal, ochii, sticloşi.

— Mai bine să pierzi unul decât...

El o scutură.

— Ascultă-mă. *Ascultă.* Eu am scos-o la capăt cu boala, îţi aduci aminte? Şi Martinez aproape a reuşit. Poţi şi tu. Dar ei nu pot...

Foster scoase deodată un râs amar şi răguşit, care-i făcu buzele uscate să sângereze. Leşinând din nou, bănui Wasp.

— Iar te-au trimis după mine. Să mă ţii departe de belele. Păi poţi să te duci fuga înapoi şi să-i spui directoarei că poate...

— Nu, spuse el vehement şi scutură din cap ca să-şi accentueze vorbele. Nu de data asta. Nu trebuie să afle niciodată de asta. Oftă şi continuă: Când ne-au făcut parteneri, mi-au arătat dosarul tău. Mi-au spus la ce să fiu atent. Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult. Mi-au spus că eşti un caz dificil. Că într-o bună zi o să creezi prea multe probleme ca să mai merite. Dacă văd că eşti bolnavă... o să fie rău, Foster, rău de tot.

Foster deschise gura să vorbească, apoi rămase nemişcată. Privea în jos, în poală. Îşi puse o mână pe burtă, apoi o dădu deoparte şi privi în palmă, cu o groază de nespus pe chip.

— Ce naiba...

— Foster. Foster, *nu.*

În vocea lui înflorea panica. Încercând, şi nereuşind, s-o acopere.

— E doar în mintea ta. Mă uit fix la tine şi nu e nimic

ca...

Dar ea îşi revenise din nou, iar acum se năpustea spre el în totală tăcere, încercând să treacă de el şi să ajungă la arme. El o placă, iar ea ripostă. Prima lovitură distruse o bucată din peretele din blocuri de beton şi zgură. A doua desprinse rafturile de oţel din suport şi le prăvăli peste amândoi. În haosul care urmă, ea se eliberă şi sări după sabie. El se aşează între ea şi sabie şi, fără să iasă din ritm, ea sări uşor în sus şi lovi cu putere cu ambele picioare în pieptul lui, răsucindu-şi trupul pentru a sări în sus, spre sabie, în timp ce el cădea.

El zbură în perete – dar o prinse de glezne şi o trase după el. Prin zid trecură, ajungând într-o zonă de coridor întunecată şi mirosind a umezeală, cu pereţii căptuşiţi cu ciuperci şi cu tavanul învelit în igrasie.

El nu mai vorbea. Avea nevoie de toată concentrarea să încerce s-o ţină nemişcată, dar Foster nu se lăsa. Îl dădu deoparte şi se aruncă înapoi prin peretele spart, dar el reuşi s-o prindă în ultima clipă şi o azvârli jos, spărgând gresia, iar în momentul ăla ea se sătură. Sări în sus în întuneric, îşi trecu mâinile prin tavanul sfărâmicios, se agăţă de o grindă de oţel şi se împinse cu putere în picioare, lovind stafia cu ambele cizme în tâmplă. Când el se clătina în spate, ea dădu drumul grinzii, împingându-se cu agilitate înapoi, iar el se afla dedesubtul ei, trăgând-o cu mâinile de uniformă şi

smulgând-o din aer.

După câteva minute, reuşi s-o imobilizeze şi s-o ţină. Ea se zvârcoli din greu, iar Wasp auzi oase rupte, deşi nu putea spune dacă erau ale ei sau ale lui, şi nu încetă să se zbată, dar el nu-i dădu drumul.

— Taci, Foster, repeta el, iar şi iar, ca o litanie, taci, o să fie bine, o să fie bine.

Wasp habar n-avea cât aşteptase. Intensitatea luminii nu se schimbase. Chiar şi prin haină, simţea pe spinare că peretele de care se rezemase era rece şi umed.

Din când în când, auzea paşi pe undeva, răsunând tot mai jos de nivelul la care s-or fi aflat ei, dar nu veni nimeni să-i ducă de-acolo cu forţa. Uitându-se la coridor, Wasp putea ghici destul de uşor motivaţia Paspartu: un atac rapid şi decisiv ar fi năruit locul. Culoarele probabil că se înfundau undeva mai adânc. Ca şi câinii de altar care o încolţiseră pe Wasp pe Dealul Execuţiei, aveau s-o aştepte pe Foster afară.

Foster aţipea din când în când, însă stafia nu. Rămăsese treaz, ca şi cum ar fi ţinut un priveghi pentru morţi, şi, în timp ce ea dormea, se auzeau un ţârâit şi un zbârnâit aproape continue, pe măsură ce îi vindeca rănile, întâi cu dispozitivul lui, apoi cu al ei, după ce al lui scosese trei sunete de avertizare şi murise, reuşind s-o vindece pe Foster numai când şi dispozitivul ei era pe punctul de a muri.

Alteori, Foster ţipa şi încerca să se elibereze, iar stafia o convingea, sau măcar încerca, şi Wasp mai auzea poate câte un os rupt sau umăr dislocat, şi poate mai cădea câte un pic din tavan, iar când Foster era istovită, coridorul era mult mai aproape de momentul în care se va prăbuşi cu totul, iar bucăţile de tavan sfărâmicioase, apa subterană şi sporii din ciupercile strivite se aşezau peste ei când se calma.

În cele din urmă, Foster deschise ochii şi clipi, iar febra se dusese, ea redevenind ea însăşi. Evaluă situaţia dintr-o privire.

— Unde... zise ea.

Suna de parcă ar fi înghiţit nisip. Arăta groaznic, dar el arăta şi mai rău. Dacă Wasp nu se înşela, se alesese cu cel puţin o comoţie. Încet, o ajută să se concentreze.

— Hei, zise ea. Orice s-ar întâmpla aici – ochii pe tavan, ce mai rămăsese din el – deocamdată, mi-ai salvat fundul. Serios. Rămân datoare. Cât am...

Avea un dispozitiv pe încheietura mâinii şi îşi eliberă o mână ca să se uite la el. Apoi se întoarse spre stafie, uluită.

— Trei *zile*?

...oraş. Intersecţii. Trupuri aşezate în cerc. Orice le făcuse Foster, încă erau inconştiente, dar respirau uşor. Ea stătea din nou în mijlocul cercului, cu sabia scoasă,

cu ambele mâini pe mâner, cu vârful îndreptat spre stradă.

— Trebuie să-mi rupi sabia, spunea ea.

El se dădu efectiv înapoi.

— Ce?

Foster vorbea repede şi încet, puţin mai mult decât o şoaptă.

— Trebuie să mă prinzi. Ne luptăm. Tu îmi rupi sabia. Mă arestezi. Mă duci înapoi la sediu. Mă predai.

— Am o idee mai bună.

— E singura cale. Or să ajungă aici din clipă în clipă. N-avem timp. N-o să te târăsc şi pe tine în asta.

— Deci toată vorbăria despre fugă n-a fost decât atât. Vorbărie.

— Bănuiesc că m-am hotărât că nu vreau să plec de una singură. Afişă un zâmbet mic, sfidător şi trist. Oricum, afară suntem doar nişte monştri. Dar aici, măcar...

Apoi se auzi zgomotul făcut de multe cizme care se apropiau repede. Pe deasupra, un alt zgomot, pe care Wasp îl recunoscu după o clipă ca fiind vuietul vehiculului zburător cu care luase Foster ostaticul. Erau cel puţin zece. Erau aproape şi se apropiau tot mai mult.

Ochii lui Foster se măriră. Înjură şi îşi puse cizma pe lamă. În mintea lui Wasp nu era nicio îndoială că Foster

putea rupe sabia cu piciorul, cu mâinile goale, chiar cu dinţii dacă ar fi fost nevoie, dar părea că e dificil dintr-un motiv care n-avea nicio legătură cu forţa fizică. Îi aruncă o privire severă.

— Chiar o să mă laşi s-o fac singură?

Zări unul dintre vehiculele plutitoare care venea în viteză spre ei pe alee şi înjură din nou, mai încet şi mai detaliat. Pe celelalte străzi laterale se apropiau şi altele.

— Prea târziu, şopti ea.

Mâna i se strânse pe mâner.

— Apără-te.

Într-o singură mişcare, îşi îndreptă spinarea, îşi fixă bine cizma în pământ şi sări la atac. El se lăsă puţin într-o parte şi lama ei şuieră prin aer la jumătate de centimetru de urechea lui. El o privi de sus, cât se poate de netulburat.

— Nu mă lupt cu tine, proasto.

Ratarea n-o făcuse să-şi piardă elanul, nu lăsase nimic expus. Nici măcar nu părea chiar o ratare. Pur şi simplu, părea să se fi oprit cumva, pentru o fracţiune de secundă, în mijlocul răsucirii şi apoi şfichiui înapoi. Vârful lamei trecu peste obrazul lui, uşor ca un fulg.

— Atunci o să te oblig.

Următorul salt veni din senin, iar el prinse lama cu o mână înmănuşată, chiar deasupra gărzii. Aruncă o privire spre vehicule. Părea să le numere. Wasp nu

prea putea identifica gândurile care i se luptau pe chip. Expresia i se schimba ca apa care curge peste pietre, apoi împietri şi atât. În dezacord cu ea, vocea era încordată.

— Fugi, zise el.

Dar spre capul lui se îndrepta deja o lovitură, iar când piciorul i se ridică, ea îşi înclină toată partea de sus a trupului spre pământ, trase de mâner cu toată forţa impulsului, apoi îi dădu drumul brusc, dezechilibrându-l pe el suficient ca să aibă o priză solidă. Nu fusese destul ca să-l doboare, dar era suficient ca să-l facă să se clatine.

Îi oferi secunda de care avea nevoie.

— Nu astăzi, răspunse ea încet şi, când vehiculele se lăsau la sol, cu armele pregătite, se aruncă la pământ, însângerându-şi faţa de pavaj.

Lăsându-l pe el cu o mână care sângera, stând deasupra ei într-un cerc de trupuri cu sabia ei, în timp ce paşii care se apropiau ajunseră din urmă vehiculele şi o sută de arme se îndreptară spre ei în acelaşi timp.

El o ridică de un braţ, iar ea începu să ţipe.

— Mă predau. Nu trageţi. Sunt în viaţă. Toţi sunt în viaţă.

Trecu o clipă până când bărbaţii şi femeile în uniformă care aveau armele îndreptate spre cercul de trupuri înţeleseră scena din faţa lor. Wasp observă că

erau toţi îmbrăcaţi exact ca trupurile fără cunoştinţă. În clipa aceea de pauză, Foster începu să şoptească, abia mişcându-şi buzele, aşa de repede şi de încet, încât Wasp, care n-avea simţurile ei îmbunătăţite, abia putea auzi, chiar şi de aproape.

— Îţi rămăsesem datoare trei zile, ţii minte? Se pare că acum îmi plătesc datoria. O să le spun că n-ai nimic de-a face cu asta. Apoi, dacă te hotărăşti că vrei să pleci, plecăm. Dacă vrei să stai... dacă n-o dau în bară... o să poţi.

— M-am hotărât, zise el.

Foster oftă, însă Wasp nu putea spune dacă era oftatul cuiva care scăpase de o povară grea sau se încărcase cu una nouă.

— Ba nu.

Capitolul cincisprezece

Se simţea ca şi cum s-a fi trezit dintr-un coşmar. Inima lui Wasp bătea să-i spargă pieptul şi era toată udă de sudoare rece din cap până în picioare. Bucăţica de hârtie devenise o pastă roz în jurul lamei. Probabil că lipsise câteva ore – doar că poziţia soarelui nu se schimbase. Stafia stătea aşa cum stătea şi când plecase. Ea însăşi era îngenuncheată pe o piatră lângă un iaz, dar absenţa frigului şi a durerii în genunchi o asigura

că nu stătea acolo de mai mult de un minut sau două.

Nu era diferit decât faptul că acum îşi dăduse seama că tremura de furie. Sări în picioare, cu cuţitul în faţă.

Wasp înţelegea acum ce înseamnă să fii diferit. Înţelegea ce înseamnă să fii un proscris, un monstru eficient, respectat şi temut aproape în egală măsură. Înţelegea cum e să fii o unealtă modelată şi mânuită de mâinile unor puteri care nu erau ale ei. Înţelegea cum e să n-ai nimic altceva în afară de viaţa care fusese pregătită pentru tine: fără familie, fără prieteni, fără trecut şi probabil fără viitor.

Aşa că înţelegea, chiar dacă nu o încercase niciodată, dorinţa – *nevoia* – de a rămâne loial singurei persoane din lume care era exact la fel, chiar dacă asta avea să se încheie cu un dezastru: ca Băiatul Hoitar şi Tăciuniţa, atraşi veşnic unul de altul, veşnic antagonici, ei doi împotriva lumii.

Şi, deşi înţelegea cu siguranţă dorinţa de evadare, înţelegea şi că pentru *ea* era destul de uşor, pentru că nu avea un Băiat Hoitar sau o Tăciuniţă ai ei, cărora să fie nevoită să le întoarcă spatele şi să-i abandoneze. Ce nu înţelegea era...

— *Le-ai predat-o* pur şi simplu? După toate prin care trecuserăţi, le-ai *dat-o* lor, ca să...

Noţiunea era prea bizară ca s-o poată înţelege şi spune în acelaşi timp. Privi mirată o clipă, stupefiată.

— ...să poţi *rămâne*?

Stafia se uită în sus la ea şi, în ciuda furiei pe care o simţea, Wasp făcu un pas înapoi, aproape aterizând în iaz. Strânse mai tare cuţitul de recoltat.

— Ai văzut vreodată o viespe? o întrebă el. Una vie?

Încremenit în calmul acela insuportabil. Wasp voia să-i scoată blândeţea aceea studiată din ochi.

— Zi ce vrei.

— Numele se potriveşte. Bună cu un ac. Inutilă altfel.

Wasp râse, de-a dreptul scoasă din fire.

— Nu zău. Coborî de pe piatră. Bine atunci, spuse. Am plecat.

Porni. Când făcuse zece paşi la deal, stafia vorbi în urma ei.

— Ce ai spus adineauri. Că am predat-o pe ea ca să pot rămâne eu.

Ea se opri.

— N-a fost aşa, continuă el. Dar, sigur, ia-mă la rost pentru ceva despre care nu ştii nimic. Puteai să stai acolo şi să ţipi o mie de ani şi tot nu mi-ai fi putut spune ceva ce nu mi-am spus eu deja.

Calmul lui nesfârşit aproape că-i făcea capul să explodeze. Ei bine, acum ştia unde să găsească lama pe care s-o răsucească. În ce rană rămăsese.

Ce nu văzuse stafia.

— Am fost acolo când o torturau, murmură ea.

O parte din ea regretă cuvintele chiar în timp ce-i ieşeau din gură, dar o altă parte privea chipul stafiei cu o mulţumire răutăcioasă. Această parte câştigă.

— Să nu îndrăzneşti să te uiţi la mine aşa, scuipă ea. Nu ăsta-i zidul de care te-ai lovit mereu cu capul? Cel puţin, oh, nu ştiu, câteva sute de ani? Câteva mii? E vreme lungă să te întrebi şi să-ţi imaginezi exact ce i-au făcut. Ce *i-ai lăsat* să-i facă.

În ea se aprinsese ceva şi nu se mai putea opri.

— Dacă aş...

Propoziţia i se stinse pe limbă, pe jumătate alcătuită. Străfulgerarea mentală pe care o avu în legătură cu ce ar fi putut fi o îngheţă. Se repezi să şteargă urmele.

— Nu mă mir că nu vrea s-o găseşti.

Stafia avea din nou expresia aceea, de parcă ar fi stăvilit cu greu ceva uriaş şi periculos care se afla în el. Wasp se gândi la el cum se lupta, cu Foster, împotriva maşinăriilor din oraş, azvârlind de pe traiectorie cine ştie câte tone de metal care înaintau cu viteză, fără să facă vreun efort mai mare decât i-ar fi trebuit lui Wasp să se scobească între dinţi. Wasp se gândi ce fel de efort de voinţă trebuie să fie necesar să ţii în frâu o astfel de forţă care ar fi vrut să izbucnească. Era extrem de conştientă că singurul motiv pentru care stafia n-o redusese la o pată de unsoare pe pământ era că probabil mânia lui împotriva ei, oricât de tare încerca

ea s-o aţâţe, pălea în faţa mâniei împotriva lui însuşi.

— N-ar fi putut s-o oprească dacă încerca să plece, zise el. Niciunul dintre noi nu-şi imagina că ei ar risca să ne rănească, nu după toate eforturile pe care le-au...

O pauză.

— Am greşit. Eram tineri şi tâmpiţi şi... fuseserăm crescuţi să credem că eram deosebiţi. Dacă supravieţuiam dezvoltării, trebuia să fim invincibili. Ea... noi le încălcam regulile. Era ca un fel de concurs. Cine reuşeşte să meargă mai departe.

Lui Wasp îi era destul de clar care dintre ei transformase totul în concurs şi care tindea să câştige. Îşi muşcă buza, dar stafia observă chicotitul pe care nu-l scosese.

— Era mai bună, recunoscu el. Ripostau şi ne alegeam cu o zi la izolare sau câteva mese pierdute, sau ne trimiteau afară cu furgonul de incinerat, să curăţăm molozul şi cadavrele de pe străzi. Se relaxase prea tare. A supraestimat grosolan grosimea gheţii pe care stătea şi a subestimat grosolan ce o aştepta dedesubt. A fost doar o chestiune de timp până să decidă să-i taie definitiv finanţarea.

Lui Wasp îi trebui o clipă până înţelese că, după mintea stafiei, asta era o glumă.

— Ei bine, până la urmă a mers prea departe. A sabotat transferul unui ostatic. Nu-i mai putea

convinge nimic pe lume că nu încerca să treacă de partea cealaltă. Că nu a devenit dezertor. Tot ce voia ea era să se termine, ca să poată scăpa. Ei bănuiau că a devenit agent dublu. Şi au tratat-o ca atare.

Se uita fix în apa neagră a iazului. Sub suprafaţa apei se zbătea şi se agita ceva şi nu părea să fie peşte.

— Şi totuşi, nici douăzeci dintre ei nu se puteau pune cu ea. Ar fi putut să plece oricând ar fi vrut. Dar nici măcar n-a *încercat.* Aşa că m-am gândit... m-am gândit că e în siguranţă. Trei zile, zisese. Am avut încredere în ea. Am crezut că ţine situaţia sub control. Stafia scoase un sunet dispreţuitor: A ţinut-o. Doar că... nu aşa cum mă aşteptam.

Sub greutatea cuvintelor stafiei, furia lui Wasp se redusese la un foc mocnit. Fără furie, se simţea ameţită şi-i era greaţă.

Foster încă mai era în mintea ei, stafia stafiei ei, râzând în ultima lumină sângerie a soarelui. Doi împotriva lumii întregi.

— Nu. N-ai dreptate. Nu voia să moară. Am văzut-o acolo. Voia să trăiască.

Faţa stafiei se schimonosi. Era o mânie slabă, dar adevărată. Mânie adevărată, strecurându-se din spatele măştii. Totuşi, când vorbi, glasul era tot ferm ca o stâncă.

— Chiar aşa? Atunci explică-mi de ce a stat acolo şi

i-a lăsat s-o taie. Explică-mi de ce am săpat un mormânt şi am băgat-o în el. Se ridică în picioare: O s-o găsim. Şi, când o găsim, dacă vrea să plec, o să plec. Dar întâi trebuie să vorbesc cu ea. Ultima dată.

Sigur că vrei, se gândi Wasp. *Eşti stafie. Ai nevoie de răspunsuri. Ai nevoie de o încheiere. Ai nevoie de astea cum au nevoie cei vii de aer ca să respire. Crezi că e vorba doar despre tine, dar, din câte am văzut, cei mai mulţi dintre noi murim fără să avem parte de ele.*

Şi poate că asta şi e o stafie, până la urmă. Regret, pe picioare, plecat la plimbare.

Dar Wasp tot nu ştia cum s-o găsească.

Orice o fi fost în apă încă se mai mişca.

Distrată, stafia îşi trase sabia şi o înfipse în mijlocul vârtejului. O trase afară, cu jumătatea de sus a unei bătrâne stafii zdrenţăroase înfiptă în ea, argintie şi ponosită. Era imposibil de zis cât timp stătuse blocată acolo, vie, dar împotmolită, râcâind cu unghiile spre suprafaţă.

Stafia meditä multă vreme, apoi o dădu jos de pe sabie în iarbă, o tăie în bucăţi şi le aruncă înapoi în apă. Puse sabia în teacă şi porni spre ce era în spatele salciei. Ar fi putut fi o potecă.

După câţiva paşi se opri.

— Sângele ei ţi-a mai dat idei despre locul unde ar putea să fie?

Wasp chibzui.

...incredibilă. Ştiam că aşa o să fii

...mă lupt cu tine, proasto.

...pierzi unul decât să rişti doi.

...n-o să te târăsc şi pe tine în asta.

...sus, totul o să fie bine.

...n-a fost decât atât. Vorbărie.

...cei care n-au murit.

...doar nişte monştri. Dar aici, măcar

Datorită sângelui lui Foster, Wasp era şi mai copleşită decât înainte. Probabil că i se vedea pe chip, pentru că stafia oftă.

— Nici nu credeam. Păi drumul ăsta ar putea să ne ducă mai aproape de oraş. Dacă mai e cineva care a văzut-o, cel mai probabil acolo e. Cine ştie... Râse încet, sardonic şi amar. Poate azi o să avem noroc.

Fără să mai aştepte un răspuns, stafia o luă din nou în josul potecii, lăsând-o pe Wasp să se holbeze în pământ, ruşinată. Mai fusese subestimată şi înainte. Asta o ajutase să câştige nu o dată luptele. Era ceva nou să fie supraestimată şi să nu fie la înălţime. Şi îi plăcea chiar şi mai puţin.

— Aşteaptă.

Stafia mai făcu câţiva paşi, dar încetini până se opri.

— Da?

— Ce s-a întâmplat cu toţi cei care au fost implicaţi în

Proiectul Paspartu? Şi cu cei pentru care aţi lucrat? Şi cu oamenii care...

Au torturat-o, se gândi.

— Au interogat-o, spuse. Probabil că sunt şi ei pe undeva pe aici. Dacă găsim stafiile *lor,* am putea...

Stafia se uita la ea peste umăr, iar ei îi pieri vocea când îi văzu chipul.

— Ce?

— Ah, pe *ăia* i-am găsit, zise el. Acum multă vreme. N-o să-i mai găsim.

— I-ai omorât.

Nu era chiar un zâmbet.

— Într-un final.

Wasp închise ochii. Întrebându-se ce o să se întâmple mai întâi. O să i se rupă coarda sau o să-şi dea el seama că a minţit şi o să rupă înţelegerea. Nu putea face nimic în legătură cu coarda. Dar avea o şansă micuţă să scape basma curată pe partea cealaltă. Să mai câştige nişte timp.

— Bine. Bine. Hai să mergem în oraşul ăsta şi să începem să batem la uşi şi să sperăm că ea se află în spatele uneia dintre ele, pentru că eu nu mai am idei pe care să nu le fi sabotat tu.

Se năpusti în jurul eleşteului, dădu ocol salciei, evitând cozile de oase care-i aminteau prea mult de cozile din părul novicelor moarte pe care le tăiase ca

ofrandă pentru pod, şi se îndreptă către potecă.

— Ai distrus toate căile care ne-ar fi putut duce înapoi la ea. Absolut toate căile. Iar amintirile tale sunt inutile, şi amintirile ei sunt inutile, iar mie o să-mi expire timpul şi o să rămân blocată aici sau o să dispar în orice clipă şi atunci ce-o să mă fac? Ce *anume* ar trebui să...

Deodată, stafia era în faţa ei, privind-o cu o asemenea intensitate, încât tăcu şi rămase acolo, cu gura căscată.

— Mergi mai departe, îi zise. Chiar dacă asta nu te duce nicăieri. Dacă stai pe loc suficient de mult ca să te ajungă locul ăsta, te zdrobeşte cu totul.

— Cam tot aşa e şi sus, bolborosi Wasp, apărându-şi ochii de soare ca să se orienteze.

Orice, numai să scape de privirea aia încremenită.

În spate şi în stânga era panta cu pietre pline de muşchi unde apăruse cabana. La dreapta, era cărarea care se abătea printr-un crâng cu pomi fructiferi. Dincolo de iaz, pământul cobora într-o serie de ridicături tot mai joase, spre o pajişte largă, cu iarbă înaltă galbenă, tăiată de un râu negru. În depărtare, Wasp distingea oraşul pe care-l văzuseră în seara de dinainte.

— Acolo, jos, zise ea. Pare că am putea merge pe-acolo. Nu pare prea abrupt, dar nu pot aprecia distanţa. Poate să ia o zi, dar...

— Nu, zise stafia. Nu pe acolo.

Wasp se întoarse cu faţa.

— Dar este chiar...

— Încă n-ai înţeles până acum că nu aşa merg lucrurile aici, jos?

— Nu aşa ce...

Stafia se întoarse pe călcâie şi porni pe potecă fără ea. Wasp aruncă o ultimă privire şovăielnică de la oraşul din luncă spre cărarea care se îndrepta în direcţia opusă, apoi oftă şi îl urmă.

— Gândeşte-te cum am ajuns aici, spunea stafia. Cum am găsit podul. Aici nu mergem în linie dreaptă. Vrei să ajungi undeva, fixezi locul ăla cu colţul ochiului şi acolo îl ţii. Dacă te uiţi direct la el, o să dispară. Ce căutăm acum e un alt punct de trecere. Să sperăm că ne duce mai aproape decât ultimul.

— O altă cabană? întrebă Wasp, mijind ochii să vadă printre copaci.

Stafia scutură din cap.

— O să-l recunoaştem când îl vedem.

— Totuşi, cât ţi-a luat până ai înţeles toate astea?

Wasp se gândi că sunetul ironic pe care-l scoase stafia nu-i era adresat ei.

— Dacă aş fi înţeles toate astea, zise el, n-aş mai fi aici.

Cărarea cotea uşor, îndreptându-se în sus printre şirurile de copaci. Copacii erau cam cât merii, deşi fructele lor semănau mai mult cu nişte afine, dacă afinele ar fi fost albe ca zăpada, cu spini cât degetul mic al lui Wasp. Oricât de puţin apetisante arătau, o făcură să-şi dea seama că nu-i mai fusese foame şi nu se mai simţise obosită din seara de la cabană, deşi dormise puţin şi mâncase şi mai puţin acolo. Poate că se obişnuia cu locul ăsta. Sau poate era din cauză că firul care o lega de trupul ei se slăbea, se micşora şi curând avea să se tocească de tot, lăsând-o împotmolită aici, dacă nu cumva o ducea înapoi pe Dealul Execuţiei. Alungă din minte gândul.

Se făcea ora prânzului, iar ei trecuseră de luncă şi ajunseseră într-o câmpie stâncoasă, uscată şi pustie, când stafia se opri.

— Uite.

Întâi, i se păru că e un morman de pietre. Văzut mai de aproape, era un puţ. Un puţ mare. Avea probabil vreo doi metri jumătate în diametru, iar în întunericul dinăuntru se pierdea o scară de frânghie. După cum arăta pământul împrejur, părea puţin probabil să fie vreun fel de apă pe o rază de kilometri. După piatra pe care o aruncă Wasp în groapă, nici acolo nu era apă.

— Pentru că e nelalocul lui? întrebă Wasp. Aşa ţi-ai dat seama?

— În parte, zise stafia, sărind cu eleganţă pe buza puţului.

Nu-şi bătu capul cu scara. Dispăru în josul puţului, iar Wasp numără secundele până avea să-i audă cizmele atingând fundul.

La 10, încă mai număra.

La 12, auzi copoii.

Se răsuci, trăgând cuţitul. Nu se vedeau încă, dar aveau să ajungă curând. Oare o puteau urma în puţ? N-avea de unde să ştie, dar, având de ales între locul ăsta şi ce era jos, ştia unde avea să se simtă mai în siguranţă. În timp ce mergea cu spatele spre puţ, gata să arunce un picior peste margine şi să caute scara cu piciorul, zări ceva, dar nu erau copoi.

Trei stafii goneau la vreo treizeci de metri, ţinându-se aproape de o grămadă de pietre. Nu le putea distinge chipurile de la distanţă, dar toate trei purtau pantalonii lungi şi largi, bluzele cu mâneci largi şi încălţările de pânză care, cu bogăţia de ţesătură preţioasă, arătau sfinţenia novicelor.

Nici când se apropiară, iar cicatricele de pe chipurile lor deveniră vizibile, tot nu le recunoscu pe două dintre ele. Dar o recunoscu pe cea de-a treia, aflată în faţă. Aceasta se opri şi rămase sfidătoare, cu sângele uscat pătându-i cracul pantalonului acolo unde îşi tăiase arterele din coapse când sorţii căzuseră pe Wasp şi nu

pe ea.

— Becca, şopti ea.

Un alt urlet, mai aproape de data asta, iar stafiile-novice îşi scoaseră fiecare cele două cuţitaşe şi se aşezară în triunghi, spate în spate, cu lamele în afară.

Acţionând împreună. Acum erau stafii, dar întâi fuseseră novice şi acum acţionau împreună. Wasp se simţi ca Băiatul Hoitar în Haznaua Amăgirilor Plăcute, la cât reuşea să înţeleagă din locul ăsta. La naiba, chiar ca în poveste, o parte a creierului îi şoptea, tot mai tare pe măsură ce insista: cât de rău ar fi dacă ar rămâne? Măcar aici exista o amărâtă de persoană pe care putea conta. Fie ea şi moartă.

Chiar că erau amăgiri plăcute.

Copoii trecură de o ridicătură şi, deodată, erau acolo. Wasp terminase zeci de copoi la cabană, dar aici erau alţi cel puţin cincisprezece.

Câte cinci pentru fiecare novice. Ăştia erau sorţii Rostuitoarei, iar lui Wasp nu-i plăceau. Se uită la copoi, apoi la puţ, apoi la novice. O luă la goană.

Iar stafia Beccăi scutură din cap. Arătă spre puţ cu cuţitul ei favorit, şişul din os de balenă care-i adusese moartea.

— Pleacă de aici, îi zise.

Uitându-se la copoi, nu la ea. Sărind pe vârfuri de entuziasm.

— Tot te mai urăsc, Arhivisto. Dar *pe ei* îi urăsc un picuţ mai mult. Rânji. Când o să mori de-a binelea, o să te găsesc, fii sigură. Încă îmi mai eşti datoare cu o bătălie. Deocamdată n-am timp pentru tine.

Pe măsură ce se apropiau copoii, stafia Beccăi aruncă în aer ambele cuţitaşe şi le prinse, apoi o luă la fugă, cu ambele mâini înarmate împinse în spate. O urmară şi celelalte două novice.

Wasp o luă la fugă după ele – şi se opri. Punctul de trecere prin care o luase stafia, prin puţ. N-avea de unde să ştie cât o să treacă până când, ca şi cabana, avea să se mute fără ea. Nu mai putea aştepta.

Răsuflă adânc, mai băgă în buzunar câteva pietre şi îşi agăţă picioarele de scară. Părea suficient de zdravănă. Merse în jos, o mână după alta, câteva minute. Când deschizătura se micşoră şi deveni doar un punct palid de mărimea unei monede în beznă, mai aruncă o piatră. N-o auzi căzând. După alte câteva minute de coborâre, aruncă a treia piatră.

Nimic. Privi în sus.

Gura puţului era ca o lună plină pe un cer fără stele. Nu se schimbase.

Ei bine, dacă stafia a reuşit, putea şi ea. Se opri o clipă să treacă în revistă amintirile pe care le văzuse, întâi în sângele stafiei, apoi în sângele lui Foster. Oraşul apărea cel mai des, aşa că se concentră asupra lui. Intersecţiile

perfect drepte, clădirile pe piloni. În mijlocul intersecţiei, un cerc de trupuri, iar Foster în mijlocul lui. Wasp îşi fixă mintea pe această imagine. Dacă secunda aia, alegerea aia, era momentul de care nu putea trece stafia lui Foster, atunci ar putea fi încă acolo, captivă şi aşteptând.

Îndreptă un gând, nu chiar o rugăciune, către Cel/Cea Care Scăpase, şi îşi dădu drumul.

Capitolul şaisprezece

Căzu într-un maldăr de frunze uscate. Primul lucru pe care-l făcu fu să se uite în sus, încordându-şi auzul să prindă vreun indiciu despre cum se desfăşura lupta de deasupra, dintre copoi şi novice. Dar fundul puţului, unde se aşteptase în mare măsură să aterizeze, nu mai era acolo.

Nu era nici stafia.

Se gândi s-o strige, dar se opri cu gura pe jumătate deschisă. Cum să-i spun? *Stafie*? *Aici, stafie*! Nu era nici pe departe aşa de disperată.

Şi nu şi le putea scoate din minte pe novice. *Clipirea ochiului bun al Rostuitoarei fie cu tine, Becca,* se gândi ea şi atinse cu degetele cicatricea de pe obraz, ridicând mâna apoi în aer. Pe urmă, pentru că ştia că acum nu mai putea face nimic să le ajute, se ridică şi privi în jur.

Nu ştia cum să-i spună locului în care se afla. Cu siguranţă nu era intersecţia în care se afla Foster, ceea ce ar fi dezamăgit-o mai tare dacă ar fi fost convinsă că o să funcţioneze ideea cu navigarea între punctele de trecere pe baza amintirilor.

Pe trei părţi erau pereţi lungi, mai înalţi ca ea, mai înalţi decât stafia, dar făcuţi din tufişuri sau copăcei cu coroane largi: unii înfloriţi, unii cu fructe, unii veşnic verzi, unii fără frunze. N-avea nicio idee ce anotimp era.

Pereţii îşi păstrau parţial forma, dar nu prea mult. Părea că cineva se ocupase cândva de ei, tunzând ramurile, dar n-o mai făcuse de ceva vreme. Pretutindeni erau frunze căzute, un strat care ajungea până la aproape cincisprezece centimetri în unele locuri, şi, când le împrăştie cu piciorul, văzu dedesubt o pardoseală, cu pietre aşezate într-un model simplu în care alternau nuanţele închise şi deschise.

Dacă ar fi găsit o spărtură printre ramurile fără frunze, ar fi putut arunca o privire. Dincolo, văzu un perete care părea făcut în parte din rugi de mur, în parte din ilice. La colţul peretelui se afla o tufă veşnic verde uriaşă, care fusese tunsă în forma unui soi de animal falnic, dar care crescuse peste măsură, aşa că din părţi îi ieşeau în afară membre în plus, iar din cap apendice ciudate. Era ridicat pe picioarele din spate,

mai înalt decât pereţii din jur. Îi aducea aminte în parte de un urs cu coarne, în parte de Catchkeep însăşi. Dar mai era ceva. Ceva ce îi stăruia în cap şi ardea de nerăbdare să cerceteze mai îndeaproape.

În faţa ei se deschidea o potecă, mărginită cu rugi pe partea stângă şi cu flori galbene pe dreapta. În depărtare, distingea diverse obiecte prinse în rugi, deşi nu-şi putea da seama ce erau.

O luă pe potecă înspre ele, displăcându-i că făcea aşa mult zgomot cu picioarele prin frunziş şi sperând că o să găsească stafia înainte s-o găsească pe ea cine ştie ce. Ajunse la rugi, iar lucrurile prinse în ei erau bucăţi de stafii. Sute de bucăţi de stafii, argintii şi agitându-se, prinse strâns în rugi, ca şi cum cineva le agăţase cu drag acolo. Trupurile din care fuseseră luate nu se vedeau nicăieri. Multe dintre bucăţi erau mâini, cu sau fără braţe ataşate, şi păreau s-o salute pe Wasp în timp ce trecea grăbită pe lângă ele.

În zidul de flori galbene de pe cealaltă parte, apăru o spărtură joasă, în mare parte năpădită de vegetaţie, iar Wasp se aplecă prin ea. La stânga şi în faţa ei, se desfăceau alte cărări. Chiar şi de unde era, vedea spărturi prin pereţi. În spate, de cealaltă parte a spărturii prin care se aplecase, simţea mâinile stafiilor fluturând din degete. Se cutremură. Încercând să nu facă legătura între *stafie dispărută* şi *bucăţi de stafie prinse*

în spini. Întrebându-se dacă avea vreo posibilitate să recunoască vreuna dintre bucăţile argintii şi identice, dacă ar fi vrut să se apropie şi să încerce aşa ceva. Ceea ce nu voia.

Mai rătăcise probabil vreo cinci minute, când auzi o bufnitură în spate. Se gândi la silueta aceea de animal cioplită dintr-un copac, crescută prea mult şi devenită de nerecunoscut. Se gândi la feţele de stafii, cu adierea vântului trecându-le prin guri, astfel că arătau ca şi cum ar fi fost pe punctul de a vorbi.

Indiferent ce făcea zgomotul acela, nu avea să-i dea satisfacţia s-o târască afară din ascunzişul din tufe, zbătându-se şi ţipând. Dacă o voia, trebuia să lupte ca s-o prindă.

Wasp îşi scoase cuţitul.

— Aici sunt, strigă ea. Hai să terminăm cu asta.

— Şi ai noroc să fii aici, veni o voce din spatele ei.

De aproape. Wasp se întoarse, lovind cu cuţitul de recoltat, iar lama ei izbi lama sabiei stafiei înainte să vadă cine vorbise.

— Dacă mai aşteptat mult până să sari în puţul ăla, continuă stafia, cine ştie unde ajungeai.

— Am fost reţinută, spuse ea, luptându-se cu supărarea – dar şi cu un mic val de mândrie.

Făcuse stafia să-şi scoată sabia ca să pareze. N-avea să stăruie asupra felului cum reuşise să ajungă aşa de

aproape fără ca ea să bage de seamă.

— Pe aici, zise stafia, aproape trecută prin spărtura din zid. Cred că am găsit ieşirea.

— Mda, apropo de asta, zise ea, rămânând în urmă când stafia trecu prin spărtură. Am văzut ceva aici. Părea, nu ştiu. Ciudat. Ca un monstru tăiat dintr-un copac. Arătă cu degetul peste umăr: în partea aia.

Stafia aruncă o privire în direcţia în care arăta ea, apoi înapoi la ea. Wasp se zbârli sub privirea lui.

— Credeam că ne uităm după lucruri care par nelalocul lor, zise ea.

Ştia că părea să se apere. Nu-i păsa.

— Ne uităm şi nu ne uităm, zise stafia. Arată-mi.

Îl conduse înapoi, ghicind de mai multe ori la cotituri, spre locul unde văzuse chestia care semăna cu un urs, sperând din tot sufletul că n-o să greşească drumul şi n-or să ajungă în vreo belea adevărată. Sau, măcar, că n-o să se facă de râs. Până acum, nu simţea că s-ar fi apropiat de momentul în care să pună mâna pe dispozitivul de vindecat. Rostuitoarea ştie cum, dar trebuia să mărească serios ritmul.

Un minut mai târziu, stăteau la baza chestiei ăleia, privind în sus la ea. Era chiar mai înaltă decât crezuse când o văzuse de la distanţă. Se ridica probabil cu un metru şi jumătate deasupra capului ei.

— Uite, zise Wasp.

— Asta? spuse stafia.

Ea încuviinţă din cap.

— Nu-i nimic.

Wasp întinse o mână şi atinse coasta chestiei. Cumva, îi era greu să se întoarcă şi să plece fără să cerceteze în continuare. Stafia îngustă ochii spre ea.

— Crezi că e o uşă.

— Nu ştiu. Am doar un... Un presentiment. Cred.

— Şi cum propune presentimentul ăsta să intrăm?

— Nu *ştiu.* Să-l tăiem? Să ne urcăm? Poate e ceva ascuns... rahat.

Se aplecă să-şi ia cuţitul de recoltat, care reuşise cumva să cadă din teacă şi aterizase cu un bufnet uşor pe frunzele de la picioarele ursului.

— Tâmpenie! zise ea, cuţitului sau ei însăşi, punându-l la loc la brâu.

Un moment numai bun să înceapă să iasă din teacă. Singura ei armă şi singura cale de a ajunge la indiciile care ar fi putut-o duce în cele din urmă la Foster. Dacă îl pierdea aici, jos, era friptă.

Wasp începu să se învârtă în jurul chestiei ca un urs, iscodind frunzele adunate în umbra ei.

Aproape îi înconjurase spatele, când se opri, simţind un zvâcnet ciudat în piept. Se întoarse, iar stafia îi ţinea coarda, între degetul mare şi arătător.

Aproape icni. Fără îndoială, coarda se dizolva rapid.

O privi fix, cutremurată. Mintea îi gonea. Schimbarea nu fusese aşa de treptată cum se aşteptase. Observase întâi slăbirea corzii în cabana unde citise prima oară sângele stafiei. Apoi, când zăcea pe muşchi lângă cabană. Şi acum. De fiecare dată, era mai slăbită decât ultima oară, iar de data asta schimbarea era foarte clară. I se părea că s-ar fi rupt dacă ar fi suflat deasupra ei. Dar, din câte îşi dădea seama, nu fusese plecată decât o noapte.

Până la urmă, făcu legătura. Nu numai prima dată, ci *de fiecare* dată observase o schimbare în structura corzii după ce citise sânge. Dacă n-ar fi fost aşa de furioasă ultima dată când revenise la realitate, ar fi băgat de seamă mai repede.

Vestea bună era că, dacă văzuse deja ce avea nevoie să vadă şi nu mai trebuia să citească şi alt sânge, avea o şansă să scape cu viaţă. Dar dacă nu...

După ce-i atrase atenţia, stafia dădu drumul corzii.

— După cum vezi, n-avem de pierdut toată ziua.

Wasp mai cercetă o dată ursul, dar nu văzu nimic remarcabil. Nici măcar nu era sigură de ce avusese sentimentul ăsta, sau de unde venise, sau cum să-l exprime în cuvinte care să fie mai mult decât bănuiala cea mai vagă cu putinţă. Şi cu siguranţă nu cum să-l pună în aplicare. Şi, dintre ei doi, nu ea era cea care fusese aici, jos, navigând printre puncte de trecere, mai

mult timp decât îşi putea imagina.

— Bine, zise ea, şi urmă stafia când aceasta începu să-şi croiască drum direct prin pereţii labirintului spre un luminiş unde se afla o fântână de piatră singuratică.

Din centrul bazinului se ridica un piedestal, care se termina cu un inel de piatră vertical cu diametrul puţin peste un metru. Orice o fi fost în mijlocul inelului căzuse sau fusese scos, lăsând dinţi crestaţi de piatră în interiorul cercului, ca sticla de pe rama unei ferestre sparte. Fără el, fântâna nu putea pulveriza apa. Apa se scurgea pe marginile piedestalului, pentru a se aduna în bazin, neagră şi rece.

Pe apa aceea neagră pluteau frunze galbene. Dedesubt, sclipeau monede, de argint şi de aramă. Fiecare frunză avea ceva scris pe ea, multe în alfabete pe care Wasp nu le recunoscu. Luă câteva. Pe ele erau scrise nume. Fără să fie măcar sigură la ce se uita, Wasp trecu uşor cu ochii peste suprafaţa bazinului, căutând una pe care să scrie *Foster.* N-o găsi.

— Mergem în sus, zise stafia, iar Wasp se ridică, privind cu îndoială piedestalul şi inelul.

— Asta e uşa? întrebă.

— O singură cale să aflăm, zise stafia şi, până să urce Wasp pe marginea bazinului, stafia era deja în vârful piedestalului.

Cizmele lui nici măcar nu păreau ude.

— Te urăsc, zise ea.

Stafia se ghemui, întinzând o mână. Îndoi două degete în direcţia ei.

— Sari.

Ea sări şi se prinse, apoi îşi ridică şi cealaltă mână pe marginea piedestalului şi se trase în sus.

— Ne vedem pe partea cealaltă, zise stafia, apoi păşi prin cerc şi dispăru.

Wasp se opri, simţindu-se ca o proastă, bucuroasă că stafia nu era acolo să vadă ce face.

Se lăsă pe burtă, întinzând cuţitul până prinse una dintre frunzele galbene de la suprafaţa apei. Orice ar fi spus vreodată, acum se ştersese. Pentru o clipă, se uită degeaba împrejur după ceva de scris, apoi îşi făcu o tăietură în vârful degetului – spre uşurarea ei, propriul sânge pe cuţit nu-i arătă nimic – şi începu să mâzgălească, pe cât de bine putu, *kit foster* pe frunza udă.

— Oraş, zise. Intersecţie. Trupuri în cerc. Nu i-a ucis. Voia să fugă şi nu putea. Trei zile, a spus. Trebuie s-o găsesc.

Se opri. Dacă înainte se simţise ca o proastă, acum se simţea mai mult decât caraghioasă. Închise ochii.

— Te rog, du-mă la ea.

Dădu drumul frunzei înapoi în apă şi aşteptă până ajunse jos.

La jumătatea drumului prin inel, simţi o împunsătură ciudată în ceafa. Pentru o clipă, fu convinsă că, dacă s-ar fi întors, ar fi văzut ursul umblând tăcut în spatele ei, cu zdrenţe de stafie prinse în gheare, de la ultima victimă pe care o ţintuise în gardul viu din rugi.

Se întoarse. Desigur, nu era nimic.

La început, crezu că a ajuns pe lespedea înaltă de pe Dealul Execuţiei. Aceeaşi stâncă neagră, acelaşi versant lung.

Stafia era pe jumătate aşezată, pe jumătate sprijinită de un afloriment, cu braţele încrucişate, uitându-se ţintă la un cer de culoarea argilei. Lui Wasp nu-i era clar de cât timp aştepta. Sub ei era o câmpie înzăpezită, punctată cu adâncituri şi canale pline cu ceva ce părea un foc verzui. Oraşul şi pajiştea lui nu se vedeau nicăieri. Nici labirintul pe care-l părăsiseră sau câmpia stâncoasă unde se afla puţul sau vreun alt loc pe care să-l poată recunoaşte.

Aşa că ideea pe care o avusese mergea pe urmele tuturor celorlalte idei pe care le scosese din mânecă înainte. Nu era nevoie s-o surprindă sau s-o dezamăgească. Sau s-o scoată din sărite.

— Şi acum ce, zise ea, sărim înainte şi înapoi prin chestiile astea până când una dintre ele ne lasă întâmplător unde vrem noi să mergem? *Aşa* ai încercat

tu s-o găseşti?

— Când o să vii cu o idee mai bună, spuse stafia flegmatic, o să fiu încântat s-o ascult. Până atunci...

Răbdarea lui Wasp fusese limitată de la bun început, dar după întâlnirea cu novicele, după ce stafia îi luase în derâdere eforturile, după eşecul de a ajunge la Foster, după eşecul de a obţine la schimb singurul lucru care ar fi ajutat-o să scape de preotul lui Catchkeep şi, acum, asta, nervii îi erau întinşi şi pe punctul de a plesni.

— Şi aia pe care am avut-o dincolo ce a fost? Am *avut* o idee.

— Ai avut un presentiment.

— Tu n-aveai nimic mai bun.

— Am scos-o la capăt.

— *La ce* capăt? Wasp făcu un semn spre întinderea plină de nămeţi de dedesubt. Dacă e acolo jos, sper că are o haină groasă şi bună, pentru că, dacă nu e *complet îngropată în zăpadă,* o s-o vedem. Îşi strânse mâinile la gură şi începu să strige: Catherine Foster! Eşti acolo? Ridică-te şi fă cu mâna dacă mă auzi, pentru că prietenul tău aici de faţă e pe cale să mă omoare în timp ce te căutăm şi chiar nu vreau să mor în locul ăsta care arată ca un canal, bine? îşi duse ostentativ o mână pâlnie la ureche: Nu? Nu aici, zici? Aha. Interesant. Poate că data viitoare când prietenul tău vrea să-l ajute

cineva, prietenul tău o să încerce *să asculte şi ideile ăluia.* Wasp se întoarse către stafie: Şi ce-i cu stafiile alea care ţi-au zis să mă cauţi pe mine? Pare destul de prostesc să ai încredere *în ele,* dar nu şi în persoana pe care ţi-au indicat-o.

Începuse să se înveţe să descifreze tăcerile stafiei. Asta de acum o opri pe loc.

— Nu ţi-a spus nicio stafie să mă cauţi pe mine, zise ea înăbuşit. Nu?

Trecu o clipă.

— Oh, nu *cred* asta. Chiar eşti un ticălos, ştii? Tu... aş putea...

Îşi dorea să plece. Chiar acolo, să se întoarcă şi să plece, fără să mai privească înapoi. Cât de jos ajunsese, să fie minţită de un exemplar şi să fie nevoită să stea acolo şi să îndure, pentru că târgul lor era ultimul pai de care se putea agăţa. Putea pleca, dar se terminase cu dispozitivul ăla care s-o vindece.

În amintirile pe care le văzuse, cele ale stafiei şi cele ale lui Foster, dispozitivele aveau energie limitată. Foster vindecând oamenii pe alee. Stafia vindecând-o pe Foster în tunelul prăbuşit. De ambele dăţi, unul dintre dispozitive murise şi fusese schimbat cu celălalt. De ambele dăţi, Wasp nu reuşise să-şi dea prea bine seama cât vindecaseră înainte să scoată cele trei bipuri triste şi să se stingă, aşa că nu putea decât să spere

orbeşte că ăsta avea suficientă energie rămasă ca s-o vindece de orice răni avea să-i lase următoarea şi ultima evadare după...

Sunetul ăla. Sunetul ăla mic şi trist pe care-l făceau dispozitivele când se stingeau. Îl mai auzise şi înainte. La ea acasă, în faţa focului, când i se dezumfla glezna.

Timp de un moment îndelungat, simţi că nu era destul loc în ea şi pentru cuvinte, şi pentru furie, şi se ridică tremurând din cauza efortului de a se abţine să atace stafia chiar acolo.

Voise să aibă încredere în el. Avusese *nevoie* să aibă încredere în el. Se luptase cu toate instinctele ei care îi spuneau să *nu* aibă încredere în el şi nu se alesese decât cu noutatea unei emoţii pe care nu mai avusese niciodată cum s-o simtă.

Trădare.

— Arată-mi chestia aia cu care m-ai vindecat, zise ea, cu vocea răguşită. Ştii tu. Chestia pe care ai zis că mi-o dai dacă te ajut.

Ochii stafiei se îngustară uşor. Pentru o clipă, siguranţa îi pieri de pe chip şi era aproape de nerecunoscut.

— Nu-i nevoie, zise el, revenindu-şi fără efort. E în siguranţă acolo unde e. Gândeşte-te ce spui. Chiar vrei să risc s-o pierd în zăpadă, doar ca să te asiguri tu că n-am pierdut-o dej...

Wasp ridică mâna pe care o muşcase copoiul, pe care o bandajase stafia.

— De ce nu vindeci asta? spuse ea. N-ai nevoie să fiu în cea mai bună stare dacă o să supravieţuiesc suficient cât să o vânez pe Foster pentru tine? De fapt... – îşi desfăcu bandajul şi îl aruncă la picioarele stafiei – ... cred că se infectează. Poate ar trebui s-o faci acum. Doar ca să fim siguri.

— Mai târziu, zise stafia. Suntem prea expuşi aici. Nu-i nici momentul, nici locul pentru...

Wasp îşi încrucişă braţele şi se zgâi la stafie, la glasul ei total nepotrivit, la ochii ei obosiţi, şi simţi cum îi piere furia, lăsând în urmă doar o certitudine rece, în care furia nu folosea la nimic, pentru că deodată ştiu că în viitorul ei nu mai era nimic pentru care să merite să se înfurie.

— Ştii ce e cel mai rău? zise ea încet. Cel mai rău e că *începeam* să am încredere în tine. Mă gândeam că toate astea... căutarea asta ridicolă în care m-ai târât... era cumva mai bună decât locul de unde am venit. De parcă aici, jos, aş fi putut fi altfel, aş fi putut să nu încurc lucrurile pe care încercam să le îndrept. Bănuiesc că am greşit. Wasp se îndepărtă cu câţiva paşi de stafie, apoi se răsuci şi adăugă: De fapt, nu. Partea cea mai rea e că eşti un nenorocit. Iar eu sunt împotmolită aici cu tine. Şi nu meriţi nici măcar *o secundă* ajutorul meu.

Mâna stafiei era pe mânerul spadei. Wasp nu îşi dădu seama de ce până nu observă cuţitul de recoltat din mâna ei. Nu era foarte sigură ce căuta acolo.

Se uită la cuţit. Apoi se uită la coardă. Apoi se uită la stafie.

— Adevărul este că, faţă de cum sunt eu obişnuită, locul ăsta nu-i chiar aşa de rău. Nu sunt lihnită. Şi nu trebuie să văd în fiecare zi faţa tâmpită şi urâtă a preotului lui Catchkeep. Nimeni nu unelteşte să-mi taie beregata şi să-mi pună capul pe un perete. Ştii, am văzut novice moarte, care luptau împreună. Au luat cincisprezece copoi de pe mine. Sus, deasupra, ar fi încercat să mă omoare. Iar eu ar fi trebuit să încerc să le omor pe ele. Poate tai coarda asta şi mă duc cu ele. Poate că dispar pur şi simplu. Oriunde m-aş duce, preotul lui Catchkeep n-o să fie acolo, şi n-o să fii nici *tu.* Nu mi se pare chiar aşa de rău.

Gura stafiei se deschise uşor, apoi se închise. Se uita la ea.

— Nu joci la cacealma.

— Nici nu ştii, zise ea, câtă dreptate ai.

Vârî cuţitul sub coardă. Vedea prin ea pietrele întunecate de pe lamă. Înghiţi în sec.

— Aşteaptă, zise stafia.

— N-am ce să aştept, spuse ea. Înţelegerea a picat. Du-te înapoi şi rătăceşte pe aici fără să caşti ochii încă o

mie de ani. A, şi poţi să-ţi păstrezi şi gunoiul ăla. Sper să fie o companie plăcută pentru restul eternităţii. Adică, priveşte lucrurile aşa. Aveţi cel puţin un lucru în comun. Amândoi sunteţi deja terminaţi.

Cu o clipă înainte să taie coarda, se ivi un ultim gând răzleţ pentru cei pe care încercase să-i ajute şi eşuase – novicea care avusese nevoie de patru zile până să moară, stafia-copil ai cărei părinţi o priviseră cu atâta ură, şi toţi ceilalţi.

Încă unul pe listă n-ar mai fi contat. Tot avea să moară cu blestemul pe capul ei. Fie ca Telalul însuşi să se înfrupte din cele-care-ar-fi-trebuit-făcute. Spera că o să se înece cu ele.

Şi apoi se opri.

Spusese ceva. *Aş fi putut să nu încurc lucrurile pe care încercam să le îndrept.*

Din câte văzuse în ultima vreme, blestemul ăla nu atârna doar deasupra capului ei. Era exact aceeaşi nenorocire care o dusese la moarte pe Foster.

Chiar dacă ar fi ştiut că poate tăia coarda şi fugi, şi să şi supravieţuiască, n-avea cum să plece acum.

Acum era ceva personal.

— Ai dreptate, spunea stafia.

Făcu un pas spre ea, cu palmele întinse. Ştia atitudinea asta. Sări înapoi.

Stafia scutură din cap.

— Nu încerc să te dezarmez, zise el. Încerc să-ţi spun adevărul.

— Nu eşti mai bun decât ce am lăsat sus, scuipă Wasp. Toţi îmi spuneţi aceeaşi poveste ca să fac orice ziceţi voi, şi râdeţi de mine pe la spate când mă las dusă. *Catchkeep te-a ales, Wasp. Omoară nişte novice pentru Ea, Wasp. Du-te şi stai într-o colibă micuţă şi rece, fără prieteni. Oh, ajută-mă să-mi găsesc biata mea stafie pierdută şi abandonată, Wasp, te-am căutat special pe tine. Ce? Vrei să scapi de viaţa ta de rahat? Am exact ce-ţi trebuie să te ajute să scapi. Nu trebuie decât să mă ajuţi cu asta şi e al tău. Nu ştiu exact când o să ajung să-ţi spun că nu mai funcţionează. Foarte inteligent, nu?* Mda, bine, am terminat. Wasp puse cuţitul în teacă. Rămân aici, spuse. Dar nu cu tine. Rămân pentru că mi-am dat seama că vreau *eu* s-o găsesc. Din partea mea, putem merge pe drumuri separate. Să vedem cine ajunge primul.

Porni.

— Mă asculţi un minut? zise stafia. Ştiu că nu-mi datorezi aşa ceva. Te rog.

— Şi eu îţi spun că nu-mi pasă, zise ea. N-am timp de aşa ceva.

— Îţi cer *un minut.*

Wasp se opri.

— Ai cinci secunde.

— Adevărul e că nu mi-a spus nimeni chestiile alea

despre tine.

— Mda, m-am prins. Două secunde.

— N-aş fi crezut dacă mi-ar fi spus.

— Extraordinar. O secundă.

— Tot ce am spus am văzut cu ochii mei.

— Nu mă interesează că încerci să te pui bine cu...

— Nici dacă aş vrea n-aş şti cum. E... Stafia se opri, rămasă pentru o clipă fără cuvinte. Nu îmi e uşor să învăţ să lucrez cu cineva... nou. După ce am lucrat cu... cu Foster... toată viaţa, înţelegi, *toată viaţa* mea... Scoase un sunet, nu chiar un râset, scurt şi tăios. Evident că n-am lucrat nici cu ea pe cât de bine ar fi trebuit, altfel n-ai fi tu aici.

— Evident.

— N-ar fi trebuit să te mint. Îmi dau seama. N-am vrut s-o fac. Dar aveam nevoie de ajutorul tău şi n-aveam nimic altceva de oferit. Dacă aş fi avut, ţi-aş fi oferit. Totul. Orice. Am încercat aşa de mult timp să fac asta de unul singur şi...

Chipul stafiei se schimonosi şi urmă o perioadă de tăcere înainte să continue.

Wasp putea auzi „n-am putut”-ul pe care nu-l spusese. Nu-l presă. Nici ei nu-i plăcea să spună cuvintele alea.

— Cât despre metodele tale, continuă stafia. Poate crezi că nu-mi pasă câtuşi de puţin că stau şi te las

să-mi răsfoieşti amintirile, când ştiu foarte bine că eu n-am să le revăd niciodată.

Privirea lui era lungă şi rece.

— Greşeşti.

— Nu încerc să-mi *bag nasul,* strigă Wasp. Încerc să *ajut.* Crezi că numai pentru *tine* e greu? Măcar *tu* ai mai făcut asta şi înainte! Cam cât de uşor crezi tu că e pentru *mine* să învăţ să lucrez cu *oricine altcineva*?

— Din câte am văzut la predecesoarele tale, zise stafia sec, înţeleg cât de dificil trebuie să fie. Apoi oftă şi scutură foarte uşor din cap. Nu eşti nici pe departe prima Arhivistă pe care am încercat s-o conving, să ştii. Nici măcar nu-mi aduc aminte când a început totul. Sau de ce. Totuşi, pare să fie de ceva vreme.

— N-au înghiţit tot rahatul ăsta, nu? Norocul meu.

— Nu asta voiam să spun. Dintre toate, tu eşti prima care a fost dispusă să asculte. Să o caute. Să *mă* ajute. Tu ţi-ai pus viaţa în joc pentru doi soldaţi morţi pe care nu i-ai cunoscut niciodată. Şi în schimb eu ţi-am trădat încrederea, aşa cum i-am trădat şi ei încrederea, şi am pierdut-o. Poţi să crezi sau nu, dar, chiar dacă nu mergi mai departe, sunt recunoscător că ai fost dispusă să ajungi până aici.

— Ah, zise Wasp, stânjenită. Devine prea dramatic pentru mine. Plec acum, dacă ai terminat. Cum mi-a zis cineva acum ceva vreme, n-am toată ziua la dispoziţie.

Depinde de tine dacă vrei să vii.

Porni. Stafia o urmă.

Capitolul şaptesprezece

Tropăiră o veşnicie prin câmpul înzăpezit. Trecură pe lângă lucruri care, în ochii lui Wasp, ar fi putut fi puncte de trecere. Un cort de plastic portocaliu sfâşiat de vânt. O peşteră cu ţurţuri tărcaţi cu cenuşă gri. O grămadă îndepărtată de păsări întunecate care zburau în cerc şi poposeau pe o grămadă nevăzută. Un iaz micuţ, perfect rotund, îngheţat ca o oglindă pe care nu se aşeza zăpada. Scheletul metalic al unui obiect căzut din cer şi zdrobit acolo, cu nasul îngropat adânc în pământ. Merseră mai departe.

Wasp începea să obosească, iar frigul era de-a dreptul absurd. Vântul şuiera în rafale care-i înţepau ochii, apoi se liniştea suficient de mult timp ca următoarea rafală s-o ia prin surprindere şi s-o facă să înjure. Abia îşi mai simţea picioarele, urechile şi mâinile îi amorţiseră demult, iar singurul lucru care dovedea că nasul mai e la locul lui era faptul că îi curgea fără oprire, ceea ce nu părea deloc corect, ţinând cont de împrejurări.

Stafia mergea cu acelaşi pas măsurat şi egal, fără să bage de seamă frigul. Wasp ştia că ar fi încetinit dacă îi

cerea, şi nu-i ceru.

După mulţi kilometri, se împiedică de ceva în zăpadă şi căzu. Când săpă, nu găsi nimic de care ar fi putut să se împiedice. Se ridică, scuturându-se. Întinse mâna la şold şi îngheţă. Cuţitul dispăruse.

— Nu, şopti ea.

Nu se putea. Deasupra, nu căzuse niciodată din teacă, nici măcar o dată, iar acum era a doua oară într-o singură zi, n-avea nicio noimă. Împrăştie zăpada dimprejur, aruncând-o cu braţele în sus. Nu putea spune cât de departe ajunsese sau dacă exista măcar un fund undeva. Stafia se opri şi o ajută, aruncând grămezile cu piciorul, împungând cu sabia.

Îl găsiră în cele din urmă, la câţiva metri mai încolo. Nu pe drumul pe care veniseră – singur, fără urme de paşi pe o rază de mai bine de un metru. Probabil la vreo trei metri de locul unde se împiedicase. Stăteau deasupra lui, privind atent în jos.

— Nu se poate, zise Wasp.

O furnica pielea, şi nu doar din cauza frigului. Se uită la stafie, care ridică din umeri.

— Mă bucur că unul dintre noi e totuşi învăţat cu locul ăsta, zise ea, aplecându-se să ridice cuţitul înainte să i se mai întâmple ceva şi mai ciudat, pentru că e chiar, *chiar...*

De sub zăpadă se auzi un sunet metalic înfundat, iar

Wasp se opri în mijlocul propoziţiei, cu gura deschisă, cu mucii îngheţându-i pe buze. Împunse puţin cu cuţitul în zăpadă. Orice era dedesubt, scoase un clinchet când îl atinse. Stafia fu lângă ea înainte s-o cheme. Schimbară o privire, apoi începură să sape.

Era o uşă, aşezată în pământ sub zăpadă, ca trapele care duceau în tunelurile albe de sub Sweetwater, antice şi infestate cu stafii. Chiar şi numai atingând-o avu o senzaţie ciudată în ceafa, ca şi cum ar fi urmărit-o cineva. Aşa cum simţise în labirintul de garduri vii, privind în sus la un monstru făcut din frunze.

Deasupra era un disc. Curăţară zăpada şi îl răsuciră. Uşa se deschise spre o lumină de acelaşi verzui ca al focurilor. Wasp, care nu era încântată de ideea unui alt salt, cercetă cu privirea în jos.

Aici era doar scheletul unei scări, ruginit şi scârţâitor, cu totul nepotrivit cu uşa de metal de 30 de centimetri care ducea la el. Coborâră câteva trepte şi închiseră uşa în spatele lor. Wasp le coborî pe celelalte, în timp ce stafia rămase în urmă, deschizând şi închizând uşa din când în când. Bătea de câteva ori, asculta, deschidea, zăpadă, închidea, aştepta puţin, repeta.

Wasp profită de ocazie pentru a explora.

Nu putea spune dacă încăperea era aproape insuportabil de rece sau aproape insuportabil de fierbinte. Pereţii arătau ca gheaţa, dar şi ca focurile pe

care le văzuse aprinse în zăpadă. Dârdâia şi transpira în acelaşi timp. Pe toată lungimea unui perete erau scrijelite cuvinte, într-o limbă în care nu putea citi. Tunelul se întindea tot mai mult în spate, pereţii întunecându-se până deveneau de un verde închis sticlos în depărtare.

În colţuri zăceau crâmpeie de stafii, ca nişte gunoaie împrăştiate de vânt. Wasp făcu câţiva paşi spre una dintre grămezi, iar din adâncuri se auzi ecoul unui sunet.

Era ca urletul copoilor pe urma ei – şi nu chiar. Era o chemare mai pătrunzătoare, venind de la ceva mai mare sau mai numeros. Suna ca sfâşierea unei pânze metalice. Putea simţi vibraţiile până în coşul pieptului.

Îşi trase cuţitul şi se grăbi înapoi spre uşă.

— Hei... zise ea.

— Într-un minut, spuse stafia, împingând uşa în sus şi în afară.

Zăpadă. Cer de plumb. Strălucire de lumină verzuie de la erupţia unui puţ. O închise iar.

— *N-avem* un minut.

Ţipătul se auzi din nou, mai aproape. Pereţii îşi schimbau culoarea, devenind purpurii ca o vânătaie.

— Nu mai stau aici. Uşa aia se încuie pe afară şi o s-o încui. Rămâi sau vii?

Cu cealaltă mână pe uşă, stafia îşi duse un deget la

buze. *Ş-ş-ş-t*.

Simţea, mai mult decât auzea, că se apropie ceva. Nu erau paşi, nici sunet de aripi sau de alunecare. Ţipătul nu se mai auzise. Wasp se gândi că, orice făcea zgomotul, putea fi chiar în faţa ei, savurându-i tulburarea, răsuflându-i în ceafa, alegându-şi cea mai gustoasă bucăţică, iar ea *pur şi simplu n-o putea vedea.*

Instinctul de fugă aproape că-i cuprinse trupul şi o azvârli în sus pe scări.

— Bine. Te descurci singur. Lasă-mă să ies.

La asta, oricare o fi fost sursa de lumină, pâlpâi puternic şi se stinse.

Deodată, cuţitul lui Wasp păru foarte mic.

Stafia bătu în uşă cu încheietura degetelor. De data asta, sună diferit.

O mână nevăzută se încolăci în jurul încheieturii lui Wasp, iar ea urlă.

— Eu sunt, zise stafia. Ţine-ţi respiraţia.

Apoi deschise uşa.

O izbi un zid de apă. Apa năvăli în jos pe scări, prin gura peşterii, în întuneric. Ţipătul se auzi din nou, îngrozitor de aproape – apoi se îndepărtă, însoţit de un sunet pe care nu-l putea identifica, nici de gheare, nici de aripioare de peşte, nici de aripi, nici de picioare, ci de toate acestea laolaltă, sau niciuna, în timp ce orice scotea sunetul acela era dus de val. Luminile rămaseră

stinse.

Cantitatea de apă era uluitoare. Peştera se umplea repede, iar în întuneric Wasp n-avea nicio cale să măsoare cât stătuse acolo icnind ca un peşte pe uscat înainte ca nivelul apei să crească şi să ajungă până la ea. Wasp îşi încolăci braţul de bara scării ca să rămână dreaptă în timp ce forţa apei o izbea şi pentru a-şi ţine capul la adăpost de cascada care înainte fusese o uşă, şi dădu să strige la stafie să închidă uşa. Chiar când cuvintele îi ieşeau pe gură, îşi dădu seama că uşa se deschisese *în afară,* cu toată greutatea colosală a apei asupra ei. Faptul că se deschisese o uluia.

Vocea stafiei, aproape de urechea ei.

— Urcăm.

— Prin *asta*?

— Asta e uşa noastră.

Wasp privi apa, privi spre stafie şi se încolăci şi mai strâns de bară.

— Nu ştiu să înot.

— N-ai nevoie. Haide să mergem.

Fie aşa, fie se îneca. Dacă se putea îneca. Îşi închipui una dintre zdrenţele acelea argintii de stafie, umplându-se cu apă pe nas şi pe gură până se umfla şi se spărgea.

Dădu drumul barei.

— La trei, o să te ridic, zise stafia. Ţine-ţi răsuflarea.

Închide ochii. N-o să-ţi placă.

Wasp se gândi la forţa înspăimântătoare a apei. Deşi o făcu să tremure, spuse totuşi:

— Am putea aştepta aici până se umple încăperea şi...

— Nu ştiu cât mai rezistă uşa. Orice urmează ar putea fi mai rău şi, crede-mă, *poate* fi mai rău. O să fiu chiar în urma ta. La trei.

Wasp trase aer în piept până simţi că îi iau foc plămânii. *Fii de partea cealaltă, Foster,* se gândi ea. *Te rog. Nu mai pot suporta mult...*

— Trei.

Se simţi ridicată prin apă. O apăsa în jos. Se zvârcoli să treacă prin ea. Nu reuşi să înainteze. O ardeau plămânii. O durea tot trupul. I se părea că apa îi jupuia carnea de pe oase.

Chiar când credea că nu mai poate suporta, presiunea dispăru. Trecuse. Încă sub apă, încă în beznă, încă dând din mâini şi din picioare şi cu răsuflarea tăiată, cu aspiraţia vârtejului care începea s-o tragă înapoi. Strânse din dinţi, îşi trase picioarele sub ea şi împinse spre mâlul şi nisipul de dedesubt.

Era puternică, dar apa era şi mai puternică. Începea să-şi piardă cunoştinţa. Dădu din mâini cu furie înainte, fără să avanseze. În beznă, nu putea vedea dacă era ceva pe fundul apei – lac? mare? – de care să se

sprijine. Se întinse în jos să măture orbeşte pământul din faţa ei, iar curentul îi trase picioarele de sub ea, o aruncă înapoi în jos, în convulsii acum, dorindu-şi să nu respire...

Deodată, sub ea, încăperea se umplu. Vârtejul se opri. Totul era nemişcat. Îşi adună ultimele urme de putere şi împinse din nou, cât de tare putea. Nu vedea lumină deasupra. Nici măcar nu-şi dădea seama dacă se îndrepta *în sus.* Împinse apa cu braţele, o împinse într-o parte. Lovi cu picioarele şi se înnămoli. Pieptul stătea să-i facă implozie.

Apoi mâna stafiei îi găsi încheietura în întuneric, iar ea se simţi trasă în sus cu o asemenea forţă şi viteză, încât nu mai putu ţine aerul în plămâni. Explodă afară din ea, iar ea îşi strânse mâna liberă peste nas şi gură ca să nu înghită apă. Închise ochii şi aşteptă să-i cedeze hotărârea.

Cedă când faţa îi ajunse la suprafaţă.

Câteva minute după aceea, nu făcu altceva decât să respire, bucurându-se de umplerea şi golirea plămânilor, lovind uşor apa în timp ce stafia o trăgea spre mal.

Părea să fie un fel de lac sau mare interioară, presărată cu bărci putrezite. Ca şi râul pe care îl trecuseră şi eleşteul cu copacul din oase, apa era neagră.

— Extrage toate culorile din stafiile care mor în ea, îi răspunse stafia la întrebarea ei nepusă, iar Wasp deveni brusc foarte atentă să nu-i intre în gură nicio picătură din apa aceea.

După o vreme, stafia o trase pe mal. Apa era mărginită de case fără vârstă, cangrenate cu mucegai multicolor. Păreau nelocuite. Wasp se ridică, simţind cum plaja se mişca straniu sub ea. Privi în jos şi observă că era alcătuită din nenumărate obiecte care păreau pietricele late şi plate făcute din metal. Culese una. Un medalion. Dacă avusese vreodată ceva gravat, se şterse demult şi ajunsese doar o pată. Îl deschise cu o unghie. Balamaua era ruginită şi toată partea din faţă căzu. Înăuntru se afla un păianjen chircit peste un sâmbure de măr. Se aplecă să-l scuture în apa neagră. Păianjenul sări o dată şi se scufundă.

— Şi acum? întrebă ea. Dar ştia deja răspunsul. Oftă şi arătă cu capul spre case: O să mă uit pe acolo.

Se ridică. Picioarele tremurară, dar rezistară. Alese o casă şi încercă uşa. Clanţa dispăruse, dar uşa cedă când împinse cu umărul, crăpându-se cu un iz jilav.

Înăuntru era cam întunecos, încăperea fiind luminată doar printr-o fereastră înaltă de sticlă pătată şi deformată. Înaintea lui Wasp se înălţa o scară largă, de fiecare parte a ei întinzându-se câte un coridor mărginit cu uşi umflate. Aerul mirosea a sare. Arăta de parcă

marea se ridicase şi inundase locul cu ceva vreme în urmă, poate nu numai o dată. Wasp, care văzuse suficientă apă să-i ajungă toată ziua, speră că n-avea să se mai întâmple prea curând. Deschise repede ce uşi putu, nu găsi nimic care să semene a punct de trecere, se întoarse şi ieşi din casă, pentru a căuta în următoarea.

În cele trei case de alături nu era nimic. În următoarea, făcu vreo câţiva paşi într-un hol întunecos când înlemni, cu mâna pe plăselele cuţitului. Mişcare în colţul ochiului. *Nu acum,* se gândi ea, cu muşchii încă tremurând din cauza lipsei de oxigen. Trase cuţitul şi se întoarse.

Era o oglindă. Spartă de-a latul, cu rama bătând în cenuşiu-verzui, tot îi arăta cea mai clară reflectare a ei pe care o văzuse vreodată. Se cercetă atent, din cap până în picioare, şi se încruntă. Wasp-din-oglindă se încruntă la ea.

Fără niciun avertisment, stafia apăru lângă ea în oglindă, iar ea sări, înjurând.

— Nu mai *face* aşa!

Pe când şocul trecea, începu şi ea să observe ceva. Oglinda asta îi dădea aceeaşi senzaţie de nespus pe care o avusese când se uitase la chestia-ca-un-urs din labirint sau la trapa ascunsă în zăpadă.

Dădu din cap la reflexiile lor.

— Cred... arată ca şi cum ar putea fi ceva.

Stafia îi urmări privirea atentă în oglindă. Nu părea să-i împărtăşească siguranţa.

— Oglinda?

Wasp dădu din cap.

— Cum?

— E *uriaşă.*

După standardele sale, stafia păru amuzată.

— Nu-i numai asta, se repezi ea. Pare...

Se gândi la puţul secat din deşertul stâncos, ursul din labirint, uşa din luminiş prin care trecuse cu multă vreme în urmă.

— Nelalocul ei.

Stafia ridică uşor o sprânceană.

— Nelalocul ei.

Voia să alunge senzaţia, dar aceasta nu se dădea dusă. În schimb, îşi căuta cuvintele. De data asta o nimeri.

— Ca şi cum ar trebui să fie o uşă. Doar că încă nu e. Ca şi cum stă ceva în drum?

Stafia scoase un *hmm.* Ridică o mână şi puse mănuşa pe reflexia mănuşii din oglindă. Împinse uşor înainte cu vârful degetelor, iar sticla plesni, desenând o reţea în jurul lor. Îşi retrase mâna şi se dădu deoparte, lăsându-i ei locul.

Wasp îşi privi ţintă reflexia, aducându-şi aminte cum

ajunsese sub Dealul Execuţiei. Glasul stafiei îi trecu prin minte. *Nu te gândi: stânca e imaterială. Nu e. Gândeşte-te: sunt mai puternică decât stânca.*

— Deschide-te, ceru ea. Lasă-mă să intru.

N-o lăsă.

— Mai sunt şi alte case de verificat, zise stafia. N-avem timp să zăbovim aici.

— Du-te tu înainte, spuse ea. O să descifrez asta.

— Ar putea fi riscant să ne despărţim. Ce s-a petrecut în labirint ar fi putut fi mult mai rău. Ai avut noroc.

— Aşa îmi tot spui tu. Wasp se întoarse şi-l privi direct. Bine, deci tu ai căutat-o pe Foster multă vreme. Ştii cum funcţionează punctele de trecere. Eu nu ştiu. M-am prins. Dar dacă *ar fi mers* ce ai făcut tu, eu n-aş mai *fi aici.* M-ai adus aici ca să descifrez asta şi o s-o descifrez. Dacă nu vrei să ne despărţim, atunci ajută-mă. Sau ia-ţi un scaun şi stai jos.

Stafia îi susţinu privirea.

— Mă duc să verific ultimele câteva case, zise el în cele din urmă. La primul semn că sunt probleme, fugi afară. O să te găsesc eu.

Wasp dădu din cap distrată, cercetând în continuare oglinda. Îşi vârî degetele în spatele ramei şi trase. Era fixată în perete. Strecură o unghie murdară în crăpătura lungă din mijlocul sticlei, ca şi cum ar fi putut desface cele două jumătăţi ale oglinzii.

Tot nimic. Nimic, iar timpul ei aici, jos, era pe sfârşite. Curând va trebui să se ducă după stafie şi s-o lase s-o acopere cu zeflemeaua ei tăcută despre capul ei tâmpit şi încăpăţânat şi să-i arate punctul de trecere pe care-l găsise în doar zece secunde.

Ei bine, n-avea să se lase încă.

Timp de un minut, se plimbă înainte şi înapoi prin faţa oglinzii, gândindu-se. Când se răsuci, cuţitul de recoltat se înfipse adânc în spătarul unui scaun, făcând-o să se împiedice.

— Ciudat, mormăi ea.

Nu-şi dăduse seama că era aşa de aproape de vreun obiect.

Mâna i se aşează pe mâner şi se opri. Îşi muşcă limba şi privi pieziş oglinda. Apoi trase lama.

Vârful cuţitului de recoltat lovi oglinda ca orice vârf de lamă pe orice fel de sticlă, aşa că îl puse pe palma celeilalte mâini şi apăsă până ieşiră câteva picături de sânge pe lamă. Din nou, nu avu nicio viziune. Poate că lucrurile vor sta altfel când va deveni cu adevărat stafie. De-acum, n-avea să mai dureze mult.

Asta-i stupid, se gândi. *Stupid şi disperat.*

Puse înapoi lama pe sticlă şi de data asta lama trecu prin ea.

Wasp nu se putu abţine să nu strige. În cinci secunde, stafia era acolo. Se întoarse spre el, copleşită de triumf.

— *Uite.*

Însângeră din nou vârful cuţitului şi îl puse pe oglindă, chiar lângă ramă. Se cufundă exact până unde ajungea pata de sânge de pe lamă şi îl trase pe toată lungimea sticlei, apoi de-a lungul părţii de jos, apoi în sus şi peste marginea de sus, pentru a încheia linia unde începuse.

Oglinda nu se sparse şi nu căzu, aşa cum aproape că se aşteptase Wasp. De fapt, arăta cam la fel, cu excepţia liniei pe care o desenase ea, care licărea umed, deşi nu era udă.

Stafia se uita atent.

— Ce ai... începu, şi se opri.

Expresia de pe chipul lui sugera că nu-i plăcea mai mult decât lui Wasp să fie întrecut de cineva. Iar ei începea să-i placă situaţia.

— Pare că, zise ea, încercând să nu lase să i se audă în glas *Ţi-am zis eu* şi făcând o treabă mizerabilă în sensul ăsta, am creat o uşă.

Păşi spre ea, fixându-şi încă o dată în minte: intersecţie, trupuri, Foster – apoi se trase înapoi. Habar n-avea dacă mai putea deschide şi altă uşă. Habar n-avea cum o deschisese pe asta. Poate un cuţit de sacrificat stafii şi nişte sânge nu-chiar-de-stafie puteau, dacă nu chiar să sfâşie textura acestui loc, măcar s-o agaţe puţin şi s-o deşire. Sau poate că acolo fusese tot

timpul o uşă, aşteptând să fie găsită. Sau poate că locul ăsta îşi bătea joc de ea.

Oricum, nu-şi permitea să piardă ocazia. Trebuia să se asigure.

Oraşul apărea aşa de des în amintirile stafiei şi ale lui Foster, încât *trebuia* să fie adevărat, trebuia să fie adevărat dacă era ceva adevărat, dar poate că abordarea ei era puţin greşită. Reluă amintirea în minte, cât de clar putea.

Vorbeşte, îi spusese stafia lui Foster. Aşa cum îi spusese şi lui Wasp, pe Dealul Execuţiei. Dacă asta era vreo dovadă că era momentul pe care nu-l putea depăşi stafia, era...

Încremeni.

Dacă avea dreptate în legătură cu ceea ce făcea coarda ei să se dizolve atât de repede, era pe punctul de a porni pe o cale înspăimântătoare.

Dar în ceea ce priveşte găsirea lui Foster, ar fi putut fi suficient.

— Deci am...

Vremea secretelor trecuse. Trebuia să discute deschis cu stafia. Cel puţin până la un punct.

— Am încercat să controlez punctele de trecere. În timp ce treceam prin ele.

Stafia îngustă ochii.

— Să le controlezi.

— Să le fac să ne ducă acolo unde vrem noi. Să mă concentrez pe...

Îşi trecu mâna nerăbdător prin păr, înainte şi înapoi. Ar fi vrut să tragă cu coada ochiului la coardă, să vadă cât se mai poate destrăma înainte s-o lase baltă, dar dacă făcea asta, risca să se piardă cu firea şi atunci erau terminaţi.

— Bun, deci n-a mers. Dar asta – arătă spre uşă – *asta* e ceva nou. Dacă am putea...

Se pierdu, simţindu-se nătângă. Visând la stele. Ca şi cum stelele i-ar fi adus vreodată şi altceva decât nenorociri.

— Amintirile pe care le văd îmi tot arată oraşul ăsta, da? Foster eliberând ostaticul. Tot încerc să ajung acolo şi nu reuşesc. Asta-i problema. Când te-am întâlnit prima dată. Pe lespede. M-ai atacat. Wasp nu aşteptă răspunsul. Îţi aduci aminte de ce?

Stafia păru puţin nedumerită.

— M-am pierdut. Am *spus* că a fost un accident. Nu văd...

— M-ai atacat pentru că m-ai confundat cu Foster, zise Wasp.

El îi aruncă o căutătură ucigătoare.

— Şi de ce aş...

— Habar n-am. Dar ai făcut-o. Mi-ai spus *exact* ce i-ai spus lui Foster când ai prins-o că elibera ostaticul. Erai

acolo, în amintirea aia, mai mult decât pe Deal, cu mine. După ce am văzut-o cu ochii mei, am ştiut de ce. Ăla e momentul pe care nu-l poţi depăşi. Şi de aceea încercam să ajung acolo. Pentru majoritatea stafiilor, e momentul morţii, dar...

— Nu văd ce are de-a face cu...

— *Au fost două,* zise Wasp, cu vocea înecată de entuziasm. Ai zis asta, la fel ca în amintire, şi apoi ai *pâlpâit* cumva, ai dispărut şi apoi ai revenit. Atunci mi-ai spus... mi-ai spus că s-a schimbat planul. Mi-ai spus să mă ridic. Ai spus că plecăm.

Stafia se opri o clipă, mijind ochii spre perete.

— Nimic?

Stafia privi în altă parte.

Lui Wasp nu-i plăcea să-i aducă aminte de amintirile pierdute, dar nu-şi mai putea permite să dea înapoi.

— Amintirea ta despre oraş nu ne duce nicăieri. Am văzut-o şi când i-am citit ei sângele, aşa că am zis că merge, dar e *greşit.* Am crezut tot timpul că noi căutăm uşa din spate. Poate că de fapt ce căutăm e intrarea din spate *înapoi.* Wasp trase adânc aer în piept. Oricare ar fi cealaltă amintire, n-am văzut-o încă. Poate că nu ţi-o mai aminteşti. Dar e *acolo.* Ai spus că a fost torturată şi ucisă, continuă ea cu dificultate, cu gura mai tare decât bunul-simţ, incapabilă să privească în faţă stafia când o spuse. Poate că ai încercat s-o scoţi de acolo. *Ridică-te.*

Plecăm. Bine, dar poate că era prea târziu, ajunsese prea departe. Multe stafii... se fixează asupra morţii, a *momentului* exact al...

În timp ce vorbea, îşi aminti cum stătea pe lespedea de stâncă de pe Dealul Execuţiei, bazându-se pentru a supravieţui doar pe cuţit, nişte sare şi o bănuială îndrăzneaţă. Îşi zise sec: *şi uite până unde am ajuns.*

Îndreptă cuţitul spre uşă.

— Am văzut încăperea unde a fost torturată. Dacă a murit acolo, s-ar putea să mai *fie* încă acolo. Dar nu pot...

Probabil că ar fi trebuit să-i spun şi despre coardă, se gândi ea. *Ei bine, s-ar putea să cad moartă după asta, dar poţi muri şi mai rău decât încercând. Singura cale de ieşire e pe aici.*

Luă cuţitul în mână şi îl răsuci, ţinându-l cu mânerul îndreptat spre stafie. Dacă stafia observase că îi tremura mâna, nu spuse nimic. Părea inexplicabil de absorbit.

— Trebuie să încerc să văd ce ai văzut tu, zise ea.

Vorbea printre dinţi, spre pământ. Repeta cele câteva fraze în minte – *planul s-a schimbat, ridică-te, plecăm chiar acum* –, ca şi cum ar fi putut să se târască de-a lungul lor, în beznă sau din beznă.

— Trebuie să văd unde a murit.

Se afla într-o încăpere ca o cutiuţă albă, chiar mai mică decât casa ei. Într-un perete era încastrat un fel de raft, despre care bănuia că era un pat. Un fel de vas încastrat într-un colţ, a cărui utilizare o bănui de asemenea. Uşa n-avea clanţă, iar pe ea, cam de la nivelul coastelor ei până deasupra capului, era o bucată de oglindă, a doua ca mărime pe care o văzuse ea vreodată.

Foster stătea pe marginea patului-raft. Armele şi uniforma fuseseră schimbate cu o salopetă simplă, iar ea semăna cu vechiul ei eu cam pe cât seamănă un morman de cenuşă cu un incendiu de pădure, dar Wasp o recunoscu dintr-o privire.

Arăta ca şi cum pierduse de curând o luptă. Rău. Sau ca şi cum pierduse o luptă demult şi i se întâmplase ceva foarte rău în timpul vindecării. Toate rănile pe care văzuse că le suferise Foster în timpul interogatoriului erau aproape complet vindecate, lăsând suficiente urme cât să-i amintească de ele. Să-i aducă aminte de ultima rundă de interogatoriu până la următoarea, poate cea care avea s-o ucidă. Părul îi cădea pe lângă obraji, fără s-o îmblânzească în vreun fel.

Mai puţin discrete erau ororile pe care le putea ghici Wasp pe mâinile lui Foster. Arătau ca şi cum fiecare os al fiecărei mâini fusese frânt metodic, vindecat, frânt

din nou şi vindecat, de mai multe ori decât îşi putea imagina Wasp. Pe dosul ambelor mâini se vedea şi o reţea de cicatrice, parcă fiecare dintre ele era un peşte care fusese spintecat, iar apoi – aproape – vindecat meticulos. Propria ei voce în minte: *Dacă mori în felul ăla, durează foarte mult până mori. E un pic cam târziu acum.*

Wasp se gândi la Foster legată de scaun la o masă, refuzând să vorbească, *la să aruncăm o privire la mâinile astea faimoase.* Se gândi la dispozitivul micuţ care ţârâia şi cu care îi vindecase stafia glezna fracturată, în căsuţa ei de pe deal, acum o veşnicie, şi i se făcu rău. Se gândi la sabia lui Foster şi la îndemânarea cu care o mânuia – apoi se uită iar la mâinile acelea mutilate şi se simţi şi mai rău.

Salopeta acoperea restul trupului lui Foster, dar postura ei arăta vătămări recente. Cu ani în urmă, fusese o novice care fugise să-şi caute părinţii. Când o găsiseră câinii de altar şi o aduseseră înapoi, fusese târâtă în faţa novicelor strânse la un loc, ca să le servească de exemplu. Intrase, cu mâinile legate, cu capul plecat, lipsită de apărare, iar preotul lui Catchkeep le aşezase pe novice într-un cerc în jurul ei şi le obligase pe fiecare să lovească pe rând cu biciul, iar şi iar, timp de un sfert de oră. Următorul sfert de oră fusese rândul lui. Înainte ca fata să moară în cele din

urmă, după două zile, din cauza rănilor, supurând şi de neatins, milogindu-se de novice s-o sufoce, stătea exact cum stătea şi Foster acum.

În faţa uşii se auzi agitaţie. O voce, panicată, îngrozită:

— Domnule... nu puteţi... îmi pare rău... ordine speciale...

O alta, cu un calm glacial, pe care Wasp o ştia prea bine:

— Le contramandez.

— Domnule, cu tot respectul, nu înţelegeţi. Ordinele mele sunt clare că în niciun caz...

— E târziu. De ce nu te duci să te culci?

— Dar, domnule...

— Am *zis,* iar acum avertismentul din glasul lui nu mai putea fi interpretat greşit, să te duci să te culci.

— Da, domnule. Îmi cer scuze. Mulţumesc, domnule.

Paşii se pierdură repede pe culoar. De la uşă, câteva bipuri şi apoi un şuierat în timp ce se deschidea încuietoarea. Foster se uită la ea, se uită la stafia care intra, arătând de parcă nu mai dormise de multă vreme. La rândul ei, Foster era furioasă.

— Ce *dracu'* faci...

El îşi scotea armele. Uitându-se ţintă la uşa deschisă, de parcă ar fi provocat pe cineva să între. Abia aşteptând o luptă. Wasp nu văzuse niciodată în viaţă

pe cineva atât de disperat să ucidă ceva.

— Plecăm, zise el. Chiar acum.

Wasp rămase fără suflare.

— *Nu* ăsta era planul, zise Foster. Făcând un efort considerabil să-şi păstreze vocea scăzută ca să nu se audă. Planul...

— Planul s-a schimbat. Ridică-te.

Foster nu se mişcă.

— Ştii ce a trebuit să îndur ca să meargă toate astea? spuse. Ai măcar cea mai vagă idee?

Tăcere, apoi, când el vorbi din nou, glasul lui era periculos.

— Te-au rănit?

Lui Wasp îi fu greu să creadă că nu vedea dovezile de pe faţa şi mâinile lui Foster, dar asta era. În clipa aceea îşi dădu seama că, oricât de calm părea el acum, era o minciună. În realitate, era peste măsură de copleşit.

Ceva se schimonosi şi apoi se linişti pe faţa lui Foster. Orice hotărâre încerca să ia, îi trebuiră câteva secunde. În cele din urmă, se ridică în picioare.

— Nu, zise, aruncându-i o privire de uimire jignită.

Se îndreptă spre el, reuşind să nu şchiopăteze, şi îl lovi în braţ. Dacă Wasp se aştepta s-o vadă tresărind când pumnul ei distrus lovi, fu dezamăgită.

— Nu eu.

Dată fiind încordarea din încăpere, această tentativă

de veselie părea grotescă. Stafia se zgâia la Foster, copleşită, cuprinsă de un fel de furie.

— Nu tu, adăugă ea încet, dar nu se mişcă să-l atingă din nou.

El scoase un sunet dispreţuitor din gât, apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi cu paşi mari.

Când uşa se închise în urma lui, se opri. Wasp îşi dădu seama că ceea ce era oglindă pe dinăuntru era, pe dinafară, e fereastră spre încăpere. Stătu o clipă, complet nemişcat: cu spatele spre uşă, cu capul aplecat în jos, cu ochii închişi. Apoi se întoarse. Prin fereastră, se vedea Foster stând în mijlocul încăperii, întoarsă cu spatele la uşă.

Mâna lui se întinse spre panoul de control de pe uşă şi rămase deasupra lui o vreme, fără să-l activeze. Păru că e cât pe ce să spună ceva, apoi n-o făcu. Pentru o clipă, furia îl copleşi şi lovi în peretele din faţă, ciobind cimentul.

— Tâmpită, zise el şi plecă.

Wasp îşi reveni, întinzându-se după coardă. Integritatea acesteia era afectată dincolo de orice speranţă. Părea ca un firicel de sirop, cu stropi şi bule, mai mult bule. Şi totuşi, cumva, pentru moment, încă mai rezista.

Stafia se uita ţintă la ea. Nu părea să fi observat

coarda.

— Nu era aceeaşi încăpere, zise ea încet şi, dacă ar fi văzut pe chipul altcuiva expresia de pe chipul stafiei, ar fi zis că e panică.

Avea impresia clară că mai era ceva ce nu-i spunea.

— Ca o cutie albă, cu un culoar alb în faţă. Părea...

Părea familiară, era cât pe ce să spună, dar n-avea nicio noimă, aşa că renunţă.

— N-a murit acolo. Cel puţin, nu atunci.

— Ce ai văzut, zise stafia, regăsindu-şi vocea. Îşi mută privirea pe uşa care licărea în perete. Poţi folosi?

Wasp îşi ridică umerii. Simţea că şi dacă ar fi strănutat doar, coarda s-ar fi destrămat.

— Trebuie.

Îşi puse mâna pe oglindă şi îi făcu semn stafiei să facă la fel. Închise ochii, nesigură acum pe care amintire să se concentreze. Se gândi la Foster în cutia albă. Foster minţind stafia în legătură cu rănile. Foster în camera de tortură, privindu-i de sus pe cei care o interogau, fără să tresară, cu ochii aprinşi de ceva ce Wasp nu putea numi. Se gândi *du-mă la ea.*

Îşi sprijini mâna pe sticlă şi împinse – iar mâna i se afundă până la încheietură.

Bănuia că, dacă îşi pierde concentrarea, pierde orice şansă să facă lucrurile să meargă, aşa că îşi înăbuşi reflexul de a întoarce ochii spre stafie: *Vezi*? *Vezi*?

În loc de asta, împinse mai departe braţul. Instinctiv, se aştepta să se lovească de vreun obstacol oarecare. Partea cealaltă a peretelui, poate. Exteriorul casei. Dar mâna intrase deja până la umăr, ea întorsese capul ca să-şi ferească faţa, iar vârful degetelor nu atingea nimic. Parcă se îndrepta spre ape adânci şi încerca să atingă fundul cu vârful picioarelor, fără să-şi lase faţa să se scufunde.

Foster uitându-se la ea din poză. *Găseşte-mă, fetiţă-cu-un-cuţit. Găseşte-mă, dacă eşti în stare.*

Convinsă că stafia o va urma, Wasp păşi prin oglindă – şi probabil că nu funcţionase, pentru că Foster nu se vedea nicăieri.

Totuşi, oraşul era acolo.

Capitolul optsprezece

Fu frapată de cât de mare era oraşul văzut de aproape.

Chiar şi de la oarecare distanţă, stăteau aproape în umbra lui. Fie din cauză că rătăcirile lor duraseră mai mult decât crezuse ea, fie pentru că oraşul adusese cu el propriul lui cer şi propriul lui timp, văzduhul era însângerat de soarele care apunea, iar milioanele de lumini ale oraşului se aprindeau una câte una.

Oraşul arăta foarte diferit de cum păruse din partea

îndepărtată a râului sau de dincolo de iazul negru. Clădirile erau mai înalte şi mai ordonate. Pe fiecare zid al fiecărei clădiri era mult mai multă sticlă decât văzuse vreodată Wasp în orice alt loc. Pe fiecare dintre aceste ziduri se reflecta apusul, aşa că arătau toate ca şi cum ar fi fost în flăcări. Nu existau clădiri mărginaşe, nu exista o ridicare treptată a acoperişurilor de la unele joase la cele înalte, nu exista o trecere de la iarbă şi pământ la cărări şi străduţe şi la străzile mari. În oraş nu intrau niciun fel de şosele. Era pajiştea, şi apoi era oraşul, imaterial, înălţat ca un zid de ghimpi în faţa ei. Parcă oraşul şi amprenta lui de beton fuseseră decupate direct de pe o hartă oarecare, dintr-o vreme oarecare, dintr-o lume oarecare căreia îi aparţinuse, şi aruncate din cer pentru a ateriza aici.

Totul – în afară de stricăciunile făcute de lupte, explozii şi focuri de armă, şi ora zilei – semăna foarte mult cu oraşul pe care-l văzuse cu mâna pe cuţitul de recoltat, când citea în sângele stafiei şi al lui Foster.

Înspăimântător de mult.

Tot locul era prevestitor de rele. Se gândi la străzile acelea largi din viziunea ei, cu fundături, tăcerea sinistră a copoilor care intrau pe fereastra cabanei. Imposibil de apărat. Trebui să facă un efort uriaş ca să păşească înainte, să se apropie de ce ar fi putut pândi printre clădirile acelea.

Asta în cazul în care păşitul înainte chiar o *ducea* mai aproape. Dacă nu cumva avea să meargă în loc precum data trecută, prinsă de curentul nevăzut al pajiştii, în timp ce oraşul rămânea la distanţă. Dacă nu se poticnea prin cine ştie ce uşă nevăzută şi nu era aruncată Rostuitoarea ştie unde, să fie nevoită s-o ia de la început.

Dar merse, iar oraşul se apropie, şi curând începu să observe ceva ciudat.

Oraşul era plin de stafii.

Nici vorbă de cele câteva stafii peste care dăduseră, din când în când, în călătoria lor până aici: cu capetele plecate, ferindu-şi ochii, apatice şi tăcute. Aici erau mii, cătărându-se primprejur şi unele peste altele într-o mulţime, făcând oraşul să fiarbă ca un muşuroi de furnici stârnit cu o lovitură de picior.

Şi mai ciudat, deşi multe îşi ţineau picioarele pe pământ, erau şi unele care păreau să urce sau să coboare scări – chiar şi unde nu erau scări. Să treacă poduri – unde nu erau poduri. Să intre pe uşi – unde nu erau uşi.

Dacă îşi dădea capul pe spate şi-şi ferea ochii cu mâna, Wasp putea distinge vârfurile clădirilor. Printr-un fel de iluzie, păreau să se legene, iar ea fu nevoită să-şi înăbuşe o tresărire de spaimă că aveau să-i cadă în cap.

Stafia, observându-i privirea îndreptată către cer, se uită la ea oarecum surprinsă.

— Îl vezi şi tu?

— Oraşul?

— Oraşul *ăsta.* Uită-te la ele. Ridică bărbia spre mulţimea agitată de stafii: Ele nu văd ce vezi tu. Locul unde se află ele nu e locul unde ne aflăm noi.

Wasp privi o stafie trecând drept printr-un pilon de beton care susţinea o clădire cu amprenta la sol cam cât tot oraşul ei. Nu apăru pe cealaltă parte. O stafie-copil stătea aşezată la un metru şi jumătate în aer, legănându-şi picioarele peste o margine nevăzută. Un grup de trei stafii, ducând o a patra, ocoli o scară care ducea în subteran, preferând să coboare direct prin stradă.

Wasp se gândi la puncte de trecere, uşi care nu duceau nicăieri şi aiurea, stafii străbătând oraşe pe care ea nu le putea vedea. Putea rămâne aici, jos, secole de-a rândul şi era sigură că tot n-ar fi înţeles absolut nimic.

Stafia vorbi fără să se uite la ea. Încă privind încremenită clădirile acelea.

— E la fel, totuşi, nu? Ce vezi.

Wasp n-avea nevoie să întrebe ce voia să spună. De aici, nu putea vedea intersecţia cu cercul de trupuri, cu Foster stând în mijloc, sau ostaticul ascuns pe alee, dar...

— Mda, zise ea. Dar cum...

— Ne-am întâlnit deja cu monştrii tăi, spuse stafia.

În vocea lui era un fel de respect, pe care nu-l mai auzise niciodată înainte. Dar şi un fel de spaimă.

— Cred că ăsta e unul dintre ai mei.

Merseră mai departe înainte, spre valul acela nesfârşit de clădiri şi agitaţia continuă dintre ele. Wasp văzu soldaţi şi cântăreţi ambulanţi, drumeţi şi sinucigaşi, bande şi haimanale, muncitori şi hoţi, în armuri şi în uniforme, zorzoane şi zdrenţe, cizme de lucru şi bocanci de luptă, şorţuri şi robe, rochii cloş, costume cu cravată şi pantofi lustruiţi, ca şi cum toate recipientele pe care le umpluseră vreodată Arhivistele fuseseră răsturnate toate deodată aici. Niciuna dintre stafii sau niciunul dintre grupurile de stafii nu era conştient de celelalte. Când se atingeau, stafiile şi grupurile de stafii treceau unele prin altele.

Cu cât se apropiau mai mult de oraş, cu atât stafia îşi pierdea mai mult din fluiditatea inumană a mişcărilor, ca şi cum ceea ce ţinea sub control în el începea să forţeze ieşirea. La rândul ei, Wasp era în mare măsură pregătită să facă tot ce puteau face aici şi să plece.

Înţelegea foarte bine că trecerea peste pragul acestui oraş putea foarte bine să fie o solicitare mai mare decât putea suporta coarda ei şi, având de ales între a da iar ochii cu preotul lui Catchkeep şi a fi blocată pentru

totdeauna în acest loc, încă nu se hotărâse ce era mai puţin rău. Oricum, detesta să lase treburile neterminate. Iar treaba asta, ca majoritatea treburilor, n-avea să se termine de una singură.

Când păşiră de pe iarbă pe pavaj, toate stafiile din jurul lor dispărură.

Rămaseră în faţa unui drum lung şi drept, din care se ramificau alte drumuri lungi şi drepte. Drumurile erau exact la fel.

Majoritatea clădirilor n-aveau uşi. Deasupra, norii purpurii se împleticeau pe cer. Era mai degrabă visul unui oraş, ideea unui oraş decât un oraş propriu-zis. Sau amintirea unui oraş atât de des reluată, încât detaliile începuseră să se înceţoşeze şi să se şteargă, ca desenul în tuş al unui oraş, lăsat în ploaie.

— E aici, zicea stafia. Aici trebuie să fie.

Lui Wasp i se părea ceva în neregulă. În momentul în care încetase să se mai concentreze asupra oraşului, i se arătase. Apoi se gândi la podul pe care-l trecuseră acum atât de multă vreme şi se simţi ca o proastă că nu-şi dăduse mai repede seama. *Aici nu mergi în linie dreaptă.*

În pofida acestui fapt, oraşul nu-i dădea sentimentul pe care-l avusese despre lucrul acela din labirint, trapa din zăpadă, oglinda din casa dărăpănată. În lipsa lui, abia dacă-l putea descrie: ca o mâncărime pe care cu

greu o putea scărpina. Făcu o pauză şi cântări. Nimic.

— N-ai mai reuşit niciodată să ajungi aici până acum? întrebă ea. Nici măcar o dată?

Stafia clătină foarte uşor din cap.

— Ajungeam până aproape, zise. Acum multă vreme. N-am găsit niciodată calea de intrare.

Aruncă o privire pătrunzătoare de la Wasp la cuţitul de recoltat. Păru cât pe ce să spună ceva, dar nu o făcu.

— Nu ştiu, spuse Wasp. Nu-mi place cum arată locul ăsta.

Nu erau doar clădirile care o apăsau. Sau felul în care apusul reflectat în clădirile cu pereţi de sticlă colora în roşu strada din faţa ei. O furnica pielea ca şi cum ar fi stat cu spatele la preotul lui Catchkeep, şi nu ştia de ce.

Totuşi, Foster ar fi putut fi acolo.

„Stafiilor nu le place să fie ţinute să aştepte”, îşi spuse ea. Făcu un pas înainte, apoi încă unul.

Şi de pe o clădire din spatele ei căzu ceva, aterizând cu precizie pe strada sângerie.

Wasp se răsuci, cu cuţitul scos.

Ceea ce stătea în faţa ei purta o haină din piele de câine slinoasă, până la genunchi. Avea obrazul brăzdat de patru cicatrice paralele, de la tâmplă până la buza de sus, care dădeau gurii un rânjet permanent. Pe cap, prins cu un ac, avea un morman de păr multicolor, împletit cu gloanţe, oase şi talismane.

Avea un cuţit. Un cuţit lung. Un cuţit cu şaisprezece stele întunecate încrustate pe latul lamei.

Haina era despicată pe ici, pe colo cu găuri de cinci centimetri în diametru. Haina lui Wasp purta aceleaşi găuri, în aceleaşi locuri, cârpite cu propriile ei mâini tremurătoare când haina ajunsese la ea şi o frecase până i se jupuiseră degetele şi începuseră să sângereze, iar haina era curăţată de sânge pe cât se putea, ceea ce nu era foarte mare lucru.

Pe gâtul expus se vedeau şi alte împunsături, iar sub tâmpla fără cicatrice era o rană adâncă, unde cuţitul lui Wasp îşi ratase ţinta şi alunecase pe lângă orbită spre ureche.

Wasp îşi auzea vocea în cap: *Pentru că atunci când mi-a venit rândul să lupt cu Arhivista, mi-am otrăvit lama şi am găurit-o ciur. Apoi am devenit Arhivistă.*

— Nu, zise ea.

Stafia era lângă ea.

— O cunoşti?

Wasp îşi încleştă dinţii ca să nu clănţăne.

— Am omorât-o.

Arhivista zâmbea, cu dinţii îmbinându-se ciudat acolo unde fuseseră piliţi. Îşi înclină capul într-o parodie de respect, prinse cuţitul de recoltat invers şi o privi pe Wasp pe deasupra lui.

— Salut din nou, noviceo, zise, cu vocea doar puţin

distorsionată de piatra verde din gură. Permite-mi să-ţi întorc favoarea.

Apoi zări stafia.

Zâmbetul îi pieri de pe faţă, apoi reveni mai profund, mai prudent. Amintirile lui Wasp despre zâmbetul ăla nu erau tocmai plăcute.

— Iarăşi tu.

Stafia se încordă, dar nu avansă şi nici nu se obosi să răspundă. Wasp nu era obişnuită să-l vadă şovăind în faţa unei lupte. O făcea şi pe ea să se poarte la fel. Poate că stafia se gândea că ar putea smulge nişte răspunsuri de la Arhivista asta, care, în definitiv, ar fi putut să fi prins sau să fi distrus stafia lui Foster. Se gândi că nu era o idee lipsită de logică. Stăteau cu armele trase şi aşteptau.

Arhivista continuă:

— Nu tu eşti ăla care a venit la mine să se milogească să-l ajut?

Din ce ştia ea, Wasp bănuia că *milogeala* era o exagerare. Totuşi, dintr-un motiv oarecare, fu un fel de şoc să vadă că stafia fusese recunoscută. *E altfel decât fetele de dinaintea ei, chiar dacă şi ele purtau acelaşi cuţit şi aveau aceleaşi cicatrice.* Poate că o izbi în plin, pentru prima dată, cât timp trebuie să fi căutat el. Se gândi la Arhivistele moarte, ucise de stafii pe care nu le prinsese nimeni. Se întrebă dacă stafia o fi ştiut ceva despre asta.

Arhivista se bătu peste obrazul cu cicatrice, prefăcându-se că-şi aduce aminte.

— O, despre ce era vorba? Căutai o târfă moartă, nu? Bine. Presupun că ai găsit pe cineva care s-o vâneze pentru tine, zise ea, cu privirea tăioasă cercetând-o pe Wasp. Păcat pentru tine. Fata asta n-a înţeles niciodată cum să-şi vadă de treabă.

Wasp îi scuipă la picioare.

— N-am avut prea multe probleme să te omor pe *tine,* minţi ea.

Arhivista n-o băgă în seamă. Îi zâmbea cu blândeţe stafiei. Dinţii îi erau însângeraţi. *Din cauza morţii*? se gândi Wasp. *Sau pentru că practic scuipă săgeţi*?

— Erai alunecos, îi spunea acum Arhivista stafiei, pe un ton prietenos. Nebun şi derutat. Să nu crezi că am uitat că aproape m-ai omorât! Gânditoare, Arhivista îşi trecu mâna peste locul unde se îmbinau cele două jumătăţi ale gulerului, peste un nod de ţesut cicatrizat care nu era rezultatul luptei cu Wasp. N-am reuşit niciodată să te prind. Nu până astăzi.

Rânjetul ei îi aminti lui Wasp de copoi.

— Aşa. Şi târfa ta măcar e aici, jos? Ai găsit-o? De fapt, ce urmăreşti tu, hm? Să-i mai dat un pupic? Să i-o mai tragi o dată, de dragul vremurilor de demult?

Proastă idee, se gândi Wasp. *Foarte, foarte...*

Stafia păli, pe cât se putea. Îşi mută privirea în jos

spre Arhivistă, cu o furie rece.

Prea târziu, Wasp văzu capcana.

Se întinse să prindă stafia – dar aceasta trecuse de ea, o apucase deja pe Arhivistă de o şuviţă de păr şi-i dăduse capul pe spate, iar lama sabiei se afla pe gâtul ei. Într-o clipită, capul Arhivistei avea să cadă. Dacă gâtul n-avea să se frângă ca o tulpină de margaretă întâi.

— *Nu* o să... începu stafia, apoi se opri.

Arhivista zâmbea.

— Nu, şopti Wasp.

Gura ei continuă de unde renunţase creierul şi spunea mai departe:

— Nu nu nu...

Sări cu cuţitul, rotindu-l în jos spre mâinile Arhivistei, înainte să poată...

Pumnul Arhivistei se ridică iute între ei, strângând ceva. Îşi lipi buzele de el şi suflă. Ieşi ceva, un fel de pulbere cristalină. Mai fină decât cea pe care o folosise Wasp, dar în esenţă la fel.

Sare.

Capacitatea acestei Arhiviste de a lega stafiile fusese legendară cât trăise şi, imediat, Wasp văzu de ce. Sarea era roşiatică datorită sângelui pe care Arhivista îl uscase în ea şi lucea ici şi colo, unde adăugase grăunţe de metal sacru pilite de pe cuţitul de recoltat.

O suflă în faţa stafiei, particulele destul de fine reuşind să-i intre în gură, în nas şi în ochi, să se adâncească în pori.

Cantitatea era minusculă. Era suficientă.

— Te leg, îngână Arhivista.

Iar cuţitul lui Wasp coborî. Nu era sabie, dar tăie adânc, se înfipse în os la încheietura mâinii şi aproape îl pierdu când Arhivista îşi smulse mâna.

Stafia încremenise, pâlpâind ca o lumânare într-o cameră străbătută de curent. Arhivista nu trebui să-i desprindă mâna din părul ei şi lama de la gât – stafia pâlpâi o fracţiune de secundă, iar Arhivista nu făcu decât să se dea un pas în spate, lăsându-l, când reveni, în poziţia caraghioasă de a ameninţa pe cineva nevăzut.

— Păi, acum, că *asta* nu ne mai stă în cale, zise Arhivista, înaintând.

Wasp şi-o amintea foarte bine pe Arhivista aceasta. Se feri chiar înainte să vadă cuţitul mişcându-se. Fu răsplătită cu sunetul sfâşierii aerului la vreo cincisprezece centimetri deasupra capului ei, iar Arhivista se împletici jumătate de pas înainte, dezechilibrată de contactul pe care nu-l avusese. Wasp îşi pregăti piciorul şi lovi în spatele genunchiului Arhivistei. Nu se auzi niciun trosnet şi niciun ţipăt. Arhivista, acum complet dezechilibrată, căzu în

genunchi, dar se ridică repede, nevătămată. *Bine,* se gândi Wasp. *Trebuie s-o fac să sângereze.*

Se năpusti în viteză cu cuţitul. Arhivista, părând să considere inutil braţul rănit, îl aruncă în faţă să blocheze saltul. Dar Wasp o ştia mai bine pe Arhivistă. În ultima clipă, îşi întoarse încheietura pentru a trimite lovitura pieziş pe lângă braţul ridicat, către faţa Arhivistei, să-i străpungă ochii ca s-o orbească. În acelaşi timp, îşi adună toate puterile în picioare şi sări.

Căzură grămadă. Arhivista găsi muşcătura de copoi de pe braţul lui Wasp şi îşi vârî degetele în ea. Wasp ţipă şi o lovi peste faţă cu dosul pumnului, apoi simţi o durere aprinsă când cuţitul de recoltat al Arhivistei începu să se afunde în coastele ei. Instinctiv, se răsuci, ceea ce regretă curând, când cuţitul de recoltat deschise o rană lungă şi adâncă, de la coaste până la şold. Adâncă, dar nu destul de adâncă s-o oprească. Nu încă. Îşi răsuci piciorul în sus şi lovi tare cu călcâiul în gura Arhivistei. Aceasta scuipă câţiva dinţi, dar altfel nu păru s-o deranjeze. Căldura neaşteptată care i se scurse în gleznă lui Wasp ar fi putut fi de la gaura pe care tocmai i-o făcea în pulpă.

Se gândi la stafiile acelea sfâşiate, reduse la contururi argintii, zvârcolindu-se în râu. Se întrebă cât o să mai poată îndura înainte să li se alăture.

Undeva departe, stafia încă mai pâlpâia, apărând şi

dispărând. Wasp trebuia să se apere singură. Să se apere şi pe ea, şi stafia. Să facă ce veniseră să facă şi să se întoarcă în trupul ei la timp ca să poată fugi. De data asta, preotul lui Catchkeep n-avea s-o ducă înapoi. Avea să scape sau să moară luptându-se să fugă. Şi fie ca Telalul s-o mănânce şi toate cele dacă o lăsa pe Arhivista asta moartă s-o tragă pe sfoară.

Răsucindu-se şi înjurând, Wasp se luptă să-şi recâştige poziţia. O prinse pe Arhivistă sub ea, cu umerii ţintuiţi cu genunchii, şi îndreptă cuţitul de recoltat spre gâtul ei, cu ambele mâini pe mâner.

Nu ezită. Îl înfipse, apoi îl trase şi îl înfipse din nou. Încă de câteva ori şi ea sufla greu, iar Arhivistă zăcea nemişcată.

— Asta-i a doua oară, zise Wasp şi o mai împunse o dată, ca să fie sigură.

Ciudat, Arhivistă nu se dizolvă în mâzgă neagră cum o făcuseră copoii, nici nu se făcu argintie ca alte stafii moarte. Zăcea acolo în stradă, inertă ca orice cadavru. Wasp îşi puse un braţ în pământ şi se sprijini pe el, până când întunericul de la marginea vederii se duse, apoi îşi şterse cuţitul şi îl băgă în teacă. Sângera abundent din cel puţin trei răni adânci. O durea tot trupul.

La câţiva metri mai încolo, stafia se eliberă din sare. Wasp se uită în sus la el, amuzată de teama de pe

chipul lui. Îşi dădu seama că amuzamentul era deplasat, ţinând cont de situaţie, dar din cauza pierderii de sânge şi a nervilor era incapabilă să lege vreo altă emoţie de ceea ce vedea. Privi, apoi, cu o jumătate de zâmbet ciudat îngheţat pe chip, cum stafia se întinde după sabie, Arhivistă deschide ochii sub ea, stafia se estompează şi apare deodată în spatele Arhivistei, lama căzând în jos pentru a-i tăia capul, în timp ce Arhivista strecoară cuţitul de recoltat între Wasp şi coarda care o leagă de trupul ei şi o retează.

Mâna lui Wasp se duse spre coarda ruptă, simţind cum urcă încet prin ea un şoc macabru. Se simţea ca şi cum ar fi călcat pe o mină veche şi începea să-şi dea seama de ce nu-şi mai simte picioarele. Ochii i se îndreptară spre stafie. Stafia se uita la ea, în parte cum se uită un războinic la arma care l-a trădat în focul luptei. Şi în parte cum se uită un războinic la un camarad căzut, pe care el, la rândul lui, l-a trădat.

Celălalt capăt al corzii flutura uşor pe lama Arhivistei, peste mâneca mototolită a hainei. Coarda era uşoară ca mătasea de păianjen purtată de vânt şi avea culoarea fulgerului. În locul unde căzu, deveni veştejită şi sfărâmicioasă, apoi se schimbă în pulbere, dispărând cu totul din vedere. Culorile trupului Arhivistei se scurseseră şi se transformaseră în argintiu,

pe măsură ce trupul se prăbuşea în el însuşi, până ajunse să semene cu o pătură decolorată de soare aruncată în stradă.

Coarda, gândi Wasp disperată. *Coarda dispărea oricum. Acum sunt prinsă aici pentru totdeauna. Măcar acum o pot găsi. Pot* face *ceva. E mai bine aşa. N-aveam ce face sus.*

Ce avea să se întâmple când devenea stafie? Devenise deja? Sau era pe punctul de a dispărea cu totul? Nu se simţea altfel. Ridică mâinile să le cerceteze, întorcându-le pe faţă şi pe dos în lumină.

Şi apoi, de jur-împrejur, se stârni un vânt puternic. Îşi încordă picioarele şi se aplecă pentru a-i face faţă. Părea să vină din pământul de sub tălpile ei, ridicându-se într-un cilindru în jurul ei. Haina de Arhivistă flutura în sus ca nişte aripi, cuţitul de recoltat zăngănea în teaca de la şold, picioarele şi braţele erau biciuite de bucăţi de beton smulse şi, dacă nu şi-ar fi tăiat deja cozile, ar fi riscat să-şi piardă un ochi.

Stafia, în mod clar neafectată de acest vânt, îi striga ceva. Nu putea să înţeleagă. Văzând expresia de pe chipul lui, simţi cum dispare şocul şi se instalează panica. Poate că aşa te simţeai când dispăreai. Sau erai anulat. Prins între lumi, ca stafia lui Aneko, plutind încolo şi-ncoace, fără ca picioarele să-i atingă pământul. Sau poate că rănile ei erau prea grave ca să reziste forma de stafie şi se va transforma în mâzgă neagră

cum se întâmplase cu copoii, sau va fi redusă la o zdreanţă argintie, cu mâinile fluturând, cu ochii căscaţi în gol.

Încercă să se calmeze. Nu reuşi.

— Nu te aud, strigă prin vânt.

Dacă vocea ei răzbătu, cea a stafiei nu se auzi până la ea. Era de una singură.

Oare putea să iasă? Se îndoia. Ceva aflat în zidul de vânt o împiedica să-l atingă direct. Îşi scotoci buzunarele. Cremene, bulgăre de sare, recipient. Dintre ele, i se păru că recipientul risca cel mai puţin să-i lipsească dacă avea să se spargă, aşa că îl întinse în faţă, apăsându-l uşor în vânt. Când abia atinse zidul, îi fu smuls din strânsoare şi aruncat în lateral, cu forţă şi viteză. Prea repede ca să se ferească. O lovi deasupra ochiului şi ea se clătină, orbită într-o parte, şi căzu din nou în braţele vântului.

Şi totul se întunecă.

Capitolul nouăsprezece

O trezi un alt vânt.

Era mai rece, mai tăios şi mirosea a iarnă: pământ îngheţat, focuri de gardă, zăpadă. O aduse direct în vremea când îşi părăsise căsuţa de pe deal ca să descopere că o stafie schimbase rolurile şi o vâna pe ea.

Atâta doar că, din câte ştia ea, asta se întâmplase cu două zile în urmă. Şi, după mirosul din aer, aici, acum, trecuseră multe săptămâni de atunci. Poate că se întorsese în câmpul înzăpezit unde găsise trapa. Poate că era în cu totul alt loc.

Nu vedea nimic. De ce nu putea să vadă? Simţea căldura soarelui pe faţă, deci nu era din cauza întunericului. Întinse mâna spre ochi – sau cel puţin încercă. Era ceva care-i stătea în cale. Ceva ca o pătură strânsă prea tare, ceva ca un cocon, care cedă şi se sfâşie când se mişcă...

O, *nu.*

Îngheţă. Îşi băgă la loc braţul, cât de încet putu. Îşi forţă răsuflarea să rămână superficială şi lentă. Îşi strânse ochii cu furie, ca un copil trezit din somn de un vis, când mai sunt ore întregi până dimineaţă.

Prea târziu. Chestia-ca-o-pânză-de-păianjen se destrăma în fâşii sfărâmicioase în jurul ei, fiecare bucăţică având forma părţii trupului ei după care se modelase, până la urechi, pleoape şi unghii, aşa cum o piele de şarpe lepădată păstrează forma şarpelui care a lăsat-o. Cu ochii închişi, simţea bucăţelele care-i cădeau pe pomeţi, pe frunte, pe bărbie. Afară în natură atâta vreme, îşi pierduse rezistenţa şi acum semăna cu hârtia subţire grosolană pe care o făceau în oraş, din fâşii de hârtie recuperate, înmuiate, bătătorite şi întinse la uscat

la soare în bucăţi disparate.

Se ridică în şezut şi căzură de pe ea, din cap până în picioare, în afară de câteva zone întinse unde sângele le prinsese de răni: pe antebraţ, pe pulpă, în lateral, rana proaspătă de deasupra ochiului. Remarcarea acesteia fusese ceea ce adusese la suprafaţă în cele din urmă groaza pe care o înăbuşea.

Fusese rănită grav jos, în lumea de dedesubt. Împreună cu cuţitul de recoltat şi haina, rănile o însoţiseră înapoi deasupra când locul acela o scuipase afară în cele din urmă. Nu numai asta, dar rezistase săptămâni întregi fără mâncare sau apă, într-un fel de somn, iar acum, că era trează, slăbiciunea trupului era evidentă. Şi era împotmolită în vârful unui munte pe care n-avea nicio speranţă să-l coboare întreagă, şi o aşteptа o moarte sigură în cazul puţin probabil că ar fi reuşit.

Începu să râdă, stins. Acum era iarnă, iarnă grea. Fusese plecată cel puţin o lună, poate mai mult. Pe frigul ăsta, preotul lui Catchkeep trebuie să fi renunţat la urmărire cu săptămâni în urmă. Dacă şi-ar fi tăiat coarda ieri şi ar fi terminat cu asta, n-ar fi fost aşa de grav rănită, trupul nu i-ar fi fost aşa de slăbit. Probabil că ar fi putut coborî şi pleca fluierând.

Iar acum nu putea coborî şi nu se putea nici întoarce. Nu mai avea pastiluţe verzi, nici pânze de păianjen de

camuflaj, nici vreo cale de a-şi îndesa trupul printr-un perete de stâncă. Avea un cuţit în teacă, lucrurile din buzunarele unei haine soioase şi o lespede de stâncă nesigură, nu mai mare decât patul de campanie pe care dormea în casa ei de pe deal. Şi asta era tot.

Era blocată de-a binelea.

Pentru o clipă, se gândi că poate va veni stafia şi o va găsi. Nu-i trebui prea mult să respingă ideea. În definitiv, ajunseseră în oraşul pe care, după cum recunoscuse chiar el, nu reuşise să-l găsească de unul singur. Greu de crezut că avea să plece din locul ăla, să pună cine ştie câte puncte de trecere între el şi locul unde s-ar putea afla Foster, ca să vină după Wasp. Parteneriatul *lor* era temporar, un mijloc de a atinge un scop. Acum, că acest scop se întrezărea, rămăsese singură.

Din câte îşi dădea seama, avea două variante. Să rămână sus, pe lespede, şi să moară. Sau să încerce coborârea şi, dacă reuşea, să fugă din răsputeri. Poate că de data asta Cel/Cea Care Scăpase îi va zâmbi şi ei şi va ajunge într-un oraş unde nimeni nu-i va recunoaşte cicatricele de pe obraz şi cuţitul de la brâu, unde ar putea trudi ca să-şi câştige un loc. Acoperiş, pat, grădină. Ar putea trăi. Cu lama sub pernă, pândind drumurile, trezindu-se din coşmaruri cu creaturi uriaşe, strălucitoare şi întunecate, ca nişte câini, dar nu

chiar câini – dar ar fi trăit.

Până ar fi murit. Şi apoi ar fi ajuns exact înapoi, fără prieteni sau însoţitori, doar cu acea imensitate pustie şi sumbră, fără sfârşit. Acum se putea vedea, mergând la nesfârşit către un orizont care nu se apropia deloc, sperând să întâlnească pe drumul acela fără sfârşit pe cineva a cărui viaţă se intersectase cu viaţa ei.

Deja ştia că nu avea cine să fie.

Îi veni în minte fragmentul mâzgălit de sub pata de sânge de pe hârtia stafiei: *nu vreau să fi murit degeaba.*

Era un sentiment pe care-l putea înţelege.

Îşi cercetă rănile a doua oară, mai atentă. Cea de pe braţ era relativ neînsemnată. Singura împunsătură din muşchiul coapsei sângera mult, dar nu se compara nici pe departe cu tăietura adâncă şi lungă din lateral, pe care nici nu avu curaj s-o examineze prea atent, temându-se de ce ar putea găsi. Era aproape la fel, deşi pe cealaltă parte şi mai mare, ca rana pe care o căpătase în lupta cu ultima novice cu care se bătuse, care făcuse coajă, se jupuise şi se cicatrizase cât îşi dormise somnul ca de moarte pe lespede. Cealaltă diferenţă era că acum era teribil de slăbită şi n-avea cu ce să se bandajeze ca să oprească sângerarea. Probabil că nu era nevoie decât să se ridice în picioare ca să-i iasă maţele. Se cutremură. În ritmul ăsta, avea să fie moartă în câteva ore, probabil chiar mai puţin.

Deodată, Wasp se trezi că are ceea ce era probabil cea mai proastă idee pe care o avusese vreodată. Dar pe bucata aia de stâncă, în vântul ăla, sângerând aproape de moarte şi atât de însetată, încât simţea că risca să se facă praf şi pulbere în orice moment, i se păru genială.

Culese restul de fulgi ca hârtia de pe răni. Prinse şi trase ce se lipise de sângele închegat şi şuieră printre dinţi când curse şi mai mult sânge. Pentru o clipă, o cuprinse o panică oarbă şi îşi apăsă ambele mâini pe rana lungă, aproape plângând de durere şi spaimă, cu sângele curgându-i printre degete. În cele din urmă, se linişti suficient cât să-i dea drumul.

Acum, tot ce avea de făcut era să aştepte şi să-şi pândească momentul. Şi apoi să fie rapidă, foarte rapidă.

Jumătate de oră mai târziu, încă mai aştepta, şi să rămână trează se dovedise mai dificil decât anticipase. Nu-şi simţise niciodată muşchii atât de inutili, braţele şi picioarele atât de grele, nici chiar a doua zi după o tentativă de evadare sau după ce aproape mâncase bătaie într-o încăierare cu cuţite. Fiecare răsuflare semăna tot mai mult şi mai mult cu încercarea de a băga nişte sfoară într-un ac. Tăietura de deasupra ochiului îi zvâcnea. Pe jumătate delirând, ar fi putut jura că *simte* cu adevărat cum se scurge viaţa din ea cu

fiecare bătaie a inimii, care continua să pompeze, fără să-şi dea seama, în mod activ şi conştiincios, şi îi golea sângele pe pietroaie. Aţipea, apoi se trezea cu o tresărire, de atât de multe ori, încât pierduse şirul. Îşi ţinea mâna pe antebraţul rănit şi se lovea din când în când, concentrându-se asupra durerii pentru a alunga somnul.

Soarele coborî, iar aerul se răci şi mai tare. Vântul fluiera prin găurile din haina Arhivistei, se strecura prin guler pe la spate, acolo unde atârnaseră înainte cozile. O vreme, o duru când dârdâia, dar nu se putea abţine. Până la urmă, nu mai duru, dar până atunci oricum se oprise din tremurat.

De fapt, nu mai simţea mai nimic. Nici durere, nici frig, nici sete sau foame. Nicio dorinţă de a se ridica. Nicio dorinţă de a face ceva. Ce uşurare, să ajungă într-un loc unde nu mai voia nimic, după ce petrecuse aşa de mult timp dorindu-şi atât de multe, sau mai degrabă dorindu-şi foarte tare foarte puţine.

Îşi simţea din nou pleoapele grele, şi se lovi peste rana de la braţ, întâi uşor, apoi tot mai tare, adâncind degetul până ajunse la os. Dar şmecheria nu mai mergea.

Oricum, n-avea să doarmă decât un minut. Un minut n-avea ce să strice.

Se trezi, fără să fie sigură cât timp trecuse. Îşi simţea trupul ciudat, ca şi cum n-ar fi fost al ei. Ca şi cum era un scaun pe care şedea, sau un pat în care se trezise, gata să arunce păturile şi să se ridice în picioare.

Aşa că se ridică. Fu surprinzător de lesne. Se simţea aşa de puternică, aşa de uşoară. Se uită în jos la răni – şi observă coarda, subţire ca firul de păianjen, albă ca fulgerul, pornind din pieptul ei şi răsucindu-se într-o parte pentru a continua în spatele său.

Era conştientă că, dacă s-ar fi întors să-şi vadă trupul în starea în care ştia că l-a lăsat, avea să-şi piardă sângele-rece. Doar coarda, mai subţire şi mai fragilă decât prima, dar încă *acolo,* încă legând-o de trupul ei pe trei sferturi mort de pe lespede, îi dădea puterea să meargă mai departe, capabilă să-şi pună toate speranţele în sfertul de trup care încă mai pompa sânge şi răsufla.

Coborî pe lespedea de dedesubt şi stătu cu faţa spre peretele de stâncă prin care trecuse înainte. Ce nu înţelesese atunci, dar credea că înţelege acum, era că peretele de pe această lespede a Dealului Execuţiei, împreună cu celelalte locuri unde se bazau Arhivistele că or să apară stafiile din pământ ca buruienile, era ceva ca uşile-puncte de trecere de jos. Şi încă nu reuşise să-şi scoată din cap ideea că poate uşile acelea puteau fi ghidate sau controlate în vreun fel, dacă ar fi ştiut cum.

Fie încercase deja şi eşuase – fie Foster *era* în oraş, iar punctul de trecere din oglindă îi dusese la uşa ei.

Şi nu era decât o singură cale să afle care dintre variante era corectă.

Wasp îşi trase cuţitul de recoltat şi mânji cu sânge vârful lamei, apoi îndreptă vârful spre partea stâncoasă a peretelui. Stânca se despică pentru a face loc lamei, apoi se închise în urma ei, ca nisipul ud prin care treci un băţ, lăsând o dungă subţire, în spatele căreia licări o lumină verzuie. Trase lama într-un dreptunghi, trasând forma aproximativă a unei uşi.

Înainte să se poată răzgândi, îşi puse mâinile pe perete. Îşi fixă în minte stafia cât de limpede putea. Chipul lui şi atitudinea lui şi particularităţile ciudate ale mişcărilor lui, ca şi cum ar fi dus o permanentă luptă interioară între graţia explozivă, distructivă pe care Wasp ajunsese să o considere calitatea lui de armă, şi disciplina de fier care o ţinea în frâu. Umorul rece şi furia şi mai rece. Indiferenţa lui studiată când stătea cu cizmele pe tăblia mesei ei, mijind ochii la însemnările de teren... care era diferită de indiferenţa lui studiată când despăturea hârtia însângerată pe care o purta cu el de dinainte să moară lumea... care era diferită de indiferenţa lui studiată când nimicea copoii cu o uşurinţă extraordinară, ca s-o ţină pe ea în siguranţă – nu: când nimicea copoii *alături* de ea, *cu* ea, fiecare

ţinându-l pe celălalt în siguranţă. *Doi împotriva lumii,* se gândi Wasp, şi nu-şi permise să se mai gândească încă o dată.

Era arogant, egoist, irascibil, mortal, insuportabil. Era singurul simulacru de prieten, lua-l-ar Telalul, pe care îl avusese vreodată.

— Du-mă la el, zise Wasp, fără să-şi dea seama decât mai târziu ce fusese diferit în alegerea cuvintelor.

Şi împinse pentru a-şi face drum prin perete.

De data aceasta, peretele se împinse înapoi.

Peretele se împinse înapoi, iar prin el păşi stafia.

Wasp căscă gura. S-ar fi aşteptat mai degrabă să fie lovită de fulgerul venit dintr-un cer fără nor decât să-l vadă pe el stând acolo, în faţa ei. Stafia îi întoarse cu răceală privirea, măsurând din ochi rupturile din haină, petele de sânge, coarda. Singurul comentariu despre starea ei fu o sprânceană uşor ridicată.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să fii aici, zise el. Deşi nu mă aşteptam să fii în viaţă.

— Mai stai un pic, spuse ea. Nu mai am decât o şansă şi nu ştiu unde să încerc. Dacă nu e în oraşul ăla... dacă mă mai pot *întoarce* în oraş...

Wasp aruncă o ultimă privire spre lespedea de sus, unde aştepta trupul ei. De data asta, fără să fie apărat de elementele naturii, de sete, de foame sau de

pierderea de sânge, nu va aştepta prea mult. Drumul pe care mergea putea să fie fără sfârşit, iar coarda era aşa de fragilă, aşa de subţire. În unele locuri se înnegrise ca un fruct putrezit. În altele, se putea vedea prin ea.

Pentru a mia oară de când începuse coborârea de pe lespedea aia, se gândi să se întoarcă. Să se lase la mila preotului lui Catchkeep. Să se ducă acasă. Să încerce iar să evadeze după ce i se vor fi vindecat rănile şi îşi va fi recăpătat suficient forţele ca să fugă sau să lupte pentru a putea scăpa.

Dacă preotul lui Catchkeep n-o zdrobea pe loc. Sau n-o arunca novicelor. Sau câinilor de altar. Să lupte? Să fugă? Era aproape moartă şi se apropia de moarte cu fiecare clipă. Nu se putea măsura cu nimeni. Se gândi să se târască pas cu pas în josul Dealului Execuţiei şi, cu ultimele forţe, să inventeze un discurs care l-ar putea mişca pe preotul lui Catchkeep. Se gândi să plece capul şi să implore iertarea în timp ce avea să cadă biciul.

Când o să fiu stafie, se gândi ea, *acesta va fi momentul de care n-o să pot trece. Când o să stau şi o să aleg între viaţa după regulile altcuiva şi moartea aproape sigură în condiţiile mele.*

Apoi îşi dădu seama.

Nu era singura care făcuse această alegere.

— N-a murit din cauza torturii, zise Wasp încet. Nu-i

aşa?

Stafia nu spuse nimic.

Avea deja cuţitul pregătit în mână. Îl îndreptă către stafie. Stafia nu se uită la el. Stafia se uita oriunde şi nicăieri, numai la cuţit nu.

— Fără secrete. Trebuie să ştiu.

Nimic. Nu-i plăcea expresia absentă de pe chipul stafiei. El avusese la dispoziţie secole întregi să cugete. Acum, Wasp se apropia de capătul răbdării.

Se întinse şi îl lovi tare cu dosul palmei pe faţă. Furia îl aduse înapoi. *Bine,* se gândi ea. Era mai bine decât lipsa totală de concentrare sau, şi mai rău, concentrarea pe ceva ce el – şi ea – nu mai putea desface sau îndrepta. Îi strigă în faţă:

— Ascultă, vrei sau nu vrei s-o găsim? N-avem timp pentru...

Stafia zise ceva încet. Aşa de încet, că probabil că nu-l auzise bine, pentru că *sunase* ca şi cum ar fi zis...

Deodată, simţi o smucitură puternică în piept. Se uită în jos. Coarda. Îşi consumase toată lungimea şi se înfăşura spre locul de unde venea, întinzându-se până când fie va plesni, fie o va trage înapoi de unde începuse. Înapoi în trupul ei, care nu mai avea forţă decât să moară.

Până la urmă, se întâmplase.

Îi expirase timpul.

Imediat ce îşi dădu seama ce se întâmpla, forţa cu care era trasă deveni mai puternică, o răsuci cu totul şi începu s-o ducă înapoi. Se înţepeni pe călcâie, lăsându-se pe spate pentru a face faţă presiunii, până când aproape că îi seceră picioarele de sub ea şi o târî pe fund în sus pe Deal. Îşi sprijini picioarele şi se înclină şi mai tare. Fie o trăgea înapoi, fie se rupea. Oricum, era moartă. Măcar aşa o să moară luptând.

Coarda o smuci înainte un pas, apoi doi paşi. Apoi se opri. Stafia o prinsese şi o ţinea, mai puternică decât coarda.

Coarda se trase înapoi, iar Wasp ţipă. Se aştepta în orice clipă să i se desprindă din piept, şi cu asta gata, şi avea să fie terminată. Ideea de a muri aşa – nu putea spune cu mâna pe inimă *aşa de aproape de ce căutam,* pentru că n-avea nicio certitudine, dar *aşa de departe de locul de unde am venit, şi aşa de aproape de el – o* scotea din sărite.

— Nu-i da drumul, se auzi spunând.

— Mă vezi că-i dau drumul? replică stafia.

— Am dat greş, zise Wasp, cu sinceritatea muribundului. N-am reuşit s-o găsesc. N-ar fi trebuit să spun niciodată că pot. Când mi-ai cerut să găsesc o stafie, mă aşteptam la... ei bine, cu siguranţă nu la *asta* mă aşteptam.

— Iar eu n-am vrut niciodată să ţi se întâmple ceva

rău, spuse stafia. Ţi-am dat o mulţime de motive să vrei să renunţi, dar tu ai rămas. În ciuda tuturor lucrurilor, ai rămas. Pot să-ţi spun că m-am bucurat că te-am avut alături în luptă. Aproape... uitasem.

O pauză.

— Cred că şi ea te-ar fi plăcut.

— Atunci poţi să-i povesteşti despre mine, zise Wasp, când o găseşti.

Stafia fie râse, fie oftă. Wasp nu putea spune care din două. Îşi lăsă capul să cadă pe spate şi se trezi privind ţintă cerul, unde cele şaisprezece stele ale lui Catchkeep scânteiau senin, plutind jos deasupra dealurilor. *Poate că eşti reală,* se gândi ea, *sau poate că eşti o minciună inventată de oameni prea obişnuiţi să trăiască de pe urma altora şi să nu dea nimic în schimb. Şi poate că nu eşti nici una, nici alta. Dar dacă asculţi, acolo, sus, târfă râioasă, află asta. Îmi eşti datoare.*

N-avea să ştie niciodată dacă ceea ce se întâmplă după aceea era sau nu o coincidenţă.

Totul încremeni. Wasp nu băgase de seamă sunetele vagi ale locului – adierea vântului, păsările de noapte încăierându-se în livadă, zgomotele activităţilor de seară, aduse din oraş, cineva râzând pe drum – până nu încetară.

Iar atunci, se stârni din senin aceeaşi pală sălbatică de vânt care o adusese înapoi în vârful Dealului Execuţiei

când Arhivista îi tăiase coarda. Iar prin spărtura din stâncă de dincolo de lespede veniră stafii.

Erau mici, pâlpâind în faţa atacului sălbatic al vântului, dar le recunoscu. Toate erau stafii pe care preotul lui Catchkeep îi ordonase să le distrugă, iar în schimb ea le eliberase. Cea care devastase bucătăria brutarului chiar înaintea ultimei ei lupte nu era printre ele, dar le recunoscu pe celelalte. Una care o lovise şi fugise când încercase s-o captureze, iar ea îi respectase suficient de mult spiritul combativ ca s-o lase să scape. Câteva care muriseră când erau bebeluşi sau în copilărie, aşa că erau inutile ca exemplare de studiu. Una care tot râcâise piatra din care ieşise, miorlăind iar şi iar un nume, până când Wasp o eliberase, lăsând-o să-l găsească pe cel pe care-l chema. Erau zeci de stafii.

Şi mai era una, pe care o recunoscu imediat drept o novice, după haine şi cicatrice, dar şi după felul cum trăgea spre cuţit în loc de sare.

Mergea puţin ciudat, ca şi cum în viaţă avusese un picior rupt, iar urechea stângă era sfâşiată, şi avea sânge în coada de cal, ca şi cum cineva îşi şterse cuţitul de ea. Ciudat, erau umflături în jurul multelor răni pe care le avea, ca şi cum ar fi durat mai mult decât la alte novice până murise.

Wasp se uită ţintă la ea, cu ochii larg deschişi, dar nu îndrăzni s-o strige pe nume, de teamă că n-avea să-i

răspundă.

Stafiile se adunară în jurul ei într-o mulţime care avea o uşoară strălucire argintie. Fiecare dintre ele făcea ceva complicat cu mâinile. Semăna şi nu semăna cu jocurile cu aţa pe care le jucau copiii din oraş, întinzând un fir între degete în forme de căni, foişoare sau lupi. Abia când culoarea începu să pălească îşi dădu seama Wasp ce făceau – dar până atunci fiecare strânsese o mână de fibre din fiinţa ei şi, una câte una, puţin câte puţin, începură să le împletească în coarda lui Wasp.

Sus sau jos, era prima şi singura dată când vedea stafii singuratice unindu-se pentru un scop comun. Se uita atent, iar stafiile se estompară încet, şi coarda se lungi încet, şi se înfăşură, şi stafiile lucrau mai repede, şi pentru o clipă coarda slăbi strânsoarea.

Stafia nu ezită. Îi prinse braţul şi o răsuci, iar vântul îi înghiţi ţipătul când simţi că îi cedează umărul, apoi trosni. Dar stafia tot nu-i dădu drumul. Îi apăsă mâna pe perete şi o ţinu acolo. Wasp nu putea vedea ce făceau celelalte stafii, jos, pe lespede. Dacă nu cumva aveau să se împletească pe ele însele în coarda ei, până aveau să rămână doar mâini fără trup trăgând unele de altele, până dispăreau şi ele.

I se părea că sfâşierea din piept era pe punctul de a-i smulge inima. Simţi cum picioarele îi părăsesc pământul. Încă ţinându-i mâna pe perete, stafia îşi puse

cealaltă mână peste a ei. Wasp înţelese pe loc. Prinse cuţitul de recoltat într-o strânsoare încrâncenată şi ţinu vârful peste mâna ei, peste mâna stafiei şi zidul din spatele lor, apoi îi mai aruncă o ultimă privire stafiei. Stafia încuviinţă din cap. Wasp dădu la rândul ei din cap şi înfipse lama.

Acesta fu ultimul lucru la care se gândi în timp ce trecea prin uşă.

Orice îi spusese stafia foarte încet, adineauri, chiar înainte să-i expire timpul de-a binelea, iar coarda să înceapă s-o tragă înapoi spre trupul ei, probabil că auzise greşit.

Pentru că sunase ca *Ar fi trebuit s-o omor.*

Capitolul douăzeci

Wasp păşi într-o încăpere lungă şi întunecoasă, luminată de beculeţe de semnalizare în culori pure atât de intense, încât o dureau ochii.

Mai văzuse locul acesta. Paturile pline de copii osândiţi dispăruseră, dar altfel părea cam la fel.

Rănile o usturau îngrozitor. Braţul îi atârna inutil într-o parte. Coarda o trăgea, dar nu la fel de tare ca înainte. Îşi închipuia stafiile destrămându-se pe ele însele în ea şi ştia că n-avea cum să aibă prea mult timp. Porni înainte, în interiorul încăperii.

Pe măsură ce înainta, luminile îi ajunseră deasupra capului, aşa de albe, încât văzu pete.

În mijlocul podelei, unde fuseseră paturile, se afla un scaun. Pe scaun stătea Foster. Era îmbrăcată cu salopeta. Armele îi dispăruseră. Era legată de scaun, cu câte două cătuşe la fiecare braţ, două la fiecare picior, cu o curea lată în jurul mijlocului. Stătea nemişcată, într-un fel care nu-i era caracteristic. Era ceva ciudat cu părul ei.

Stafia stătea în faţa scaunului, în fruntea unui grup format în parte din bărbaţi şi femei în halate albe şi în parte din bărbaţi şi femei cu arme, în uniforme.

La început, Wasp crezu că armele erau îndreptate spre Foster. Nu erau. Erau îndreptate spre stafie.

Wasp se apropie. Ciudăţenia cu părul lui Foster era că fusese ras pe alocuri. Unde fusese ras, avea pe cap cicatrice, unde fuseseră cauterizate nişte incizii făcute cu altceva decât un cuţit.

— ...crezut că vrei s-o vezi, îi spunea stafiei unul dintre bărbaţii în halate albe. Acum, că e stabilă. A fost cam împrăştiată o vreme.

Bătu într-un ecran aflat pe o consolă de lângă scaun. Din el porneau fire care se încolăceau spre Foster.

— Am avut ceva de treabă, dar am readus-o pe linia de plutire. Adevărul este că *toate* astea ne-au dat ceva de furcă. Mai mult decât ar fi trebuit. N-o să-ţi vină să

crezi câte sedative a trebuit să băgăm în ea doar ca s-o putem pune pe masă. Este... ei, bine, chiar e remarcabilă.

Ceilalţi înclinau puţin din cap, încruntaţi, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva de care voiau să uite.

— Aşa cum sunt sigur că ştii.

Nimeni n-avea privirile îndreptate spre stafie. Nimeni în afară de arme.

În cele din urmă, stafia vorbi.

— Ce i-aţi făcut?

Bărbatul păru jignit.

— Ce i-am făcut? I-am salvat viaţa. Pur şi simplu nu mai putea suporta tensiunea. Devenea paranoică. Le făcea *rău* oamenilor. Oamenilor noştri. Ştii că nu ne permitem aşa ceva. Dacă nu am fi intervenit, s-ar fi... sfârşit rău. Pentru toată lumea. Dar mai ales pentru ea. Bărbatul îşi drese vocea. Nu-ţi face probleme, continuă el. E încă ea însăşi. Încă mă mai poate ucide cu degetul mic fără niciun efort. Aşa că înveseleşte-te. O să-ţi capeţi înapoi partenera. Imediat ce elimină medicamentele, o să fie bine mersi.

Stafia se uită la Foster. Foster privi prin stafie.

— Nu ştie cine sunt.

Bărbatul în halat alb luă una dintre tăbliţele acelea luminoase din mâna unei femei şi bătu cu vârful degetelor pe ecran.

— De asta nu suntem siguri. S-ar putea să revină în timp. Unele lucruri au revenit deja. Altele, încă nu, dar s-ar putea. Unele dintre ele... – făcu un semn cu mâna, mişcând-o înainte şi înapoi ca o balanţă care nu se echilibrează – apar şi dispar. În timp, o să ne lămurim mai bine ce şi cum. Deja vedem îmbunătăţiri. Am făcut câteva teste psihologice, am testat nişte abilităţi de bază de dezvoltare personală. Chiar am reuşit aseară s-o ducem în simulatorul de luptă câteva minute. Lucrurile progresează. Până la urmă, o să scoatem de la păstrare şi armele, şi uniforma şi o să fie pregătită să revină pe teren. Dar o să dureze ceva. Bărbatul cercetă un dispozitiv aflat la încheietura mâinii şi adăugă: Acum. E programată la terapia de reintegrare în program în cinci minute, dar, mă rog, o să facă asta de trei ori pe zi în viitorul previzibil. N-o să moară dacă lipseşte câteva minute dintr-o amărâtă de sesiune. Nu pentru un vechi prieten.

Se întoarse spre Foster. Brusc, tonul i se schimbă, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil.

— Ţi-ar plăcea, Kit? Probabil că nu-ţi aduci aminte de mine, dar eu îmi aduc aminte de tine şi, când erai doar *atâtica,* neastâmpărată de nu se poate, aşa îţi ziceam. Ce zici? Vrei să rămâi un pic singură cu partenerul tău? Să staţi puţin de vorbă? Să vă puneţi la curent?

O mângâie pe cap. Ea se uită în sus spre el, apoi din

nou la stafie. Wasp nu-i putea descifra privirea. Nici pe a stafiei.

— Consideră-l un cadou de bun venit, zise bărbatul. Pentru serviciile aduse. Ridică vocea către ceilalţi: în regulă, să mergem. Apoi, încet, către stafie, în timp ce restul ieşeau în şir pe uşă: Camera e supravegheată. Ştiu că lumea spune acum că eşti un erou, dar... nu încerca să fii erou azi.

Erou? se gândi Wasp, apoi îşi aminti. *Tu ce ai lăsat la pod?* întrebase ea. *O medalie*, răspunsese stafia. *Medalia pe care mi-au dat-o pentru că am predat-o pe ea.*

— Nu vreau să mai trec prin toate astea încă o dată, spunea bărbatul. Dacă faci vreo prostie, s-ar putea să te împuşte ca pe un câine. Să vă împuşte pe amândoi. Scăpaţi de sub control. Accident tragic. Parcă văd deja titlurile.

Bătu pe umăr stafia şi ieşi, lăsându-i singuri în încăpere pe el şi pe Foster.

Stafia îngenunche, ca să-i vadă mai bine chipul.

— Foster, zise el. Foster.

O pauză, apoi:

— Kit.

Ochii ei se fixară asupra lui, dar aşa cum se fixează ochii cuiva pe un obiect aflat la distanţă, privit printr-o fereastră.

— Nu mă cunoşti, zise stafia. Nu-i aşa?

Foster îşi încreţi fruntea, deformând cicatricele cauterizate.

— Eu, zise ea. Părea să aibă gâtul uscat. Nu sunt sigură.

Deodată, avea ceva în mână. Chiar şi acum, distrusă, era atât de rapidă, încât Wasp nu-şi putea da seama de unde apăruse. Acum avea mâinile goale, iar în clipa următoare ţinea o bucată de hârtie, împăturită într-un pătrat. Foster o scutură de un colţ şi hârtia se despături. Pe o parte, era mult text tipărit, deasupra şi dedesubtul imaginii unui bărbat şi unei femei înarmaţi, stând împreună în faţa unei clădiri în ruine. Pe cealaltă parte, erau o mulţime de cuvinte, scrise neciteţ, cu o caligrafie înghesuită şi furioasă.

Wasp ar fi recunoscut-o oriunde.

Foster se uita de la imaginea de pe hârtie la stafie şi înapoi. Acum păru să-şi dea seama de legături şi se eliberă din ele. După cum arătau, păreau să fi fost făcute din tifon.

În galeria de observaţie, care se întindea pe toată lungimea încăperii, se produse oarece agitaţie.

— Oh, *rahat,* auzi Wasp pe cineva.

Apoi răsunară mulţi paşi greoi, alergând.

Foster nu lua în seamă ce se petrecea.

— Cred, zise ea, întinzând hârtia, că asta e pentru tine.

Până în momentul acela, Wasp nu văzuse niciodată stafia nesigură pe ea. Întinse mâna, dar nu luă hârtia, apoi o luă.

— Hei, strigă cineva de la galeria de observaţie. Lasă aia jos şi îndepărtează-te de ea. E un ordin.

El îl ignoră. O puşcă trase un foc de avertisment. Stafia se lipi de perete şi tot ce reprimase până atunci începu să iasă la iveală. Îşi scoase propria armă, o întinse într-o parte şi trase fără să-şi bată capul să ochească sau măcar să se uite. Un foc spre locul de unde venise prima împuşcătură, apoi încă trei spre ţinte pe care Wasp nu le putea vedea. Era orbitor de rapid şi mai mult decât iute. În tăcerea care urmă, începu să citească.

Scriu aici o scrisoare către cineva de care nu-mi aduc aminte. Ei bine, mi se tot spune că ideile mele erau absurde. Ce mai contează una în plus? Am luat hârtia asta de pe masa lor. Şi creionul ăsta, la fel. N-am prea mult timp. Am uitat aşa de multe. Ştiu asta, chiar dacă nu-mi aduc aminte ce era. Îmi spun că îmi închipui, un vis urât, gata, linişteşte-te, uite aici ceva să te ajute să dormi. Dar n-au dreptate. Ştiu că n-au dreptate. Trebuie să spun asta înainte să uit. Pe foaia asta e o fotografie. Mă văd pe mine în ea. Pare un exemplar de ziar. Tu eşti cu mine, oricine ai fi tu. Arăţi ca un Paspartu. Ca un agent operativ. Ca mine. Poate că am lucrat împreună. Ne-am pus vieţile unul în mâinile celuilalt. Îţi pun acum în

mâini viaţa mea. Dacă eram prieteni, dacă ţi-a păsat vreodată de mine, la dracu', dacă mi-ai datorat vreodată o favoare, am nevoie de ea acum. Am nevoie să mă omori. Mi-au spus că am fost bolnavă şi m-au vindecat, dar nu mă simt cum trebuie. Mă pun în simulator şi încă mai pot lupta şi mă pot hrăni şi îmi pot lega bocancii şi pot scrie vorbele astea, dar nu mă simt eu însămi. Nici măcar nu ştiu cui scriu toate astea. Trebuie să-mi aduc aminte de tine. Mă uit la fotografia asta şi ştiu *că trebuie să-mi aduc aminte de tine. Oricum, asta vreau. Asta e tot ce vreau. Te implor să mă ajuţi. Nu vreau să fi murit degeaba, dar nici să trăiesc degeaba nu vreau. Şi aşa pare să fie cu ce mi-au lăsat ei. Nimic. Îţi cer să mă ajuţi pentru că mă uit la tine în fotografia asta şi ceva mă face să cred că înţelegi. Oricum, bănuiesc că acesta este un rămas-bun. Nu ştiu sigur, dar pun pariu că ne-am distrat cât s-a putut. Ne mai vedem.*

Mâinile i se încleştară. Hârtia se mototoli. Stătu acolo o clipă, cu capul în jos, cu ochii închişi.

— Nu pot, zise el. Ştii că nu pot.

Foster zâmbi.

— Sigur că poţi. Uită-te la tine. Pun pariu că ai ucis un milion de oameni.

— Nu e aşa, zise el, şi atunci uşa sări în lături şi, prea rapid pentru ochii lui Wasp, el se afla deja acolo, pentru a întâmpina orice ar fi intrat.

Se auziră împuşcături, dar niciuna dintre ele nu era a

lui. Nici măcar nu-şi bătuse capul cu arma.

O clipă mai târziu, uşa se trântea cu zgomot, iar podeaua era presărată cu trupuri. Stafia îşi scutură sângele de pe sabie şi se întoarse înapoi spre Foster – şi încremeni. Expresia de pe chipul lui nu semăna cu nimic din ce văzuse Wasp până atunci şi nici nu-şi dorea să mai vadă vreodată.

Wasp se întoarse şi privi, cu răsuflarea tăiată, ca şi cum a fi primit un pumn.

Foster făcuse câţiva paşi în încăpere. Wasp n-o văzuse nici măcar ridicându-se de pe scaun. Expresia de pe chipul lui Foster sugera că se dusese acolo cu un scop, dar Wasp n-avea de unde să ştie dacă trupurile de la picioarele ei erau cele pe care le doborâse Foster cu mâinile ei sau dacă aterizaseră acolo după ce terminase stafia cu ele.

În salopeta lui Foster erau două găuri clare, mai jos de claviculă şi sub coaste. Înroşite la margini.

În timp ce Wasp privea, expresia lui Foster se schimbă în consternare. Îşi puse o mână pe burtă şi o ridică lipicioasă de sânge. Se uită la stafie. Stafia îi întoarse privirea. Ochii lui erau înspăimântători.

Nu se mişcă. Părea să fi uitat cum să o facă.

Foster făcu câţiva paşi împleticiţi şi căzu, lovindu-se cu capul de piciorul scaunului. Fără să bage de seamă.

— Uite, zise ea, sau cel puţin încercă. Părea că nu mai

are suflare, de parcă ar fi alergat prea repede prea multă vreme. O să-ţi fie mai uşor, zise.

Stafia tot nu se mişca.

— Te pot vindeca.

Foster rânji, apoi se cutremură.

— Eşti un mincinos jalnic. O să se termine curând şi o ştii şi tu.

Din răni picura sânge întunecat, care părea negru în lumină. Dinţii îi erau roşii.

— Haide, nu mă face să-mi rup singură gâtul. Dacă tot trebuie s-o facă cineva, vreau să fii tu.

Râsul ei era deznădăjduit. Suna cleios, ca siropul care fierbe şi se transformă în gem.

— Oricine ai fi tu.

Se ridică, făcu câţiva paşi clătinându-se în lături, şi căzu. Zăcu acolo, cu răsuflarea şuierând.

— Nu mă lăsa aşa, zise ea. Măcar lasă-mă să mor cu... cu ceva demnitate.

Nepoftită, lui Wasp îi veni în minte imaginea novicei căzute Aneko, îngenunchind în nisip, aşteptând un moment de durere şi primind în schimb mai multe zile de durere. Nu putea suporta s-o vadă acum pe Foster aşa. Wasp clipi, dar, spre deosebire de novice, pe Foster nu reuşi s-o alunge.

Stafia încă mai stătea ca şi cum prinsese rădăcini. Şovăia, de parcă ar fi existat o linie invizibilă între el şi

Foster şi, dacă o trecea, zgomotul acela oribil al răsuflării ei s-ar fi oprit cu totul. Stătea acolo ca un arc foarte tensionat, ca o bombă nedetonată.

De la distanţa lui, vorbi, cu un glas deznădăjduit.

— De ce n-ai fugit?

— Urma să fug.

Tot pieptul lui Foster se străduia prea tare să adune aer, iar vocea ei abia mai era o şoaptă.

— M-au înşfăcat. Aveau o siringă. Ce era în ea... era nou. Nu m-am putut opune. N-am putut... n-am putut. Trei zile. Era important. Nu ştiu de ce. Trei zile. Trei zile. Dar ei...

Ochii îi rătăciră spre stafie. În ei, Wasp aproape că văzu scânteia conştiinţei retrăgându-se, ca o torţă scăpată într-un puţ.

— E ciudat, zise Foster. Era cineva în poză cu mine. Cineva pentru care am scris o scrisoare. Pentru o clipă, am crezut că tu erai. Dar presupun că am...

Tăcu.

Trecu un moment lung.

Stafia scăpă sabia şi îngenunche în faţa ei. Avea dispozitivul în mână, cel cu care vindecase glezna lui Wasp, cu secole după ce Catherine Foster căzuse, devenise amintire, iar amintirea, la rândul ei, fusese pe jumătate îngropată sau pe jumătate pierdută. Îl aşeză pe gaura de sub claviculă. Se aprinseră luminiţele, iar

dispozitivul ţârâi şi bâzâi, măsurând rana din raza lui de tratament, apoi făcu un bip de condoleanţe în timp ce ceda şi se închidea. Îl redeschise imediat şi îl aşează pe rana de ieşire de pe spate. Lumini, ţârâit, bip, închis. Încercă la rana din burtă. Din nou, acelaşi lucru.

— Nu, zise el. Ridică-te. Tâmpito, poţi încasa mai mult de-atât, să nu îndrăzneşti să-i laşi să te învingă, ridică-te.

O scutură. Îi dădu o palmă. Ei i se scurse sânge din gură. O lăsă înapoi pe podea, strângând-o atât de tare, încât Wasp auzi trosnind oasele din umerii din Foster.

— Nu aşa, Kit, zicea stafia, mai încet acum. Nu aşa.

Îi dădu drumul şi îngenunche lângă ea, cu ochii închişi, cu faţa lipsită de expresie. Nu închise ochii lui Foster. Stătu acolo multă vreme înainte să vină Wasp lângă el.

— Totdeauna am crezut că eu eram cel mai... mai disciplinat, îi spuse el.

Fără să se uite nici la Wasp, nici la Foster, nici la altceva.

— Urmam ordinele. Fie că voiam, fie că nu. Eram... – gura i se schimonosi – *de încredere.* Pentru oamenii cu totul nepotriviţi.

Se opri. Wasp se aşează, fără să îndrăznească să rupă tăcerea.

— Cei mai mulţi dintre noi... alegeam calea simplă.

Făceam ce ne spuneau ei, pentru că n-aveam unde să mergem în altă parte. Habar n-aveam cum să trăim în lume. N-am fi fost niciodată luaţi drept oameni, oameni adevăraţi, care trăiesc vieţi normale, cu... cu... familii şi case şi... şi câini de companie şi...

Îi pieri vocea, cu un muşchi încordându-i-se pe maxilar. Evident, rămas fără cuvinte.

— Plecarea din locul ăsta e cel mai greu lucru pentru oricare dintre noi. Şi ea era singura care voia s-o facă. Era singura dintre noi care prefera să moară încercând în felul ei decât să trăiască în felul lor. Asta era disciplina lui Foster.

O pauză lungă.

— Avea încredere în mine. După... după tot ce s-a întâmplat, tot mai era o parte din ea care avea încredere în mine. Şi am trădat-o. Ultimul lucru pe care l-a cerut cuiva, iar eu am trădat-o. Am lăsat-o să sângereze pe podeaua unui loc de unde încercase toată viaţa să scape, am lăsat-o să zacă acolo, înecându-se în propriul sânge, iar eu am stat acolo şi *m-am uitat...*

— Dar tu nu voiai să moară, zise Wasp jalnic.

Dându-şi seama ce tâmpit suna. Dându-şi seama că oricum trebuia s-o spună, să spună ceva, să spună orice, să încerce să oprească durerea şi furia şi ruşinea din glasul stafiei, chiar dacă numai pentru o clipă. Era un glas aspru, uzat până la destrămare, ca un lucru

prea des cârpit ca să mai poată fi salvat. Era un glas ca tăişul în care te arunci când nu mai vezi nicio opţiune mai bună, iar Wasp se trezi întrebându-se, deodată şi pentru prima dată, cum murise stafia.

— Voiai să trăiască.

Dar apoi în mintea lui Wasp reveni novicea Aneko, cu o duzină de răni supurând, târându-se prin oraş cu piciorul rupt, râcâind la uşi care nu se deschideau, iar dorinţa lui Wasp ca ea să trăiască valora exact cât greutatea ei în rahat.

Închise ochii.

— Nici măcar nu mă mai cunoştea, zise stafia încet. Toată viaţa noastră împreună, şi ea habar n-avea cine eram. Nu pot să nu mă tot întreb – dacă i-aş fi dat un motiv să aibă încredere în mine, dacă aş fi făcut cum mi-a cerut ea şi aş fi ucis-o – în fracţiunea de secundă dinainte să i se oprească mintea, *şi-ar fi adus aminte*?

Wasp înghiţi, sau cel puţin încercă s-o facă. Avea gust de ţărână în gură.

— Nu ştiu, zise ea.

Wasp luă cu blândeţe mâna lui Foster. Era un cafeniu mai închis decât mâna ei şi, dincolo de sângele întins pe ea, mult mai curată. Unghiile păreau roase. Wasp n-avea decât un braţ pe care-l putea folosi, aşa că îi trecu stafiei mâna lui Foster şi îşi scoase cuţitul. Puse lama, care lucea deja de sângele ei şi al stafiei, roşu şi

argintiu, pe palma moartă. Sângele ţâşni. Wasp închise ochii.

Foster se ridică din trupul ei, de pe podea. Stafia nu semăna cu cadavrul ei. Cadavrul ei purta o salopetă însângerată şi avea suturi ciudate pe cap. Stafia ei era din nou în uniforma unui agent operativ Paspartu, cu o sabie şi un pistol la brâu.

Stafia lui Foster se duse la uşă şi o încercă. Încuiată. Scoase pistolul şi trase în încuietoare, dar uşa tot nu se deschidea. Nici când o împinse cu toată puterea ei imposibilă nu reuşi s-o spargă. Când bătu cu pumnii în ea nu lăsă nicio urmă. Sabia nu tăie în ea.

Vocea preotului lui Catchkeep, din altă viaţă, în mintea lui Wasp. *Ce dovedeşti? Ea tot moartă e, iar oamenii spun că stafia ei va rătăci veşnic pentru că e prinsă între lumi şi Catchkeep n-o poate trece dincolo.*

Şi încă ceva, ceva ce spusese stafia. *Aici, jos, mori singur, umbli singur. Dacă nu cumva îi găseşti pe cei cu care ai umblat, acolo sus, în lume, şi nu mergi mai departe, şi dacă nu continui să le reaminteşti, iar ei să-ţi reamintească ţie, şi dacă, atunci când locul ăsta îţi smulge mintea, nu tragi mai tare de ea înapoi.*

Nu voia să se gândească la celălalt lucru, pe care stafia îl spusese adineauri. Dacă avea dreptate, şi dacă rănile de pe cadavrul lui Foster ar fi fost făcute de sabia

lui, în loc de gloanţele Paspartu...

E blocată, înţelese Wasp. *A fost blocată aici tot timpul. Pentru că nu-şi poate aminti că se poate duce altundeva. Sau de altcineva cu care să se ducă.*

Lumina căzu pe sabia lui Foster, iar Wasp, văzând-o bine pentru prima dată, fu frapată de cât de mult semăna cu cuţitul ei de recoltat. Sabia era, desigur, mult mai lungă, dar forma lamei, ca şi mânerul şi garda, semănau tulburător de mult. Dacă cineva lua sabia şi o frângea, apoi încrusta cele şaisprezece puncte de metal contrastant pe latul lamei şi învelea în piele de câine mânerul care era prea mare pentru orice cuţit, oricât de sacru ar fi fost el, ar fi fost greu să deosebeşti cele două arme.

Wasp îşi îngustă ochii.

— Ce nai...

Până în momentul ăsta, nici măcar nu fusese sigură dacă ea şi stafia trecuseră cu adevărat printr-un punct de trecere sau rătăciseră doar printr-o amintire, sau câte un pic din fiecare, dar când vorbi, aici, acum, Foster se întoarse şi o văzu.

Apoi văzu stafia.

Tăcerea dură un minut întreg, înainte de a fi destrămată de stafie.

— M-am hotărât, zise el.

Foster îşi înclină capul ca să-l cerceteze, chipul şi

uniforma şi ne-vocea cadaverică şi bizară cu care vorbea. Părea dezorientată, de parcă stafia i se adresase într-o limbă pe care o ştiuse, dar o uitase în mare măsură, şi încerca să pună cap la cap o traducere din cele câteva cuvinte care-i mai rămăseseră.

Până la urmă, nu zise nimic. Wasp se gândi că probabil nu-şi aducea aminte cum.

Stafia trecu acum linia invizibilă de care se ferise. Se opri în faţa lui Foster, scoase din buzunar hârtia împăturită şi i-o îndesă în mână. Apoi rămase acolo, cu pumnii strânşi, privind-o cum o despătureşte.

Foster se uită de la stafie la fotografia de pe hârtie şi înapoi.

— Vino cu mine, zise stafia, aşa de uşor şi de încet, că Wasp ar fi putut doar să-şi închipuie că-l aude.

Ultimul lucru pe care-l văzu Wasp fură ochii căscaţi ai lui Foster.

Iar tensiunea din coardă, pe care Wasp o ignorase sau o răbdase, cedă în cele din urmă. De data asta nu mai era nici vânt, nici stafii, nici uşă. Nu era nimic. Era şi nu era acolo. Nu era nicăieri.

Trecu timpul. Poate o clipă, poate o zi. Un an. O viaţă. Deveni conştientă vag de nişte paşi care se apropiau de ea. Paşi de cizme, două rânduri diferite, mergând împreună. Îi răsunau în cap. Probabil că

stătea cu urechea lipită de pământ. Nu se putea ridica. Nu-şi simţea picioarele. Poate din cauză că era moartă şi trupul îi ajunsese deja la câinii de altar. Avea un gust ciudat în gură. Poate că era gustul pietrei verzi, care trebuia să aibă gustul înfrângerii. Paşii se opriră şi se auzi un foşnet de ţesătură foarte aproape de capul ei, ca şi cum cineva s-ar fi ghemuit lângă ea, scotocind prin buzunarele hainei. Pentru o clipă, ceva emise două ţârâituri scurte şi începu să scoată un bâzâit, pe care Wasp mai mult îl simţi decât auzi: burtă, scalp şi dinţi. Una câte una, rănile începură să usture, mai rău ca până atunci, ca şi cum ar fi fost cauterizate până la os. Prefera să nu simtă nimic decât să simtă asta. Dură foarte multă vreme. Stăpâni durerea până la capăt – sau cel puţin încercă. Eşuă undeva, pe drum.

Capitolul douăzeci şi unu

Iarna revendicase oraşul lui Wasp. Zăpada se aşternuse pe ramurile merilor, îngropase toate cărările de pe deal, ajungea până la genunchi în căsuţa ei abandonată, a cărei uşă fusese suflată de o furtună. În jurul altarului lui Catchkeep, novicele o dădeau deoparte din dreptul uşilor, iar câinii de altar o îngălbeneau cu urină.

Stafiile păşeau fără să lase urme. Argintiu pe alb,

înainte şi înapoi, fără să ţină cont de forma drumurilor. Unele păşeau singure, altele în perechi sau grupuri. Unele se adunau şi roiau ca albinele. Dedesubtul oraşului existase o reţea de tuneluri, înainte să se prăbuşească, lăsând în urmă ziduri albe încreţite ca hârtia şi uşi de grosimea taliei sărite din balamale. Fusese dintotdeauna un teren de vânătoare excelent pentru Arhiviste. Se spunea că acolo veneau stafiile de jos.

Dar nu mai exista nicio Arhivistă care să le sacrifice şi să le ţină la respect, niciun cuţit şi nicio haină pe care să le treacă mai departe. Arhivista care le avusese dispăruse, trupul ei nu fusese găsit niciodată, iar simbolurile titlului se pierduseră odată cu ea, undeva sub zăpadă. La primăvară, zăpada se va topi, iar în gura ei putrezită va fi pusă o piatră verde şi toate lucrurile ei vor fi recuperate. Deocamdată, oamenii din oraş umblau în şir pe cărările mărginite de ziduri de zăpadă, iar stafiile treceau prin ei.

Dacă ar mai fi rămas în viaţă cineva care să ştie povestea, i s-ar fi părut potrivit, pentru că jos, în aceste tuneluri, bărbatul care devenise primul preot al lui Catchkeep găsise lama ruptă ce avea să devină cuţitul de recoltat, în vremea când oraşul Sweetwater nu însemna mult mai mult decât câteva şoproane pe malul unui lac. O adusese acasă şi i-o făcuse cadou fiicei sale.

Aceasta era o fată isteaţă, cu ochi pătrunzători şi o inimă curioasă, care, aşa cum copiii lasă farfurioare cu lapte afară pentru pisicile vagaboande, lăsa grămăjoare de sare pentru morţi.

Când a descoperit puterea bizară pe care o avea lama asupra stafiilor, i-a adunat pe oamenii din oraş şi le-a spus că singura cale de a afla despre lumea de Dinainte era să acorde atenţie morţilor şi să arhiveze ce ştiau ei. Unii au crezut-o, unii nu. Dar după aceea, fie în bătaie de joc, fie cu respect, i-au spus Arhivistă.

Curând după aceea, ea a murit tânără într-un accident care i-a sfâşiat partea dreaptă a feţei, de la tâmplă până la gură, ca şi cum ar fi fost zgâriată de nişte gheare uriaşe. Oamenii din Sweetwater considerau deja că fata care prindea stafii era cumva închinată lui Catchkeep, al cărei domeniu erau stafiile. Felul cum a murit n-a făcut decât să consfinţească acest lucru. N-a lăsat în urma ei nimic în afară de un cuţit lung, nişte sare, un carnet cu schiţe de stafii şi un tată care se obişnuise să trăiască din respectul şi teama pe care le adusese casei sale munca fetei lui.

Înainte de toate astea, totuşi, în tunelurile albe, el găsise cuţitul de recoltat într-o încăpere unde cel mai întins dintre pereţi era acoperit cu dulapuri imense făcute dintr-un soi de metal rezistent, gravate cu nume şi numere. În total, erau douăsprezece. În ele se aflase

hârtie, o grămadă, toată distrusă. Fotografii şi arme şi uniforme cu măsuri de copii. Dispozitive al căror scop nu-l putea ghici nimeni. Un centimetru şi ceva de substanţă vâscoasă roşiatică ce păta cutii sigilate şi aliniate, cam de 1,20 metri pe ceva mai puţin de 60 de centimetri, dotate cu discuri şi scale, toate distruse acum. Şi un dulap era cu totul gol. Dar în altul se afla lama.

În altarul lui Catchkeep, ridicat deasupra celui mai îndepărtat loc unde ajungeau tunelurile, povestea era deja aproape de nerecunoscut. Tot ce mai rămăsese din ea era o lamă din subteran şi o fată căreia îi fusese dată lama. O altă poveste se furişase şi o eclipsase, aşa cum se întâmplă cu poveştile, despre o stea care fusese desprinsă de pe cer şi căzuse pe pământ sub forma unui cuţit, dar nimeni nu mai ştia de unde venea partea asta. Catchkeep însăşi, şi toţi ceilalţi, sus, printre stele: Telalul, Tăciuniţa, Băiatul Hoitar, Rostuitoarea şi Cel/Cea care Scăpase – din câte se ştia, Ei erau la fel de bătrâni ca tunelurile sau chiar şi mai bătrâni, când plecaseră să-şi vadă de alte treburi, sub alte nume, de-a lungul unor drumuri moarte într-o lume de neştiut.

Acum era dimineaţă, iar un soare trist sclipea peste gheaţa căzută peste noapte. Într-un spaţiu curăţat de zăpada veche, zece novice stăteau în cerc în jurul celor două aflate în mijloc. În spatele lor, oamenii din oraş se

adunaseră, vorbind între ei, arătând cu mâna, dându-şi coate, în timp ce novicele stăteau în tăcere şi le priveau pe surorile lor luptându-se. Preotul lui Catchkeep şedea într-un scaun înalt, învelit şi acoperit ca să nu-i fie frig, cu ochii întredeschişi în soarele de iarnă.

Poate că nu mai existau cuţitul de recoltat şi haina Arhivistei, dar sistemul care fusese clădit în jurul lor rezistase patru sute de ani şi nu pierea uşor.

Aşa că fetele din cerc se atacau una pe cealaltă, cu încălţările lor subţiri alunecând în noroi. Aveau mâinile învineţite de frig. Zăpada fu împroşcată pentru prima dată cu sânge, iar în mulţime unii înjurară în barbă şi îşi goliră pe ascuns buzunarele în favoarea vecinilor lor.

Şi o siluetă cu glugă, purtând o haină lungă, îşi făcu loc prin mulţime, prin cercul de novice, spre locul unde cele două fete, una rănită, una şchiopătând, se uitau cu ură una la alta peste cei câţiva metri ai arenei. Silueta se opri între ele, îşi dădu jos gluga, scoase un cuţit lung de la curea şi îl aţinti spre preotul lui Catchkeep, aflat în scaunul lui confortabil.

— Vino aici, zise. Coboară aici şi luptă-te cu mine.

Silueta avea chipul de nerecunoscut, scofâlcit şi palid, şi părul tuns destul de scurt în unele locuri ca să stea ridicat ca nişte ţepi, şi părea destul de slăbită să se prăbuşească în zăpadă şi să nu se mai ridice de acolo, dar ochii preotului lui Catchkeep lunecară de la haină

la cuţit şi se făcură mari.

— *Wasp*? Dar eşti *moartă.*

Wasp făcu o mică reverenţă batjocoritoare, tresărind uşor când ce mai rămăsese din rana adâncă din lateral protestă.

— Mai vedem.

Novicele se holbau la ea cum s-ar fi holbat dacă ar fi coborât pe pământ dansând însăşi Rostuitoarea, cu tot cu mantia de oase şi burta goală. Acum se uitau la preotul lui Catchkeep, să vadă ce o să facă. Preotul lui Catchkeep le văzu privindu-l.

— Wasp, Wasp a noastră, se tângui el, jucând teatru pentru mulţime. Cea mai bună şi mai strălucită s-a întors.

— Nici vorbă, zise ea. Ai două variante. Una e să cobori şi să te aperi. A doua e să-ţi strângi lucrurile şi să pleci, şi să nu te mai uiţi în urmă.

Preotul lui Catchkeep fluieră după câinii de altar. Nu veniră. Wasp scutură din cap.

— N-au cum să te audă.

Chipul preotului se înăspri. Scoase o mână de sub mantie, cu ceva scânteind între degete. Un cuţit de aruncat. Îl azvârli spre capul ei. Ea înălţă cuţitul de secerat şi îl opri în aer. Lumea se împrăştie din jurul ei, şi novicele, şi orăşenii. Îngrămădindu-se prin nămeţi, înfundându-se în zăpadă până la genunchi. Wasp nu

era sigură dacă le era mai teamă de cuţitele preotului lui Catchkeep decât de al ei. Se uitau la ea de parcă era ea însăşi o stafie. Câteva dintre novice se năpustiră spre altar şi se întoarseră imediat, înarmate.

— Ai devenit mai rapidă, zise el. Dar încă nu suficient de rapidă.

Wasp îşi desfăcu braţele.

— Arată-mi.

El nu făcu nimic. Ea nu făcu nimic. Nu interveni nimeni.

— Cât aşteptăm, se adresă ea mulţimii, să vă întreb ceva. De fapt, e un fel de ghicitoare. Poate că o putem dezlega împreună. Nu vi se pare ciudat că niciuna dintre novicele astea nu vine din familii din oraş? Nimeni dintre voi nu le recunoaşte, nu-i aşa? Nimeni dintre voi nu le-aţi văzut născute cu semnul lui Catchkeep. Nici măcar ele nu ştiu care le sunt familiile. Cine sunt ele. Cine ar fi trebuit să fie, dacă nu le-ar fi ales Catchkeep pentru misiunea sacră. Pur şi simplu... au apărut... cumva. Cu hainele în spinare şi cu cicatrice pe faţă. Cu *el.* Catchkeep nu poate găsi *aici* copii cărora să le poată încredinţa misiunea Ei? Aici, unde sunt păstrate obiceiurile Ei?

Următorul cuţit îi trecu peste cap şi se îngropă în zăpadă. O lovitură de avertisment. Nu tresări. Dacă o lovea acum, demonstra că ea are dreptate, iar ea ştia că

nu e nici pe departe aşa de prost. Bănuia că are la dispoziţie un minut sau două, în care el va încerca întâi s-o discrediteze. Ştia că scăparea ei de aici depindea de reuşita lui.

— În ce temei ne faci să pierdem timpul aici, Wasp? Sunt sigur că e distractiv să te joci de-a trezitul din morţi, dar dacă eşti nerăbdătoare să te baţi, sunt aici două novice foarte bune care sunt deja încălzite.

Făcu un gest spre ele. Ele se uitară una la alta, apoi la Wasp. Nu se mişcară. Ascultau.

— V-aţi uitat vreunul la cicatricele astea? continuă Wasp, fără să-şi ia ochii de la preotul lui Catchkeep, care păli uşor, chiar dacă nu-l părăsi stăpânirea de sine. V-aţi uitat cu adevărat? Arată a cicatrice făcute de ghearele imense ale lui Catchkeep? Sau seamănă mai mult cu ceva făcut, oh, nu ştiu, cu cuţitul pe obrazul unui copilaş care plânge?

Majoritatea novicelor pufniră, sau îşi dădură ochii peste cap, sau scuipară şi o blestemară, iar curând izbucniră în râs. Dar câteva începură să-şi cerceteze una alteia cicatricele, o fată prinzând-o pe alta de bărbie şi întorcându-i faţa spre lumină. Era aproape ca şi cum s-ar fi uitat în oglindă. Una câte una, cele mai multe încetară cu râsul şi li se alăturară. În definitiv, novicele cunoşteau rănile de cuţit mai bine decât oricine dintre cei de faţă. Începură să mormăie între ele.

— Vrei să pleci? spuse preotul lui Catchkeep.

Mai tare acum, ca pentru a-i acoperi vocea, deşi ea nici măcar nu vorbea.

— Vrei să întorci spatele onoarei şi chemării tale şi să te duci să tremuri în vreo peşteră şi să-ţi păstrezi libertatea? N-o să te hrănească. N-o să te încălzească. Dar ţi-o ofer. E a ta. Ia-o şi du-te.

Una dintre novice, cea care făcuse să curgă prima dată sânge în luptă, începuse să se învârtă în spatele lui Wasp, cu cuţitul în mânecă. La vorbele preotului lui Catchkeep, încremeni.

— De ce să plece ea? întrebă, dar nu primi răspuns.

Novicea se uită de la preotul lui Catchkeep la Wasp, la celelalte novice, care încă îşi mai atingeaţi obrajii una alteia şi vorbeau între ele. Glasurile lor se auzeau mai tare acum. Niciuna dintre ele nu mai râdea de Wasp.

Ochii novicei se făcură mari.

— Încerci să scapi de ea pentru că toate aiurelile pe care le împroaşcă sunt *adevărate*?

Aproape toată lumea încetă să mai vorbească deodată. Toţi ochii erau îndreptaţi fie spre novice, fie spre preotul lui Catchkeep, fie spre Wasp. Wasp vorbi în tăcerea aproape totală.

— Nu mă lupt cu tine pentru libertatea mea, spuse ea. Îşi ridică bărbia spre novice, privi peste umăr fix spre cea care se furişase în spatele ei. Mă lupt cu tine

pentru libertatea lor.

Tăcerea era totală acum. Toată lumea se uita atent la Wasp. Ea îşi simţea gâtul de parcă înghiţise nisip. Îşi drese vocea şi continuă să vorbească.

— Ele stau acolo în zdrenţe, iar tu eşti ferit de zăpadă într-o grămadă de pături. Ele dorm pe piatră, tu dormi într-un pat de fulgi. Mâinile lor sunt crăpate şi pline de bătături şi jupuite. Ale tale sunt catifelate. Oamenii din oraş te hrănesc, iar novicele capătă resturile. Nu-i de mirare că se urăsc unele pe altele. Nu-i de mirare că se luptă unele cu altele. Nu-i de mirare că se caţără unele peste altele ca să iasă din groapa care e locul ăsta. Wasp se întoarse spre novice şi ridică vocea, ca să fie cât de limpede şi puternică putea, ceea ce nu însemna mare lucru: Nu Catchkeep v-a ales. Pe niciuna dintre voi. Arătă spre preotul lui Catchkeep: El a făcut-o.

Preotul lui Catchkeep râse forţat.

— Doar n-o să staţi să ascultaţi toate astea, se adresă el mulţimii.

Unii dintre cei din mulţime râseră şi ei, pe jumătate convinşi. Li se adresă lor.

— Ascultaţi-mă pe *mine.* A înnebunit. Prea mult Moloz, prea multă iarnă. Wasp, scumpete, coboară de acolo. Nu interesează pe nimeni...

— Pe mine mă interesează, spuse tare una dintre novice.

Wasp recunoscu vocea. *Poate că unele dintre noi se uită la asta şi văd slăbiciune. Poate că unele dintre noi văd altceva.* Wasp nu-i dăduse înapoi pătura.

— Care-i problema? E doar o poveste. Noi suntem în regulă. Novicea îi zâmbi preotului lui Catchkeep. Doar dacă n-ai ceva de ascuns.

Asta îi mai aduse lui Wasp un moment de linişte, un alt moment în care nu-i zbură niciun cuţit în beregată. Vorbi.

— Poate Catchkeep e reală şi poate că nu e. Nu ştiu. Poate cuţitul ăsta a căzut din ceruri şi poate că nu. Poate că a *existat* un bărbat, cu multă vreme în urmă, care a crezut că poate vorbi cu stelele, şi o fată cu o cicatrice pe faţă care a crezut că stelele au ales-o. Poate că a ridicat cuţitul şi şi-a dat seama că o ajută să audă stafiile şi aşa a învăţat să le asculte. Nu ştiu când s-a năruit sistemul. Când a devenit ceva care numeşte fetele novice şi le asmute una împotriva alteia. Ceva în spatele căruia să se ascundă oameni ca *el.* Wasp făcu un gest cu cuţitul cel lung. Ei bine, îi spuse preotului, ai terminat cu ascunsul. Te provoc. Vino şi înfruntă-mă. Sau pleacă.

Întâi, se gândi: *Nu pleca. Mi-aş dori să nu pleci.*

Apoi îşi dădu seama că de fapt nu-i mai păsa. O obosea şi numai să-l privească.

Unii dintre orăşeni încă mai păreau nesiguri dacă s-o

înşface sau s-o asculte. Lor li se adresă.

— Vă curăţă el casele de stafii? Sau vă aduce stafii, când aveţi nevoie de ele?

Se uită la moaşă, care stătea cu mâinile pe umerii nepoată-sii. Moaşa făcu un semn slab de încuviinţare din cap. *Probabil că pentru cei mai mulţi n-a mers,* se gândi Wasp către ei. *N-avea cum să se termine cu bine.*

— El e cel care prinde stafii şi află lucruri de la ele şi vorbeşte pentru ele? Nu. Îl ţineţi bine hrănit şi mulţumit, deşi nu face nimic. Îl lăsaţi să ia pruncii şi să-i crească şi să-i bată, pentru a-i transforma în *alţi* oameni care să îl ţină bine hrănit şi mulţumit. Dar, pentru voi, eu sunt cea care e un monstru. Eu şi stafiile de care vă apăr.

Glasul lui Foster îi trecu prin minte ca o cometă.

— Ei bine, dacă e să fiu un monstru, o să fiu propriul meu monstru. Arătă spre novice: Şi ele la fel.

Din senin, preotul lui Catchkeep aruncă încă un cuţit. Wasp era pe jumătate răsucită, cu faţa spre oameni. *N-ar fi trebuit să mă întorc cu spatele la el,* se gândi ea inutil. *Proastă, proastă...*

Îşi repezi braţul să pareze ce se putea din lovitură – dar lovitura nu veni.

Novicea care se strecurase să o înjunghie pe la spate stătea acum în faţa ei, cu cuţitul preotului lui Catchkeep vibrând în scutul improvizat de pe braţul ei.

Expresia de pe chipul preotului lui Catchkeep. Lui Wasp i-ar fi plăcut s-o imortalizeze în stâncă şi s-o păstreze pentru totdeauna. Îşi dădu seama că şi expresia de pe chipul ei era probabil asemănătoare.

Novicea îl privi direct şi vorbi cu vocea aspră şi groasă.

— Te-am *întrebat* dacă e *adevărat.*

El râse din nou, forţat.

— Nu fi proastă, fată, sigur că nu e. Wasp a noastră a fost întotdeauna un pic...

— Şi atunci, de unde venim noi? întrebă novicea care-i împrumutase lui Wasp pătura, acum multă vreme. Dacă ea minte. Spune-ne.

— Şi cicatricele noastre, sări alta.

— Restul e destul de adevărat, spuse alta, ezitând. Noi facem toată treaba.

— Şi dormim pe piatră, spuse alta.

— Şi să nu uităm biciuirile, zise alta.

— Tess a murit, adăugă alta, încet, uitându-se în jos. Pentru că a încercat să-şi găsească părinţii.

Privirea i se înăspri când o ridică.

— El a ucis-o. Ne-a pus să-l ajutăm.

O pauză.

— Ea mi-a adus supă odată, când eram bolnavă.

— Şi el fură din ofrandele de altar pe care le lasă oamenii pentru Catchkeep, zise alta. Am văzut eu. Am

văzut un bătrân înfometat care a lăsat mâncare acolo şi a doua zi a căzut mort pe stradă, în timp ce ăsta le dădea mâncarea câinilor.

— L-am văzut când a luat un colier pe care îl lăsase o fată, spuse alta. Ea îl lăsase şi o rugase pe Catchkeep să ajute stafia surorii ei să-şi găsească drumul. Spusese că asta era tot ce mai rămăsese de pe urma ei.

Acum şi orăşenii mormăiau, cum făcuseră şi novicele. Novicele, la rândul lor, strigau acum. Asta îl făcu pe preotul lui Catchkeep să se ridice în picioare, cu câte un cuţit în fiecare mână. Dar tot nu coborî.

— Am vrut să te ucid de când mă ştiu, zise Wasp încet. Azi, eram gata să spun ceea ce tocmai am spus, să le spun novicelor că eşti al meu şi să te ucid. Wasp ridică din umeri. Dar mă uit la ele, iar ele se uită la tine, şi nu sunt sigură că le-am văzut vreodată dorindu-şi aşa de tare ceva. Şi, ei bine, nimeni nu le-a *dat* cu adevărat nimic până acum. Se întoarse spre novice, spre mâinile lor cu cuţite şi ochii lor înfometaţi: M-am răzgândit. E al vostru.

Iarna a trecut şi a venit primăvara. Gheaţa a crăpat. Zăpada s-a topit. Din noroiul rece au răsărit frunze, apoi flori. Când drumurile au devenit accesibile, una sau două dintre novice au plecat de la altarul lui Catchkeep, decise să-şi caute familiile de la care fusese

luate, vieţile pe care ar fi trebuit să le aibă. Câteva au ales în schimb să pună bazele unei familii a lor. Unele s-au împrăştiat prin oraş şi s-au apucat de diverse meşteşuguri: una şi-a folosit privirea pătrunzătoare şi stomacul rezistent să înveţe de la moaşă cum să vindece; alta şi-a pus spinarea şi umerii puternici la dispoziţia fierarului şi a învăţat să schimbe fragmentele recuperate în unelte. Altele au învăţat să coacă pâine sau să deseneze hărţi sau să crească albine sau să prepare bere, sau au ocupat posturi la focurile de gardă, cu armele pregătite, cu ochii cercetând dealurile din depărtare. Şi-au văzut lutul vieţilor lor luând încet formă în propriile mâini.

Altele au rătăcit, iar unele dintre cele care au plecat s-au întors, aducând cu ele noi meserii şi cunoştinţe. Dintre lucrurile preotului lui Catchkeep, au împărţit între ele ce le-ar fi putut ajuta să treacă peste iernile lungi şi au ars restul. Au curăţat reşedinţa de sus până jos şi au aerisit toată clădirea trei zile în şir, în caz că ar mai fi fost fete-stafii încă prinse acolo în pereţii de piatră, dar n-a fost văzută plecând niciuna. Au păstrat altarul şi au avut grijă ca piedestalul lui Catchkeep să nu se umple de praf şi să nu fie furate ofrandele.

Deocamdată, când n-o irita compania, Wasp stătea cu ele. În lipsa preotului lui Catchkeep, a Arhivistelor şi a novicelor, au început să-şi spună pe numele pe care şi

le aminteau, iar cele care nu şi le mai aminteau şi-au găsit altele noi.

Isabel nu ajunsese niciodată înainte să le cunoască pe novice. Păruse că n-avea rost. Când era ea însăşi novice, se uita la ele şi nu vedea decât nişte rivale. Ca Arhivistă, se uita la ele şi nu-şi vedea decât moartea. Acum a aflat care dintre ele cânta în şoaptă când mătura podeaua, care se pricepea la plantele tămăduitoare, care era somnambulă; care dintre ele nu învăţase niciodată să citească şi care voia să-şi facă timp s-o înveţe. Care dintre ele nu-şi puteau înfrâna gustul pentru luptă şi se antrenau pe câmp la lumina lunii, când nopţile erau călduroase.

Şi, dacă s-a uitat Catchkeep în jos şi a observat neglijarea sarcinilor sau absenţa preotului Ei, nu s-a plâns niciodată.

Când pământul s-a dezgheţat, au îngrijit livada, au perforat arţarii de zahăr ca să extragă siropul, au plecat în căutare de verdeţuri sălbatice şi au plantat legume, apărându-le de căprioarele care veneau să mănânce lăstarii. Vara, au cules mure sălbatice din pădure şi au recoltat mai multe boabe decât puteau mânca, aşa că le-au uscat pentru iarnă. Toamna, erau struguri sălbatici micuţi, prăfuiţi de fermentare, şi au făcut vin, şi au vânat, şi au pus merele la soare să se usuce, şi au dat toate astea la schimb, ca să obţină lucrurile pe care

nu le puteau face sau cultiva singure. Iarna, nu încuiau niciodată uşa şi ţineau focul duduind în vatra mare de piatră, masa suficient de mare şi suficient de plină pentru oricine care rătăcea prin frig.

Uneori, veneau şi stafii. Isabel nu a mai întâlnit niciuna care să-i poată vorbi, dar încă mai erau cele care repetau ultimele cuvinte cu care muriseră sau un nume, iar ea le nota cu sârguinţă şi respect. A început să facă schimburi pentru bucăţele de hârtie şi a învăţat cum să le înmoaie şi să le bată ca să le facă foi. A învăţat să facă şi cerneală şi să cioplească un toc. A schiţat fiecare stafie pe care o vedea, şi nu a recunoscut niciuna.

Cuţitul de recoltat nu mai era de niciun folos acum. Ca o cheie înmânată de-a lungul secolelor, până când nimeni nu-şi mai amintea la ce încuietoare foloseşte sau ce uşă deschide, aşteptase, aşa cum aşteptase şi Foster, să cadă în mâinile cuiva care, fără să ştie uşa, era dornic, în condiţii foarte grele, să încerce s-o găsească. Se dusese până acolo şi se întorsese, iar acum era doar un cuţit mare, cu un mâner uriaş şi o gardă ca de sabie. Isabel scosese constelaţia şi desfăcuse pielea de câine de pe mâner şi îl păstra întotdeauna ascuţit şi întotdeauna lângă ea.

Din când în când, se întreba dacă o să vină cu ea când va muri, jos, în cealaltă lume, de dedesubt. Dacă va

putea tăia prin ţesătura acelui loc, făcând uşi prin care ea nu trebuia decât să treacă pentru a ajunge acolo unde voia să meargă. Nu-şi dădea voie să se gândească prea mult care ar fi fost locul acela.

Într-o zi, toamna târziu, era în spatele altarului, construind o cutie de lemn pentru însemnările de teren de anul viitor, când auzi paşi care se apropiau din spate. O pereche de paşi se opri, apoi şi cealaltă. N-avea nevoie să se întoarcă pentru a şti cine stătea acolo.

— Bănuiesc că-l vrei înapoi, zise ea, atingând cuţitul de la centură.

— Păstrează-l, spuse Foster, iar în glasul ei se simţea zâmbetul strâmb pe care şi-l amintea Isabel. Îl am pe al meu.

O pauză, pe care Isabel n-o putea descifra.

— Ai mulţumirile mele. Pentru tot.

Isabel dădu din cap, eschivându-se. Nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă se întorcea. N-avea încredere în ea să rişte.

În spatele ei, o auzi pe Foster dându-se deoparte, auzi paşii stafiei înaintând şi pe el trăgându-şi sabia.

— Dacă vrei să vii cu noi, zise el, o să fie rapid şi fără dureri. Îţi promit.

Ceva i se smuci în piept, în locul unde se aflase o coardă argintie, iar Isabel se trezi rânjind. Nu i se potrivea cu chipul şi cu sentimentele, dar dacă nu

rânjea ar fi plâns.

Clipind tare, se uită încremenită în zare, unde, chiar şi de aici, putea distinge o grămadă argintie pe lespedea de jos a Dealului Execuţiei. Nenumărate stafii rătăcind, către sau dinspre orice le mâna, nestingherite de fete cu cicatrice şi cuţite, care crezuseră că înţeleg lumea.

De acolo, privirea îi fu atrasă în jos. Spre clădirile din jurul altarului, spre oraş, spre câmpiile pe care le desţeleniseră şi le plantaseră, spre casele pe care le ridicaseră – mii de feluri în care fetele acelea întinseseră mâinile împreună şi schimbaseră lumea aceea, sau se schimbaseră pe ele, până când ele şi lumea ajunseseră să se potrivească bine una într-alta.

— O să ţin minte, îi zise ea. Dar nu astăzi.

Mulţumiri

În primul şi în primul rând, mulţumiri lui Ysabeau S. Wilce, îngerul păzitor al acestei cărţi, fără de care aceasta ar fi avut de suferit.

Sunt profund recunoscătoare Editurii Small Beer Press, pentru că a riscat cu Wasp şi exemplarul ei, când toţi ceilalţi mi-au spus că sunt nevandabile. Redactorul meu, Kelly Link, este cel mai atent, pătrunzător şi incisiv lector cu care am avut vreodată plăcerea să

lucrez. Toate părţile bune din această carte au ajuns aşa cu ajutorul magiei ei; toate bucăţelele plicticoase rămase sunt întru totul ale mele.

De asemenea, Kate McKean de la Agenţia literară Morhaim s-a dovedit nepreţuită în scurtul timp cât am lucrat cu ea şi abia aştept s-o am de partea mea ceva vreme de-acum înainte.

Mulţumiri şi primilor mei cititori, o echipă uimitoare: Mike şi Anita Allen, Patty Templeton, Caitlyn Paxson, Julia Rios, Ysabeau S. Wilce, Autumn Canter, Dominik Parisien şi C.S.E. Cooney. Şi familia mea a intervenit cu puncte de vedere interesante şi utile, aşa că le mulţumesc şi lui Matt, Steve şi Char Kornher. Şi tuturor celorlalţi care mi-au oferit pe parcurs sfaturi şi sprijin sau m-au ascultat văitându-mă de scrisori de intenţie, găsirea agenţilor etc., inclusiv, dar nu numai, Francesca Forrest, Erik Amundsen, Jeff Vandermeer, Ellen Kushner, Amal El-Mohtar, Leah Bobet, Sally Harding şi Alex Dally Macfarlane. Scuze şi mulţumiri tuturor pe care i-am lăsat fără voie pe dinafară. Vă ştiţi voi care sunteţi.

Mike şi Anita Allen mi-au publicat povestirea „On the Leitmotif of the Trickster Constellation în Northern Hemispheric Star Charts, Post-Apocalypse” (Despre laitmotivul constelaţiei Şmecherului în hărţile stelare ale emisferei nordice, post-apocalipsă), care, în cele din

urmă, a devenit, sub altă formă, această carte. Le mulţumesc din nou, ca şi lui Alex Dally Macfarlane, care a republicat-o în *The Mammoth Book of SF Stories by Women.*

Şi lui Dan Stace, care, deşi n-a scris în viaţa lui nici măcar un singur cuvânt de ficţiune, rămâne cel mai bun în materie de brainstorming pentru cărţi. Nu înţeleg asta, dar până acum am învăţat să nu mă mai întreb. Mulţumesc, amice.

Sarcina lui Wasp e simplă. Să vâneze stafii. Și în fiecare an trebuie să lupte ca să rămână Arhivistă. Singură și disperată, face o înțelegere cu stafia unui supersoldat. Va merge cu el în lumea lui subpământeană pentru a căuta stafia demult pierdută a partenerei sale, iar în schimb va afla mai multe decât orice Arhivistă dinaintea ei despre lumea lui preapocaliptică. Și sunt multe lucruri de știut. În definitiv, Arhivistele sunt însemnate dinainte de naștere, menite să facă munca sacră a unei zeițe. Sunt alese. Sunt speciale. Sau cel puțin așa li se spune de patru sute de ani.

Arhivista Wasp se teme că nu ea este cea aleasă, că nu va supraviețui călătoriei în lumea subpământeană, că viața violentă de care a scăpat era poate mai bună decât locul spre care se îndreaptă.

Dar nu există decât o singură modalitate de a afla.

YALSA Best Fiction for Young Adults 2016

Kirkus Reviews Best Teen Books of 2015

Book Riot Best of 2015

BuzzFeed 32 Best Fantasy Novels of 2015

ABC Best Books for Young Readers

Finalistă Norton Award

„Tinerii vor empatiza cu frământările interioare ale lui Wasp și cu lupta ei de a înțelege o lume plină de ură și violență. Ritmul alert și acțiunea captivantă îi vor atrage chiar și pe cititorii cei mai rezervați. În concluzie, o lectură obligatorie pentru fanii distopiilor, care preferă să evite poveștile de dragoste și finalurile previzibile."

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

ISBN: 978-606-793-031-3

9 786067 930313

www.edituracorint.ro

LEDA EDGE